

สารบัญ

อารัมภบท.....	13
วัตถุประสงค์และคำนิยาม.....	14
ข้อ 101.....	14
การจัดตั้งเขตการค้าเสรี.....	14
ข้อ 102.....	14
วัตถุประสงค์.....	14
ข้อ 103.....	14
คำนิยามทั่วไป.....	14
ข้อ 104.....	18
ดินแดนที่ความตกลงที่ใช้บังคับ.....	18
การค้าสินค้า.....	19
ข้อ 201.....	19
ขอบเขต.....	19
ข้อ 202.....	19
การประติบัติเยี่ยงคนชาติ.....	19
ข้อ 203.....	19
การยกเลิกอากรศุลกากร.....	19
ข้อ 204.....	20
การเร่งยกเลิกภาษีศุลกากร.....	20
ข้อ 205.....	20
ค่าธรรมเนียมการดำเนินการและพิธีการ.....	20
ข้อ 206.....	21
มาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด.....	21
ข้อ 207.....	21
การอุดหนุนและมาตรการตอบโต้.....	21
ข้อ 208.....	21
การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร.....	21
ข้อ 209.....	22
มาตรการที่มีใช้ภายในศุลกากร.....	22

พิธีการศุลกากร.....	23
ข้อ 301.....	23
วัตถุประสงค์และคำนิยาม.....	23
ข้อ 302.....	23
ขอบเขต.....	23
ข้อ 303.....	23
การประเมินราคาศุลกากร.....	23
ข้อ 304.....	23
พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางศุลกากร.....	23
ข้อ 305.....	24
เทคนิคและความร่วมมือระหว่างกัน.....	24
ข้อ 306.....	24
การทบทวนและการอุทธรณ์.....	24
ข้อ 307.....	24
การวินิจฉัยล่วงหน้า.....	24
ข้อ 308.....	25
การปฏิบัติต่อสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด.....	25
ข้อ 309.....	26
การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ.....	26
ข้อ 310.....	27
การบริหารความเสี่ยง.....	27
ข้อ 311.....	27
การเผยแพร่และหน่วยตอบข้อสอบถาม.....	27
กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า.....	28
ข้อ 401.....	28
คำนิยาม.....	28
ข้อ 402.....	29
สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด.....	29
ข้อ 403.....	30
สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค.....	30
ข้อ 404.....	32
การคำนวณมูลค่า.....	32

ข้อ 405.....	32
การบันทึกต้นทุน.....	32
ข้อ 406.....	32
การตราส่ง.....	32
ข้อ 407.....	33
การลงทะเบียนผู้ส่งออก.....	33
ข้อ 408.....	34
หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า.....	34
ข้อ 409.....	35
การลงโทษผู้ส่งออก.....	35
ข้อ 410.....	36
การขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษ.....	36
ข้อ 411.....	36
การเก็บรักษาบันทึก.....	36
ข้อ 412.....	37
การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า.....	37
ข้อ 413.....	38
การระงับและการปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร.....	38
ข้อ 414.....	38
การทบทวนและอุทธรณ์.....	38
ข้อ 415.....	38
คณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า.....	38
การปกป้อง.....	40
นิยาม.....	40
ข้อ 501.....	40
คำนิยาม.....	40
มาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน.....	40
ข้อ 502.....	40
การใช้มาตรการปกป้อง.....	40
ข้อ 503.....	41
ขอบเขตและระยะเวลาของมาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน.....	41
ข้อ 504.....	42
การไต่สวน.....	42

ข้อ 505.....	43
มาตรการชั่วคราว.....	43
ข้อ 506.....	43
การแจ้งและการปรึกษาหารือ.....	43
ข้อ 507.....	44
การชดเชยความเสียหาย.....	44
ข้อ 508.....	45
มาตรการปกป้องทั่วไป.....	45
มาตรการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าเกษตรอ่อนไหวบางรายการ.....	45
ข้อ 509.....	46
มาตรฐานสำหรับมาตรการปกป้องพิเศษ.....	46
มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร.....	48
ข้อ 601.....	48
วัตถุประสงค์.....	48
ข้อ 602.....	48
คำนิยาม.....	48
ข้อ 603.....	49
ขอบเขต.....	49
ข้อ 604.....	49
พันธกรณี.....	49
ข้อ 605.....	50
ความกลมกลืน.....	50
ข้อ 606.....	50
ความเท่าเทียมกัน.....	50
ข้อ 607.....	50
กระบวนการควบคุม การตรวจ และการอนุญาต.....	50
ข้อ 608.....	52
การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความร่วมมือ.....	52
ข้อ 609.....	53
เวทีในการปรึกษาหารือในเรื่องมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช.....	53
และมาตรฐานอาหาร.....	53
ข้อ 610.....	54
การระงับข้อพิพาท.....	54

อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าสินค้าอุตสาหกรรม.....	55
ข้อ 701.....	55
คำนิยาม.....	55
ข้อ 702	56
วัตถุประสงค์.....	56
ข้อ 703.....	56
ขอบเขตและพันธกรณี.....	56
ข้อ 704.....	57
ถิ่นกำเนิด.....	57
ข้อ 705.....	57
การปรับเข้าหากันและความเทียบเท่า.....	57
ข้อ 706.....	57
กระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง.....	57
ข้อ 707.....	59
ความร่วมมือทางวิชาการและหน่วยติดต่อประสานงาน.....	59
การค้าบริการ.....	60
วัตถุประสงค์ คำนิยาม และขอบเขต.....	60
ข้อ 801.....	60
วัตถุประสงค์.....	60
ข้อ 802.....	60
คำนิยาม.....	60
ข้อ 803.....	61
ขอบเขต.....	61
ข้อ 804	62
การปฏิเสธผลประโยชน์.....	62
พันธกรณีและกฎระเบียบทั่วไป.....	63
ข้อ 805.....	63
การชำระและการโอนเงิน.....	63
ข้อ 806.....	63
การยอมรับ.....	63
ข้อ 807.....	63
สิทธิและพันธกรณีอื่น.....	63

ความร่วมมือ.....	64
ข้อ 808.....	64
สาขาความร่วมมือ.....	64
ข้อผูกพันเฉพาะ.....	64
ข้อ 809.....	64
การเข้าสู่ตลาด.....	64
ข้อ 810.....	65
การประติบัติเยี่ยงคนชาติ.....	65
ข้อ 811.....	66
ข้อผูกพันเพิ่มเติม.....	66
การเปิดเสรีแบบก้าวหน้าและการพัฒนากฎ.....	66
ข้อ 812.....	66
การทบทวนข้อผูกพัน.....	66
ข้อ 813.....	67
ตารางข้อผูกพันเฉพาะ.....	67
ข้อ 814.....	67
การแก้ไขข้อผูกพัน.....	67
ข้อ 815.....	67
การอ้างอิงตามแกตส์.....	67
ข้อ 816.....	68
การสงวนสิทธิตามแกตส์.....	68
การลงทุน.....	69
คำนิยามและขอบเขต.....	69
ข้อ 901.....	69
คำนิยาม.....	69
ข้อ 902.....	70
การใช้ของบท.....	70
การเปิดเสรีการลงทุน.....	70
ข้อ 903.....	70
ขอบเขต.....	70
ข้อ 904.....	71
การประติบัติเยี่ยงคนชาติก่อนการจัดตั้ง.....	71

ข้อ 905.....	71
การปฏิเสธการให้ประโยชน์.....	71
การประติบัติเยี่ยงคนชาติหลังการจัดตั้ง.....	71
ข้อ 906.....	71
ขอบเขต.....	71
ข้อ 907.....	71
การประติบัติเยี่ยงคนชาติหลังการจัดตั้ง.....	71
การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน.....	72
ข้อ 908.....	72
ขอบเขต.....	72
ข้อ 909.....	73
การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน.....	73
ข้อ 910.....	73
การประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง.....	73
ข้อ 911.....	73
การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์.....	73
ข้อ 912.....	74
การเวนคืน.....	74
ข้อ 913.....	74
ค่าทดแทนความสูญเสีย.....	74
ข้อ 914.....	74
การชำระและการโอน.....	74
ข้อ 915.....	75
การรับช่วงสิทธิ.....	75
ข้อ 916.....	76
การเข้าถึงกลไกการระงับข้อพิพาท.....	76
ข้อ 917.....	76
การระงับข้อพิพาทระหว่างภาคีกับผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง.....	76
การเปลี่ยนแปลงแก้ไขและการทบทวนข้อผูกพัน.....	77
ข้อ 918.....	78
การแก้ไขข้อผูกพัน.....	78
ข้อ 919.....	78
การทบทวนข้อผูกพัน.....	78

การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา.....	79
ข้อ 1001.....	79
วัตถุประสงค์.....	79
ข้อ 1002	79
คำนิยาม.....	79
ข้อ 1003.....	81
ขอบเขต.....	81
ข้อ 1004.....	81
การเข้าเมืองชั่วคราวระยะสั้น.....	81
ข้อ 1005.....	81
การเข้าเมืองชั่วคราวระยะยาว.....	81
ข้อ 1006.....	82
การให้ข้อมูล.....	82
ข้อ 1007.....	82
มาตรการตรวจคนเข้าเมือง.....	82
ข้อ 1008.....	82
พิธีการคำร้องขอที่รวดเร็ว.....	82
พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์.....	83
ข้อ 1101.....	83
วัตถุประสงค์ และคำนิยาม.....	83
ข้อ 1102	83
อากรศุลกากร.....	83
ข้อ 1103.....	83
กรอบของกฎระเบียบในประเทศ.....	83
ข้อ 1104	84
การยืนยันตัวตนบุคคลทางอิเล็กทรอนิกส์และใบรับรองดิจิทัล.....	84
ข้อ 1105.....	84
การคุ้มครองผู้บริโภคทางออนไลน์.....	84
ข้อ 1106.....	84
การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทางออนไลน์.....	84
ข้อ 1107.....	85
การค้าไร้กระดาษ.....	85

ข้อ 1108.....	85
ความร่วมมือทางด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์.....	85
ข้อ 1109.....	85
การไม่ใช้บังคับข้อบทเรื่องการระงับข้อพิพาท.....	85
นโยบายการแข่งขัน.....	86
ข้อ 1201.....	86
วัตถุประสงค์และคำนิยาม.....	86
ข้อ 1202.....	86
การส่งเสริมการแข่งขัน.....	86
ข้อ 1203.....	86
การใช้กฎหมายการแข่งขัน.....	86
ข้อ 1204.....	87
ข้อยกเว้น.....	87
ข้อ 1205.....	87
ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	87
ข้อ 1206.....	87
การปรึกษาหารือและการทบทวน.....	87
ข้อ 1207.....	88
ความโปร่งใส.....	88
ข้อ 1208.....	88
เรื่องทั่วไป.....	88
ทรัพย์สินทางปัญญา.....	89
ข้อ 1301.....	89
วัตถุประสงค์.....	89
ข้อ 1302.....	89
การปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ.....	89
ข้อ 1303.....	89
มาตรการป้องกันการส่งออกสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้า.....	89
ข้อ 1304.....	89
ความร่วมมือเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย.....	89
ข้อ 1305.....	90
ความร่วมมืออื่นๆ.....	90

การบริหารจัดการกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่โปร่งใส.....	91
ข้อ 1401.....	91
คำนิยาม.....	91
ข้อ 1402.....	91
การเผยแพร่.....	91
ข้อ 1403.....	92
หน่วยงานติดต่อ.....	92
ข้อ 1404	92
กระบวนการพิจารณาทางฝ่ายบริหาร.....	92
ข้อ 1405	92
การทบทวนและการอุทธรณ์.....	92
การจัดซื้อโดยรัฐ.....	94
ข้อ 1501.....	94
ความมุ่งประสงค์.....	94
ข้อ 1502.....	94
การจัดตั้งคณะกรรมการ.....	94
ข้อ 1503.....	94
หลักการเรื่องการจัดซื้อ โดยรัฐ.....	94
ข้อ 1504	95
การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศในเรื่องการจัดซื้อ โดยรัฐ.....	95
ข้อ 1505.....	95
การระงับข้อพิพาท.....	95
ข้อยกเว้นทั่วไป.....	96
ข้อ 1601.....	96
ข้อยกเว้นทั่วไป.....	96
ข้อ 1602.....	96
ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง.....	96
ข้อ 1603.....	96
การเปิดเผยข้อมูล.....	96
ข้อ 1604	97
บุคลากรชำระเงิน.....	97
ข้อ 1605.....	97
มาตรการจำกัดเพื่อปกป้องบุคลากรชำระเงิน.....	97

ข้อ 1606.....	98
มาตรการเฝ้าระวังและดูแล.....	98
ข้อ 1607.....	98
มาตรการทางภาษี.....	98
ข้อบททางสถาบัน.....	100
ข้อ 1701.....	100
การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี.....	100
ข้อ 1702	100
อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี.....	100
ข้อ 1703.....	101
การประชุมคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี.....	101
ข้อ 1704.....	101
การทบทวนทั่วไป.....	101
การปรึกษาหารือและการระงับข้อพิพาท.....	102
ข้อ 1801.....	102
ขอบเขต.....	102
ข้อ 1802.....	102
การปรึกษาหารือ.....	102
ข้อ 1803.....	103
การเป็นสื่อกลาง การประนอม และการไกล่เกลี่ย.....	103
ข้อ 1804.....	103
คำร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ.....	103
ข้อ 1805.....	103
การจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ.....	103
ข้อ 1806.....	104
หน้าที่ของศาลอนุญาโตตุลาการ.....	104
ข้อ 1807.....	105
กระบวนการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการ.....	105
ข้อ 1808.....	106
การระงับหรือการยุติกระบวนการพิจารณา.....	106
ข้อ 1809.....	106
คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ.....	106

ข้อ 1810.....	107
การปฏิบัติตาม.....	107
ข้อ 1811.....	107
การชดเชยและการระงับสิทธิประโยชน์ชั่วคราว.....	107
ข้อ 1812.....	109
ค่าใช้จ่าย.....	109
ข้อบทสุดท้าย.....	110
ข้อ 1901.....	110
หัวข้อ.....	110
ข้อ 1902	110
ภาคผนวกและเชิงอรรถ.....	110
ข้อ 1903.....	110
การแก้ไข.....	110
ข้อ 1904.....	110
การใช้.....	110
ข้อ 1905.....	110
การเข้าเป็นสมาชิกในความตกลง.....	110
ข้อ 1906.....	111
การปรึกษาหารือเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกับความตกลงอื่น.....	111
ข้อ 1907.....	111
สิทธิพิเศษภายใต้ความตกลงอื่น.....	111
ข้อ 1908.....	111
การยกเลิกความตกลงทางการค้า ค.ศ. 1979.....	111
ข้อ 1909.....	112
ข้อบททางการเงิน.....	112
ข้อ 1910.....	112
การมีผลใช้ บังคับระยะเวลา และการบอกเลิก.....	112

ความตกลงการค้าเสรี ไทย-ออสเตรเลีย

อารัมภบท

ราชอาณาจักรไทยและออสเตรเลีย ซึ่งต่อไปในความตกลงนี้จะเรียกว่า “คู่ภาคี”

ได้รับแรงบันดาลใจ จากความสัมพันธ์อันมิตรอันแน่นแฟ้นที่มีต่อกันมายาวนาน และการมีผลประโยชน์และความเกี่ยวพันร่วมกันในภูมิภาค

ตระหนักถึง ความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของการค้าและการลงทุนเพื่อความรุ่งโรจน์ในอนาคตของเขตเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

รับรู้ถึง ตลาดที่เปิด โปร่งใส และมีการแข่งขัน เป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญของเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ นวัตกรรม การสร้างความมั่งคั่ง และสวัสดิการของผู้บริโภค

ยอมรับถึง ความสำคัญของการส่งเสริมการเคลื่อนย้ายทุนเพื่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการพัฒนา และตระหนักถึงบทบาทในการขยายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุน โดยนักลงทุนของภาคีหนึ่งในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ยืนยันอีกครั้งหนึ่งถึง ความตั้งใจในการเสริมสร้างความแข็งแกร่งและส่งเสริมระบบการค้าพหุภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก (ดับบลิวทีโอ)

คำนึงถึง ข้อผูกพันต่อเป้าหมายของความร่วมมือภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก (เอเปก) ในการค้าและการลงทุนที่เสรีและเปิดกว้าง

ระลึกถึง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าทวิภาคีภายใต้ความตกลงการค้าระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ. 1979 และความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 1990

ระลึกต่อไปถึง ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือการพัฒนาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1989 และ

ปรารถนา ที่จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของกรอบความร่วมมือในการดำเนินความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ เพื่อให้มั่นใจถึงความเป็นพลวัต และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจในเชิงกว้างขึ้นและลึกขึ้น

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

วัตถุประสงค์และคำนิยาม

ข้อ 101

การจัดตั้งเขตการค้าเสรี

คู่ภาคีได้จัดตั้งเขตการค้าเสรี ณ ที่นี้ โดยสอดคล้องกับข้อ 24 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 (แกตต์ 1994) และข้อ 5 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ (แกตส์)

ข้อ 102

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของคู่ภาคีที่ทำความตกลงนี้ คือ

- (เอ) เพื่อเปิดเสรีการค้าสินค้าและบริการ และสร้างสถานะที่เอื้ออำนวยต่อการกระตุ้นกระแสการค้าและการลงทุน
- (บี) เพื่อเสริมสร้างข้อผูกพันของคู่ภาคีภายใต้องค์การการค้าโลก และสนับสนุนความพยายามในการสร้างระบบการค้าโลกที่มีความเป็นเสรี เปิดกว้างมากขึ้น และคาดการณ์ได้
- (ซี) เพื่อจัดทำแผนงานที่เกี่ยวกับกิจกรรมความร่วมมือเพื่อสนับสนุนจุดหมายของความตกลงนี้
- (ดี) เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของคู่ภาคี และ
- (อี) เพื่อสนับสนุนกระบวนการเปิดเสรีและอำนวยความสะดวกในเอเปกให้มากขึ้น และโดยเฉพาะความพยายามของทุกเขตเศรษฐกิจในเอเปกที่จะบรรลุเป้าหมายโบกอร์ในการค้าและการลงทุนที่เสรีและเปิดกว้างสำหรับเขตเศรษฐกิจที่พัฒนาแล้ว อย่างช้าที่สุดภายในปี ค.ศ. 2010 และสำหรับเขตเศรษฐกิจที่กำลังพัฒนา อย่างช้าที่สุดภายในปี ค.ศ. 2020

ข้อ 103

คำนิยามทั่วไป

เว้นแต่จะนิยามเป็นอย่างอื่น เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้

- (เอ) “ความตกลง” หมายถึง ความตกลงการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลีย
- (บี) “เอเปก” หมายถึง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก

- (ซี) “การจัดตั้งทางพาณิชย์” หมายถึง การจัดตั้งประเภทใด ๆ ของธุรกิจหรือวิชาชีพ รวมถึง
- (1) การก่อตั้ง การได้มา หรือการคงไว้ซึ่งนิติบุคคล หรือ
 - (2) การจัดตั้งหรือการคงไว้ของสาขาหรือสำนักงานตัวแทน
ภายในดินแดนของภาคหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการ
- (ค) “หน่วยงานศุลกากร” หมายถึง หน่วยงานผู้มีอำนาจซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบภายใต้กฎหมายของภาคี ในการบริหารจัดการด้านกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายทางศุลกากร
- (อ) “อากรศุลกากร” รวมถึง อากรศุลกากรหรือภาษีขาเข้าและค่าภาระในรูปแบบใดๆ ซึ่งเรียกเก็บที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการนำเข้าสินค้า รวมถึงรูปแบบใด ๆ ของภาษีพิเศษหรือค่าธรรมเนียมพิเศษที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการนำเข้าสินค้า แต่ไม่รวมถึง
- (1) ค่าภาระที่เทียบเท่ากับภาษีภายในซึ่งเรียกเก็บโดยสอดคล้องกับข้อ 3 (2) ของเกณฑ์ 1994
 - (2) อากรต่อต้านการทุ่มตลาดหรืออากรตอบโต้การอุดหนุนที่ใช้โดยสอดคล้องกับข้อบทของเกณฑ์ 1994 ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ และ
 - (3) ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาระอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าซึ่งได้สัดส่วนกับต้นทุนการให้บริการ
- (เอฟ) “วัน” หมายถึง วันตามปฏิทิน
- (จี) “คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ” หมายถึง คณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 1701 ของความตกลงนี้
- (เฮช) “เกณฑ์” หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ
- (ไอ) “เกณฑ์ 1994” หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า 1994 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ
- (เจ) “การจัดซื้อโดยรัฐ” หมายถึง กระบวนการที่รัฐบาลได้ใช้หรือได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการ หรือการร่วมกันใด ๆ ข้างต้น ตามความมุ่งประสงค์ของภาครัฐ และไม่ได้หวังผลกำไรในเชิงพาณิชย์ หรือการขายต่อ หรือใช้ในการผลิตหรือจัดหาสินค้าหรือบริการสำหรับการขายในเชิงพาณิชย์ หรือการขายต่อ
- (เค) “ระบบฮาร์โมนไนซ์” หมายถึง ระบบฮาร์โมนไนซ์เพื่อการจำแนกประเภทและการกำหนดรหัสสินค้า ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์การตีความ หมายเหตุของหมวดและตอน ตามกฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรของคู่ภาคี
- (แอล) “การลงทุน” หมายถึง สิทธิทุกประเภทซึ่งนักลงทุนเป็นเจ้าของหรือควบคุมไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียง ดังต่อไปนี้

- (1) สंहारิมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งสิทธิต่าง ๆ เช่น จำนอง สิทธิยึดเหนี่ยว และ จำน่าื่นๆ
- (2) หุ่น หุ่นสามัญ พันธบัตรและหุ้นกู้ และรูปแบบอื่นใดของการมีส่วนร่วมในนิติบุคคล
- (3) เงินที่เรียกหรือให้ชำระหรือสิทธิเรียกหรือให้ปฏิบัติตามซึ่งมีมูลค่าทางเศรษฐกิจ
- (4) สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา รวมถึงสิทธิต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า แบบอุตสาหกรรม ความลับทางการค้า ความรู้ความ ชำนาญ และค่าความนิยม
- (5) สัมปทานทางธุรกิจและสิทธิอื่นใด ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และมีมูลค่าทางเศรษฐกิจที่ให้สิทธิโดยกฎหมายหรือภายใต้สัญญา รวมทั้งสัมปทานใน การหา การเพาะ การสกัด หรือการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และ
- (6) ผลตอบแทนที่นำมาลงทุน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ ให้การเปลี่ยนแปลงรูปแบบในสินทรัพย์ที่นำมาลงทุน หรือลงทุนซ้ำไม่กระทบต่อลักษณะของสินทรัพย์นั้น ในฐานะที่เป็นการลงทุน โดยมีเงื่อนไขว่า การลงทุนที่เปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้รับความเห็นชอบโดยภาคีที่เกี่ยวข้อง หากกำหนดไว้ เช่นนั้น โดยกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของตน

(เอ็ม) “นักลงทุนของภาคี” หมายถึง

- (1) นิติบุคคลของภาคี หรือ
- (2) บุคคลธรรมดา ซึ่งเป็นคนชาติหรือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรของภาคี

ซึ่งลงทุนแล้ว อยู่ในกระบวนการลงทุน หรือกำลังหาทางลงทุนในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(เอ็น) “นิติบุคคล” หมายถึง องค์การตามกฎหมายใดซึ่งก่อตั้งขึ้น โดยชอบ หรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้น ภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ ไม่ว่าเพื่อแสวงหากำไรหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใด และไม่ว่าจะเป็นของส่วนบุคคลหรือรัฐบาล รวมถึงบริษัท สมาคม ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน การร่วมทุน หรือ การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว

(โอ) นิติบุคคล คือ

- (1) “เป็นเจ้าของ” โดยบุคคลของภาคี หากบุคคลของภาคีนั้นเป็นเจ้าของเงินทุนมากกว่า ร้อยละ 50
- (2) “ถูกควบคุม” โดยบุคคลของภาคี หากบุคคลนั้นมีอำนาจในการเสนอชื่อกรรมการส่วนใหญ่ หรือมิฉะนั้นก็เป็นผู้มีอำนาจโดยถูกต้องตามกฎหมายในการกำกับดำเนินการ

(พี) “นิติบุคคลของภาคี” หมายถึง นิติบุคคลตามซึ่งก่อตั้งขึ้น โดยชอบหรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้นภายใต้ กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ของภาคี

(คิว) “มาตรการ” รวมถึง กฎหมาย ระเบียบ กระบวนการดำเนินการ หรือข้อกำหนดของรัฐ

- (อาร์) “วัตถุคิบบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง วัตถุคิบบที่ไม่มีคุณสมบัติที่ได้ถิ่นกำเนิดโดยเป็นไปตามข้อบพที่เก็วข้องของบพที่ 4
- (เอส) “สินค้ำที่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง สินค้ำที่มีคุณสมบัติของการเป็นสินค้ำที่มีถิ่นกำเนิดในภาคีตามข้อบพที่เก็วข้องของบพที่ 4
- (ที) “คู่ภาคี” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและออสเตรเลีย
- (ยู) “บุคคล” หมายถึง บุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล
- (วี) “การให้สิทธิพิเศษทางภาคีสกุลภาคกร” หมายถึง อัตราอากรกุลภาคกรที่ใช้กับสินค้ำที่ได้ถิ่นกำเนิดตามข้อ 203 (3) ของบพที่ 2
- (ดับบลิว) “ผู้ให้บริการ” หมายถึง บุคคลใด ๆ ที่ให้บริการ¹
- (เอ็กซ์) “บริการ” รวมถึง บริการใดในสาขาใด หรือสาขาย่อยใด ยกเว้นการให้บริการที่ให้ตามอำนาจหน้าที่ของรัฐบาล
- (วาย) “ความตกลงเอส พี เอส” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ
- (แซด) “ความตกลง ที บี ที” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้ำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ
- (เอเอ) “ดินแดน” หมายถึง ดินแดนของภาคี รวมถึง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ พื้นใต้ทะเล และพื้นใต้ดินที่ซึ่งภาคีนั้นใช้สิทธิอธิปไตย หรือ เขตอำนาจ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (บีบี) “ดับบลิวทีโอ” หมายถึง องค์การการค้าโลก
- (ซีซี) “ความตกลงดับบลิวทีโอ” หมายถึง ความตกลงมาร์ราเจซตั้ง้องค์การการค้าโลกที่จัดทำขึ้นเมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1994
- (ดีดี) “ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ
- (อีอี) “ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคากุลภาคกร” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาคีสกุลภาคกรและการค้ำ 1994 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ และ
- (เอฟเอฟ) “ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง” หมายถึง ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงดับบลิวทีโอ

¹ ในกรณีที่ดินบุคคลมิได้เป็นผู้ให้บริการโดยตรง แต่โดยการผ่านรูปแบบอื่นของการจัดตั้งทางพาณิชย์ เช่น สำนักงานสาขา หรือสำนักงานตัวแทน อย่างไรก็ตาม ผู้ให้บริการ (ได้แก่ นิติบุคคล) ก็จะได้รับกรปฏิบัติเช่นที่ให้แก่ผู้ให้บริการตามความตกลงนี้โดยผ่านทางกรจัดตั้งทางพาณิชย์ ดังกล่าว การปฏิบัติเช่นว่านั้นจะขยายไปถึงกรจัดตั้งทางพาณิชย์ซึ่งได้ให้บริการและไม่จำเป็นต้องขยายไปยังส่วนอื่นใดของผู้ให้บริการที่ตั้งอยู่นอกดินแดนซึ่งมีการให้บริการนั้น ๆ

ข้อ 104

ดินแดนที่ความตกลงนี้ใช้บังคับ

เขตการค้าเสรีที่อยู่ภายใต้ความตกลงนี้ประกอบด้วยราชอาณาจักรไทยและออสเตรเลีย

บทที่ 2

การค้าสินค้า

ข้อ 201

ขอบเขต

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น บทนี้ใช้กับการค้าสินค้าของภาคี

ข้อ 202

การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติต่อสินค้าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเป็นไปตามข้อ 3 ของ
ภาคี 1994

ข้อ 203

การยกเลิกอากรศุลกากร

1. ขอบทของบทนี้ที่เกี่ยวกับการยกเลิกอากรศุลกากรสำหรับการนำเข้าให้ใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของคู่ภาคี
2. ภาคีจะต้องไม่ขึ้นอากรศุลกากรที่มีอยู่เดิมหรือกำหนดอากรศุลกากรขึ้นใหม่สำหรับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด
3. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยกเลิกอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอย่างก้าวหน้าเป็นลำดับโดยเป็นไปตามตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตนในภาคผนวก 2 อัตราฐานและอัตราศุลกากรที่จัดเก็บในระหว่างเวลานั้นของอากรศุลกากรในแต่ละขั้นของการลดอัตราอากรสำหรับรายการหนึ่งรายการใดที่ได้ระบุไว้สำหรับรายการนั้นในตารางของภาคีแต่ละฝ่าย การลดจะต้องเกิดขึ้นเมื่อเริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ และภายหลังจากนั้นในวันที่ 1 มกราคมของแต่ละปีตามที่กำหนดไว้ในตารางของภาคีแต่ละฝ่าย
4. ภาคีแต่ละฝ่ายอาจนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการการนำเข้าเพื่อจัดสรรการนำเข้าในโควตา ซึ่งจัดทำตามโควตาภาษีตามที่กำหนดไว้ในตารางของตน หากว่ามาตรการดังกล่าวไม่มีผลกระทบที่เป็นการจำกัดทางการค้าต่อการนำเข้าเพิ่มเติมจากที่มีสาเหตุมาจากการใช้โควตาภาษี

5. เมื่อได้รับคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีฝ่ายที่ใช้หรือเจตนาที่จะใช้มาตรการตามวรรค 4 จะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาบททวนการใช้มาตรการเหล่านั้น

ข้อ 204

การเร่งยกเลิกอากรศุลกากร

1. ภาคีแต่ละฝ่ายประกาศความพร้อมที่จะยกเลิกอากรศุลกากรของตนให้เร็วกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 203 หรือปรับปรุงเงื่อนไขการเข้าสู่ตลาดของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด หากสถานการณ์ทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปของตนและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในภาคเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องเอื้ออำนวย
2. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคี คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดตามที่กำหนดในภาคผนวก 2
3. การตกลงของกลุ่มภาคีที่จะเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ให้มีผลใช้บังคับหลังจากที่คู่ภาคีได้แลกเปลี่ยนการแจ้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อแจ้งว่าคู่ภาคีได้เสร็จสิ้นขั้นตอนทางกฎหมายภายในที่จำเป็นในวันดังกล่าวหรือในวันที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน
4. ภาคีอาจเร่งยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในตารางของตนโดยฝ่ายเดียวเมื่อไรก็ได้ ภาคีที่พิจารณาจะกระทำการดังกล่าวจะต้องแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้ ก่อนที่อัตราอากรศุลกากรใหม่จะมีผลใช้บังคับ

ข้อ 205

ค่าธรรมเนียมการค้าและการพิธีการ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจ โดยเป็นไปตามข้อ 8 (1) ของภาคี 1994 ว่าค่าธรรมเนียมและค่าภาระที่พึงปรารถนาไม่ว่าจะมีลักษณะใด (นอกเหนือจากอากรศุลกากร ค่าภาระที่เทียบเท่ากับภาษีภายใน หรือค่าภาระภายในอื่นๆ) ที่ใช้โดยสอดคล้องกับข้อ 3 (2) ของภาคี 1994 และอากรต่อต้านการทุ่มตลาดและอากรตอบโต้การอุดหนุน) ซึ่งเรียกเก็บหรือเกี่ยวข้องกับนำเข้าหรือการส่งออก จะถูกจำกัดอยู่ในปริมาณที่เท่ากับต้นทุนโดยประมาณของการให้บริการและไม่เป็นการปกป้องสินค้าภายในโดยทางอ้อมหรือเป็นการเก็บภาษีนำเข้าหรือส่งออกเพื่อวัตถุประสงค์ทางการคลัง

ข้อ 206

มาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด

1. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้มาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด คู่ภาคียื่นยันอีกครั้งถึงพันธกรณีของตนภายใต้ข้อบทของความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของภาคี 1994
2. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่เกี่ยวกับมาตรการต่อต้านการทุ่มตลาด ดังต่อไปนี้
 - (เอ) เมื่อผู้ส่งออกของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งร้องขอ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนของภาคีกำหนดกรอบเวลา กระบวนการ และเอกสารใดที่จำเป็นสำหรับเสนอให้มีการทำความตกลง โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนของภาคีนั้นจะต้องให้การพิจารณาที่สมเหตุสมผลในการทำความตกลงด้านราคาหรือข้อเสนอดังกล่าวโดยผู้ส่งออกของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง นอกจากนี้ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนของภาคีนั้นเสนอความเห็นให้ยอมรับการทำความตกลงด้านราคาอย่างใดอย่างหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนจะต้องเสนอการทำความตกลงดังกล่าวไปยังผู้มีอำนาจตัดสินใจผู้ซึ่งจะต้องพิจารณาในทางบวกต่อข้อเสนอของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไต่สวนเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคี และ
 - (บี) กรอบเวลาที่ใช้สำหรับการพิจารณาปริมาณการนำเข้าสินค้าทุ่มตลาดในการไต่สวนหรือการทบทวน จะต้องแสดงให้เห็นถึงการนำเข้าทั้งที่เป็นสินค้าทุ่มตลาดและไม่ทุ่มตลาดในระยะเวลาที่สมเหตุสมผล และระยะเวลาที่สมเหตุสมผลดังกล่าวโดยปกติจะต้องเป็นเวลา 12 เดือน และไม่น้อยกว่าหกเดือน ยกเว้นในสภาวะการณ์พิเศษ

ข้อ 207

การอุดหนุนและมาตรการตอบโต้

คู่ภาคียื่นยันสิทธิและพันธกรณีของตนที่เกิดจากความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้

ข้อ 208

การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตร

1. คู่ภาคีมีวัตถุประสงค์ร่วมกันในการยกเลิกการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรในกรอบพหุภาคีและจะต้องดำเนินการไปสู่การตกลงในฉบับลิวทิงโฮที่จะยกเลิกการอุดหนุนเหล่านั้นและป้องกันมิให้มีการให้การอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรในรูปแบบใหม่ๆ
2. โดยสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงฉบับลิวทิงโฮ ภาคีจะต้องไม่ใช่หรือคงไว้ซึ่งการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรใดๆ ที่ส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

3. โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ภาคิจะต้องมีการแจ้งให้ภาคิอีกฝายหนึ่งทราบล่วงหน้าถึง และหากได้รับการร้องขอจะต้องหารือเกี่ยวกับ การเปลี่ยนแปลงใดๆ ในนโยบายหรือมาตรการที่เกี่ยวข้อง คู่ภาคิตกลงที่จะขยายการติดต่อสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมของตนให้มากขึ้น เพื่อมุ่งหมายที่จะลดการบิดเบือนทางการค้าที่เกิดจากนโยบายหรือมาตรการดังกล่าว ในกรณีที่ภาคิฝายที่ได้รับผลกระทบระบุผลเสียหายต่ออุตสาหกรรมเกษตรและอาหารของตน ภาคิอีกฝายหนึ่งจะต้องพิจารณาผลกระทบนั้น

ข้อ 209

มาตรการที่มีใช้ภายในศุลกากร

1. เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคิจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งการห้ามหรือการจำกัดสำหรับการนำเข้าสินค้าใด ๆ ของภาคิอีกฝายหนึ่ง หรือการส่งออกหรือการขายเพื่อการส่งออกของสินค้าใด ๆ ไปยังดินแดนของภาคิอีกฝายหนึ่ง เว้นแต่เป็นไปตามข้อ 11 ของภาคี 1994
2. ภาคิแต่ละฝายจะต้องทำให้มั่นใจในความโปร่งใสของมาตรการที่มีใช้ภายในศุลกากรของตนที่อนุญาตให้กระทำได้ในวรรค 1 และจะต้องทำให้มั่นใจว่ามาตรการดังกล่าวใดๆ ไม่ถูกจัดเตรียม ขอมรับ หรือใช้เพื่อมุ่งหมายหรือให้มีผลในการสร้างอุปสรรคที่ไม่จำเป็นต่อการค้าระหว่างคู่ภาคิ

บทที่ 3

พิธีการศุลกากร

ข้อ 301

วัตถุประสงค์และคำนิยาม

1. ความมุ่งประสงค์ของบทนี้เพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้โดยทำให้พิธีการศุลกากรเรียบง่ายและกลมกลืน และเพื่อให้มั่นใจในการใช้พิธีการศุลกากรอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับการค้าสองฝ่ายระหว่างคู่ภาคี
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “พิธีการศุลกากร” หมายถึง การปฏิบัติที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายใช้ดำเนินการต่อสินค้าซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของศุลกากร

ข้อ 302

ขอบเขต

ให้ใช้บทนี้กับพิธีการศุลกากรที่จำเป็นสำหรับการตรวจปล่อยสินค้าที่มีการค้าระหว่างคู่ภาคีโดยสอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของคู่ภาคี

ข้อ 303

การประเมินราคาศุลกากร

คู่ภาคีจะต้องกำหนดราคาศุลกากรของสินค้าที่มีการค้าระหว่างกันตามข้อบทในข้อ 7 ของความตกลงแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

ข้อ 304

พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางศุลกากร

1. พิธีการศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศและแนวปฏิบัติที่มีการเสนอแนะเท่าที่จะเป็นไปได้ และภายในขอบเขตของกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีแต่ละฝ่าย
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าพิธีการและการปฏิบัติทางศุลกากรมีความสม่ำเสมอและโปร่งใส คาดการณ์ได้ และอำนวยความสะดวกทางการค้า

3. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องทบทวนพิธีการศุลกากรของตนเป็นครั้งคราว ด้วยความมุ่งหมายที่จะทำให้พิธีการเรียบง่ายมากขึ้น และให้มีการพัฒนาการจัดการที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกันต่อไป เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการค้าสองฝ่าย

ข้อ 305

เทคนิคและความร่วมมือระหว่างกัน

1. เท่าที่กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของกลุ่มภาคีกำหนดไว้ หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อป้องกันการละเมิดกฎหมายศุลกากรและปกป้องผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การคลัง สังคม และการพาณิชย์ของแต่ละประเทศ รวมถึงการให้ความมั่นใจในการจัดเก็บอากรศุลกากรที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของกฎหมาย ระเบียบ หรือ นโยบาย ที่ใช้บังคับกับการนำเข้า ซึ่งอาจมีผลกระทบอย่างสำคัญต่อการดำเนินการตามความตกลงนี้

ข้อ 306

การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีกระบวนการที่เข้าถึงได้ง่ายสำหรับการขอทบทวนคำวินิจฉัยของหน่วยงานศุลกากรทั้งโดยฝ่ายบริหารและโดยศาลยุติธรรม
2. การร้องขอเพื่อทบทวนคำวินิจฉัยของหน่วยงานศุลกากรของภาคี จะต้องจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยทางอิเล็กทรอนิกส์ และจะต้องแนบข้อมูลใดๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการร้องขอนั้น

ข้อ 307

การวินิจฉัยล่วงหน้า

1. ภายใต้ข้อบทของวรรค 2 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีการวินิจฉัยการจำแนกประเภทพิกัดศุลกากรล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร (ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “การจำแนกประเภทพิกัดล่วงหน้า”) ให้แก่บุคคลที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (เอ)

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับมาใช้หรือคงไว้ซึ่งกระบวนการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า ซึ่งจะต้อง
- (เอ) กำหนดว่าผู้นำเข้าที่อยู่ในดินแดนของภาคีนั้นหรือผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจยื่นคำร้อง เพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าก่อนที่จะมีการนำเข้าสินค้า
 - (บี) กำหนดว่าผู้ยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าต้องจัดหาคำอธิบายรายละเอียดสินค้าและข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งจำเป็นต่อกระบวนการการยื่นคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า
 - (ซี) กำหนดว่าหน่วยงานศุลกากรของตนอาจร้องขอให้ผู้ยื่นคำร้องต้องจัดหาข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด ในระหว่างการประเมินใบคำร้องเพื่อขอทราบการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า
 - (ดี) กำหนดว่าการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและกรณีแวดล้อมที่นำเสนอโดยผู้ยื่นคำร้อง และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อยู่ในความครอบครองของผู้มีอำนาจตัดสินใจ และ
 - (อี) กำหนดว่าการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าให้แจ้งต่อผู้ยื่นคำร้องโดยเร็ว หรือในกรณีใดก็ตาม ภายใน 30 วันทำการ ภายหลังจากที่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมด

3. ภาคีอาจปฏิเสธการร้องขอการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า หากไม่ได้รับข้อมูลเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนดตามที่ระบุในอนุวรรค 2 (ซี)

4. ภายใต้อุปบทของวรรค 5 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้การจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้าต่อสินค้านำเข้าทั้งหมดที่อยู่ในคำร้อง ภายใน 5 ปี นับจากวันที่ออกใบแจ้งการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า หรือภายในระยะเวลาอื่นตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของภาคี

5. ภาคีอาจแก้ไขหรือเพิกถอนการจำแนกประเภทพิกต์ลวงหน้า หากชี้ได้ว่าการจำแนกประเภทพิกต์ลวงนั้นอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่คลาดเคลื่อน (รวมถึงข้อผิดพลาดของมนุษย์) หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงของ

- (เอ) กฎหมายภายในประเทศซึ่งสอดคล้องกับความตกลงนี้ หรือ
- (บี) ปัจจัยที่เป็นสาระสำคัญ หรือ
- (ซี) กรณีแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นฐานของการวินิจฉัย

ข้อ 308

การปฏิบัติต่อสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด

1. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องอำนวยความสะดวกการนำเข้าสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดตามที่ระบุไว้ในบทที่ 4 ของความตกลงนี้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายใต้กฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน โดยเฉพาะอย่าง

ยัง ภายใต้ข้อบทของวรรค 2 ถึง 4 ภาคีสู่นำเข้าจะต้องไม่โต้แย้งอากรศุลกากรที่ต้องชำระของสินค้าที่วางนี้ ในขณะที่นำเข้า หรือเข้ามาเพื่อใช้ในประเทศ หากสินค้านั้นนำเข้าและเข้ามาพร้อมกับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด

2. เพื่อให้มั่นใจว่าเป็นไปตามข้อกำหนดในวรรค 1 ภาคีสู่นำเข้าอาจร้องขอให้แสดงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น หน่วยงานศุลกากรของภาคีสู่นำเข้าอาจกำหนดให้มีการวางหลักประกันรวมถึงการประกันด้วยเงินสดจนเท่ากับจำนวนที่ต้องชำระเมื่อนำเข้าสินค้า หากสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

3. ข้อบทตามวรรค 1 มิได้ห้ามภาคีสู่นำเข้าในการโต้แย้งอากรศุลกากรที่ต้องชำระตามวรรคนั้น ภายหลังจากที่สินค้านั้นได้เข้ามาเพื่อใช้ในประเทศโดยสอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน

4. ข้อบทตามวรรค 1 มิให้ใช้ในกรณีที่ดินค้าใดซึ่งมีการค้าไว้ก่อนหน้านี้อยู่แล้วโดยผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตของสินค้านำเข้า หรือโดยบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือผู้ผลิตนั้น และสินค้านั้นอยู่ในระหว่างการตรวจสอบหรือถูกปฏิเสธการได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร ซึ่งสอดคล้องกับบทที่ 4 ของความตกลงนี้

5. ในกรณีที่มีการโต้แย้งระหว่างคู่ภาคีซึ่งเกิดขึ้นจาก

- (เอ) การประเมินราคาหรือการจำแนกประเภทพิกัดของสินค้าที่มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิด ออกไว้ตามบทที่ 4 ของความตกลงนี้ หรือ
- (บี) การประเมินราคาหรือการจำแนกประเภทพิกัดของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งมีการใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในกระบวนการผลิตของสินค้านำเข้าเหล่านั้น หรือ
- (ซี) การตีความกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งใช้เป็นพื้นฐานในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ภาคีสู่นำเข้าจะต้องหารือกับภาคีผู้ส่งออกเพื่อมุ่งหมายที่จะแก้ไขกรณีดังกล่าวก่อนที่จะดำเนินการใด ๆ ในการเรียกเก็บอากรกลับคืน

ข้อ 309

การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องคำนึงถึงวิธีการที่ได้ตกลงไว้ในเอเปกและองค์การศุลกากรโลก ในการปฏิบัติตามข้อริเริ่ม ซึ่งกำหนดไว้สำหรับการค้าไร้กระดาษ
2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินงานเพื่อให้มีวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับข้อกำหนดทั้งหมดทางศุลกากรที่ต้องรายงานของตน โดยเร็วเท่าที่จะปฏิบัติได้

3. การเริ่มนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้จะต้องดำเนินการโดยมีการปรึกษาหารือกับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรง ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 310

การบริหารความเสี่ยง

1. คู่ภาคีจะต้องบริหารพิธีการศุลกากรในเขตแดนของตนเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจปล่อยสินค้าที่มีความเสี่ยงต่ำและมุ่งเน้นสินค้าที่มีความเสี่ยงสูง
2. คู่ภาคีจะต้องใช้และพัฒนาเทคนิคการบริหารความเสี่ยงในการปฏิบัติงานพิธีการศุลกากรต่อไป

ข้อ 311

การเผยแพร่และหน่วยตอบข้อสอบถาม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่ข้อบทของกฎหมายและข้อบังคับ และกระบวนการการบริหารทางศุลกากรใด ๆ ที่ใช้หรือบังคับใช้ โดยหน่วยงานศุลกากรของตน ทางอินเทอร์เน็ตหรือเครือข่ายโทรคมนาคมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นหลักที่เทียบเท่า หรือในรูปแบบสิ่งพิมพ์
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมอบหมายให้มีหน่วยตอบข้อสอบถามตั้งแต่หนึ่งหน่วยขึ้นไปเพื่อตอบข้อสอบถามจากผู้มีส่วนได้เสียของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับการศุลกากร และจะต้องจัดให้มีข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนในการสอบถามดังกล่าว

บทที่ 4

กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 401

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า” หมายถึง หนังสือรับรองที่ออกตามข้อ 408 และเป็นไปตามข้อกำหนดในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า)
- (บี) “หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป” หมายถึง ฉันทามติที่ได้ออมรับหรือการสนับสนุนที่สำคัญซึ่งเชื่อถือได้ในดินแดนของภาคีในเรื่องการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุน ทรัพย์สิน และหนี้สิน การเปิดเผยข้อมูล และการเตรียมงบการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจครอบคลุมแนวทางกว้าง ๆ ของการใช้ทั่วไป รวมทั้งมาตรฐานที่ได้ให้รายละเอียด การปฏิบัติและกระบวนการ
- (ซี) “วัตถุดิบ” หมายถึง วัตถุหรือสารใดๆ ที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้า และรวมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้าหรือจำแนกอยู่ในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้าเหล่านั้น
- (ดี) “วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง วัตถุดิบที่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดตามข้อบทที่เกี่ยวข้องของบทนี้
- (อี) “ผู้ส่งออกลงทะเบียน” หมายถึง ผู้ส่งออกลงทะเบียนไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าว่าเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดตามข้อ 407 (2)
- (เอฟ) “สินค้านำลงทะเบียน” หมายถึง สินค้าที่ผู้ส่งออกลงทะเบียนได้ลงทะเบียนสินค้าไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจตามข้อ 407 (2)
- (จี) “การเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ” ที่เกี่ยวข้องกับข้อ 407 (4) และ 408 (2) และภาคผนวก 4.2 หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่อาจทำให้สินค้าเหล่านั้นไม่มีคุณสมบัติได้ตามข้อกำหนดของถิ่นกำเนิดตามข้อ 402 อีกต่อไป
- (เอช) “สินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคนั้นทั้งหมด” หมายถึง
 - (1) สินค้าที่เป็นแร่ธาตุซึ่งสกัดได้ในดินแดนของภาคนั้น
 - (2) สินค้าทางการเกษตรที่เก็บเกี่ยว เก็บ หรือรวบรวมได้ในดินแดนของภาคนั้น
 - (3) สัตว์มีชีวิตที่กำเนิดและเลี้ยงเติบโตในดินแดนของภาคนั้น
 - (4) สินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในดินแดนของภาคนั้น

- (5) สินค้าที่ได้มาโดยตรงจากการล่า การดัก การประมง การรวบรวม หรือการจับ
ในดินแดนของภาคินั้น
- (6) สินค้า (ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก พืชและสิ่งมีชีวิตในน้ำอื่นๆ) ที่ได้มาจากภายในทะเล
อาณาเขต หรือเขตทางทะเลที่เกี่ยวข้องของภาคินั้นที่ขึ้นออกไปจากทะเลอาณาเขตภายใต้
กฎหมายที่ใช้บังคับของภาคินั้น โดยเป็นไปตามข้อบทของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล หรือได้มาจากทะเลหลวงโดยเรือที่มีสิทธิ์ชักรงของภาคินั้น
- (7) สินค้าที่ได้หรือผลิตขึ้นบนเรือผลิตที่มีสิทธิ์ชักรงของภาคินั้น โดยใช้สินค้าที่กล่าว
ถึงในอนุวรรค (6)
- (8) สินค้าที่ภาคินั้นหรือบุคคลของภาคินั้นได้จากพื้นดินท้องทะเลหรือดินใต้ผิวดินที่อยู่ใต้
พื้นดินท้องทะเลของทะเลอาณาเขตหรือไหล่ทวีปของภาคินั้น โดยเป็นไปตามข้อบทของ
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล
- (9) เศษและของที่ใช้ไม่ได้ที่ได้มาจากการผลิตในดินแดนของภาคินั้น หรือสินค้าที่ใช้แล้วที่เก็บ
รวบรวมในดินแดนของภาคินั้น หากว่าสินค้านี้กล่าวมาเหมาะสำหรับการนำกลับมาใช้เป็น
วัตถุดิบเท่านั้น และ
- (10) สินค้าที่มีการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคินั้น โดยใช้สินค้าเฉพาะที่กล่าวถึงในอนุวรรค
(1) ถึง (9)

ข้อ 402

สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

1. ให้สินค้าได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคินั้น หากสินค้านั้น
 - (เอ) เป็นสินค้าที่กำเนิดหรือผลิต โดยใช้วัตถุดิบในภาคินั้นทั้งหมด หรือ
 - (บี) เป็นไปตามข้อกำหนดที่ใช้ใดๆ ในภาคผนวก 4.1 โดยเป็นสินค้าที่มีกระบวนการผลิตทั้งหมดใน
ดินแดนของภาคินั้นหรือของทั้งสองภาคินั้น โดยผู้ผลิตรายเดียวหรือหลายราย
2. วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของภาคินั้นและถูกนำไปใช้ในการผลิตสินค้าในดินแดนของภาคินั้น
ฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่ามิได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคินั้นอีกฝ่ายหนึ่ง
3. สินค้าที่ไม่เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในข้อกำหนดการจำแนกประเภทพิกัตตามภาคผนวก 4.1 เป็น
สินค้าที่ยังคงได้ถิ่นกำเนิด ถ้า
 - (เอ) มูลค่าของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ซึ่งใช้ในการผลิตสินค้าที่ไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลง
พิกัต จะต้องมิมีมูลค่าไม่เกินร้อยละ 10 ของราคาสินค้า ณ ท่าต้นทาง (เอฟ.โอ.บี.) และ
 - (บี) สินค้าดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์ที่ใช้อื่น ๆ ทั้งหมดของข้อนี้

4. อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ที่ส่งมาพร้อมกับสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิดซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ประกอบมาตรฐาน ชิ้นส่วนสำรองมาตรฐาน หรือเครื่องมือมาตรฐานสำหรับสินค้าเหล่านั้น ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิด และจะต้องไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ยื่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิด ได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิศัดหรือไม่ หากว่า

- (เอ) อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ไม่อยู่ในบัญชีราคาสินค้าที่แยกจากบัญชีราคาสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิด
- (บี) ปริมาณและมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ เป็นไปตามปกติทางการค้าของสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิด และ
- (ซี) ถ้าสินค้านั้นขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค โดยได้นำมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือมาพิจารณาว่าเป็นวัตถุดิบที่ได้ยื่นกำเนิดสินค้าหรือไม่ได้ยื่นกำเนิดสินค้าแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิด

5. วรรค 4 ไม่นำมาใช้ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ได้นำมาเพิ่มเติมเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเพิ่มสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคให้สูงขึ้น โดยไม่เป็นจริง

6. การพิจารณาว่าสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ เป็นสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิดหรือไม่นั้น จะต้องทำโดยการแยกทางกายภาพของสินค้าหรือวัตถุดิบแต่ละชนิด หรือโดยการใช้วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือ เช่น วิธีเฉลี่ย วิธีเข้าหลังออกก่อน หรือวิธีเข้าก่อนออกก่อน ซึ่งได้รับการยอมรับในหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปของภาคีที่ได้มีการผลิต หรือมีจะนั้น ได้รับการยอมรับโดยภาคีที่มีการผลิตสินค้านั้น

7. วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือที่เลือกภายใต้วรรค 6 สำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ จะต้องคงใช้ต่อไปสำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้เหล่านั้น ตลอดปีงบประมาณของบุคคลที่ได้เลือกวิธีการบริหารสินค้าคงเหลือนั้น

8. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิศัดเดียวกันกับสินค้านั้นหรือเพื่อการขนส่งสินค้า จะต้องไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ยื่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของสินค้าที่ได้ยื่นกำเนิดได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิศัดตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 4.1 หรือไม่

ข้อ 403

สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

1. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 2 ถึง 4 ของข้อนี้และข้อ 404 ในกรณีที่ภาคผนวก 4.1 กำหนดให้สินค้ามีสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้านั้นจะต้องคำนวณดังต่อไปนี้

$$\text{อาร์.วี.ซี} = \frac{\text{เอฟ.โอ.บี} - \text{วี.เอ็น.เอ็ม}}{\text{เอฟ.โอ.บี}} \times 100$$

โดยที่

- (เอ) “อาร์.วี.ซี” เป็นสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบระหว่างคู่ภาคีซึ่งแสดงเป็นร้อยละ
- (บี) “เอฟ.โอ.บี” เป็นมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า และ
- (ซี) “วี.เอ็น.เอ็ม” เป็นมูลค่า ซี.ไอ.เอฟ (ต้นทุน ค่าประกันภัย และค่าระวางบรรทุก) ของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่ง
 - (1) นำเข้ามาในไทยหรือออสเตรเลียในลักษณะที่ได้ส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตสินค้าเหล่านั้น หรือ
 - (2) นำเข้ามาในไทยหรือออสเตรเลียในลักษณะที่ได้ส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตในดินแดนของภาคีที่มีวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ซึ่งวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดนั้นถูกส่งให้แก่ผู้ผลิตสินค้า

2. ภาคผนวก 4.1 อาจกำหนดว่ามูลค่าของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งผลิตในประเทศกำลังพัฒนาและสถานที่กำลังพัฒนา อาจนำมาใช้ในการคำนวณ อาร์.วี.ซี สำหรับเฉพาะสินค้าบาง รายการ ในกรณีดังกล่าวมูลค่าของวัตถุดิบเหล่านั้น โดยคิดเป็นสัดส่วนมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้าที่ไม่มากกว่าสัดส่วนที่อนุญาตให้มีได้สูงสุด ตามที่ระบุไว้ในหมายเหตุหลักตามภาคผนวก 4.1 สำหรับสินค้าเหล่านั้น จะต้องแยกจาก วี.เอ็น.เอ็ม เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ก่อนการมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้คู่ภาคีจะต้องกำหนดรายชื่อประเทศและสถานที่ที่ถือว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนาและสถานที่กำลังพัฒนาเพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คู่ภาคีจะต้องทบทวนและแก้ไขรายชื่อนี้โดยคำนึงถึงพัฒนาการระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและกำหนดวันที่ที่การแก้ไขดังกล่าวใด ๆ จะมีผลใช้บังคับ โดยผ่านคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งจัดตั้งขึ้นในข้อ 415 ให้วรรคนี้สิ้นสุดลงเมื่อครบ 20 ปีหลังจากวันที่มีผลใช้บังคับของความตกลงนี้

3. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้านั้นให้นำมาพิจารณาเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

4. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขนส่ง ไม่ให้นำมาพิจารณาในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

ข้อ 404

การคำนวณมูลค่า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ มูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า จะถูกกำหนดภายใต้ข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ตามที่ได้มีการปรับให้แยกออกจากต้นทุน ค่าภาระ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้นสำหรับการขนส่งสินค้า ค่าประกันภัย และค่าบริการที่เกี่ยวข้อง โดยตรงต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากประเทศผู้ส่งออกไปยังท่าหรือสถานที่ของการนำเข้า
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดว่าวัตถุดิบที่ได้มาในดินแดนของภาคีมีถิ่นกำเนิดหรือไม่ มูลค่า เอฟ.โอ.บี สำหรับวัตถุดิบนั้น ให้หมายถึงมูลค่าของวัตถุดิบที่กำหนดตามข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร โดยมีการแก้ไขที่สมเหตุสมผลดังกล่าวตามความจำเป็นเพื่อแสดงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าวัตถุดิบนั้น ไม่ได้มีการนำเข้า
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ มูลค่า ซี.ไอ.เอฟ ของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด จะถูกกำหนดภายใต้ข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ตามที่ได้มีการปรับให้รวมต้นทุน ค่าภาระ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้นสำหรับการขนส่งสินค้า ค่าประกันภัย และค่าบริการที่เกี่ยวข้อง โดยตรงต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากประเทศผู้ส่งออกไปยังท่าหรือสถานที่ของการนำเข้า

ข้อ 405

การบันทึกต้นทุน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ต้นทุนทั้งหมดจะต้องได้รับการบันทึกและรักษาโดยเป็นไปตามหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปที่ใช้ในดินแดนของภาคีซึ่งสินค้านั้นมีการผลิตขึ้น

ข้อ 406

การตราส่ง

ให้สินค้าไม่ได้รับการพิจารณาว่าได้ถิ่นกำเนิด หากสินค้านั้นผ่านการผลิตภายหลังหรือการดำเนินการอื่นใดนอกดินแดนของภาคี นอกเหนือจากการดำเนินการที่จำเป็นในการรักษาสินค้านั้นให้อยู่ในสภาพที่ดี

หรือเพื่อขนส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้านั้นมิได้มีการค้าหรือใช้นอกดินแดนของคู่ภาคี

ข้อ 407

การลงทะเบียนผู้ส่งออก

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 เมื่อได้รับคำขอลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิด ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) จะต้องดำเนินการและเสร็จสิ้นการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็นเพื่อกำหนดว่าสินค้าที่อยู่ในคำร้องเป็นไปตามข้อกำหนดในข้อ 402 ภายใน 60 วันที่ได้รับคำร้องขอ
2. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจพบว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 1 หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องลงทะเบียนผู้ยื่นคำร้องเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น และจะต้องแจ้งผู้ส่งออกให้ทราบภายในสิบ วันทำการ
3. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจไม่พบว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 1 หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องไม่ลงทะเบียนผู้ยื่นคำร้องเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น และจะต้องแจ้งผู้ส่งออกให้ทราบภายในสิบวันทำการ
4. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าผู้ส่งออกลงทะเบียนต้องแจ้งหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจซึ่งตนได้ลงทะเบียนไว้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หากการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานในการลงทะเบียนสินค้า
5. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าเมื่อได้รับคำแนะนำที่กล่าวถึงในวรรค 4 หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องดำเนินการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็นในการประเมินสินค้านั้นลงทะเบียนว่ายังคงเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 หรือไม่ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
6. ในกรณีที่หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจ หลังจากดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 5 พบว่าสินค้านั้นลงทะเบียนเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 จะต้องแจ้งให้ผู้ส่งออกลงทะเบียนทราบภายในสิบวันทำการว่าการลงทะเบียนสินค้านั้นจะต้องดำเนินต่อไปบนมูลฐานของการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง

7. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าหน่วยงานที่รับมอบอำนาจที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ณ เวลาอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ อาจดำเนินการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็น เพื่อทำให้มั่นใจว่า สินค้าลงทะเลเบียงยังคงเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402

8. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานที่รับมอบอำนาจไม่พบว่าสินค้าลงทะเลเบียงนั้น เป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 5 หรือ 7 หรือโดยเหตุผลอื่นใด หน่วยงานที่รับมอบอำนาจจะต้งเพิกถอนการลงทะเลเบียงผู้ส่งออกลงทะเลเบียงจากการเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเหล่านั้น และภายในสิบวันทำการจะต้งแจ้ง

(เอ) ผู้ส่งออก

(บี) หน่วยงานที่รับมอบอำนาจอื่นทั้งหมดที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ในดินแดนของภาคิผู้ส่งออก และ

(ซี) หน่วยงานศุลกากรในดินแดนของภาคิผู้นำเข้า

ข้อ 408

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. โดยขึ้นอยู่กัข้อ 409 ภาคิผู้ส่งออกจะต้งให้ความมั่นใจว่าผู้ส่งออกลงทะเลเบียงมีโอกาศที่จะยื่นขอต่อหน่วยงานผู้รับมอบอำนาจที่อ้างถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) เพื่อขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสำหรับการส่งเป็นรายครั้งของสินค้าลงทะเลเบียง

2. โดยขึ้นอยู่กัข้อ 409 เมื่อได้รับคำขอตามที่อ้างถึงในวรรค 1 หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจจะต้งออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่เกี่ยวข้องกับสินค้าลงทะเลเบียงซึ่งเป็นประเด็นตามคำขอนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า

(เอ) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานของการลงทะเลเบียงสินค้าเหล่านั้น หรือ

(บี) ถ้าการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานของการลงทะเลเบียงสินค้าเหล่านั้น แต่หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจพอใจว่าสินค้าดังกล่าวเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402

3. หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจจะต้งไม่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

(เอ) สำหรับสินค้าที่ไม่ได้ลงทะเลเบียง หรือ

(บี) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามสภาวะการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 2

4. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าคำขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า)

5. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจถูกยกเลิกได้โดยหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร และให้หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ถูกยกเลิกไม่มีผลนับจากวันที่ระบุไว้ในหนังสือนั้น
6. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าสำเนาหนังสือแจ้งยกเลิกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้งจัดส่งให้แก่ผู้ยื่นคำร้องขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและแก่ภาคิผู้นำเข้า โดยทันทีที่ออกหนังสือนั้น

ข้อ 409

การลงโทษผู้ส่งออก

1. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งทำให้มั่นใจว่ามีการลงโทษอย่างเพียงพอในกรณีที่ผู้ส่งออก
 - (เอ) ได้รับการลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือได้รับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าบนพื้นฐานของการแถลงที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดในเรื่องใด ๆ รวมถึงการแถลงที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดเนื่องมาจากการละเว้น
 - (บี) ปลอมแปลงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (ซี) ไม่ได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญให้แก่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจโดยเป็นไปตามข้อ 407(4) หรือ
 - (ดี) กระทำความผิดอื่นใดเพื่อพยายามให้ได้การลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือได้รับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
2. ในกรณีผู้ส่งออกที่อ้างถึงในวรรค 1 หรือในกรณีบุคคลซึ่ง โดยสอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร² เกี่ยวข้องกับผู้ส่งออกดังกล่าว การลงโทษอาจรวมถึง
 - (เอ) การเพิกถอนการลงทะเบียนบางส่วนหรือทั้งหมดของสินค้าที่ได้ลงทะเบียนในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และ
 - (บี) การปฏิเสธที่จะพิจารณาคำร้องขอเพื่อลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด หรือเพื่อขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง
3. ในกรณีที่มีการลงโทษภายใต้วรรค 1 ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดให้มีการแจ้งแก่บุคคลดังต่อไปนี้ภายใน 10 วันทำการที่มีการตัดสินใจในการลงโทษ
 - (เอ) ผู้ส่งออก
 - (บี) หน่วยงานทั้งหมดที่ได้รับมอบอำนาจที่อ้างถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ในดินแดนของภาคิผู้ส่งออก และ

² โดย มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามทีอาจมีความจำเป็น เพื่อสะท้อนข้อเท็จจริงที่ว่าคู่ภาคิในธุรกรรมอยู่ภายในประเทศเดียวกัน

(ซี) หน่วยงานศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า

ข้อ 410

การขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษ

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 413 ภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้การปฏิบัติที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้ามาในดินแดนของตนจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หากว่าสินค้านั้นได้ถูกจัดเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด โดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์การตราส่งที่ระบุไว้ในข้อ 406 และผู้นำเข้าที่ขอใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร
 - (เอ) มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผลใช้ได้หรือสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นที่เกี่ยวกับสินค้านั้นที่อยู่ในความครอบครองของตนในขณะที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร และ
 - (บี) ยื่นสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้น หากภาคีผู้นำเข้าร้องขอ
2. ภาคีผู้นำเข้าอาจยกเว้นข้อกำหนดในการให้มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในสภาวะกรณีใดสภาวะกรณีหนึ่ง ตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน
3. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้การปฏิบัติที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้านำเข้าหลังจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และที่ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรก่อนหน้านี้ หาก
 - (เอ) เป็นการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรภายใน 12 เดือนนับจากวันที่ชำระอากรศุลกากร โดยขึ้นอยู่กับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายในภาคีผู้นำเข้า และ
 - (บี) ผู้นำเข้ายื่นสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผลใช้ได้ที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น

ข้อ 411

การเก็บรักษานันทิก

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดว่า
 - (เอ) ผู้ผลิต หรือผู้ส่งออก ต้องเก็บรักษานันทิกทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดของสินค้าที่ได้ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในภาคีผู้นำเข้า รวมทั้งหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสำเนาของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นเป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ
 - (บี) ผู้นำเข้าที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้องเก็บรักษานันทิกทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

ข้อกับการนำเข้าสินค้ารวมทั้งหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสำเนาของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าดังกล่าว เป็นเวลา 5 ปี หลังจากวันที่นำเข้าสินค้า

2. บันทึกร่าง ๆ ที่เก็บรักษาตามข้อนี้ให้รวมถึงบันทึกทางอิเล็กทรอนิกส์ บันทึกร่างกล่าวใด ๆ ในรูปของอิเล็กทรอนิกส์จะต้องเก็บรักษาไว้โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคีที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 412

การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ภาคีผู้นำเข้าอาจตรวจพิสูจน์สินค้าว่าจะมีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรโดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคีผู้นำเข้า
2. การตรวจพิสูจน์สินค้าว่าจะมีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือไม่อาจรวมถึงภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งดำเนินการตามวิธีการปฏิบัติต่อไปนี้ โดยเป็นไปตามกระบวนการที่กำหนดร่วมกัน
 - (เอ) การดำเนินมาตรการเพื่อกำหนดการมีผลใช้ได้ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (บี) การออกแบบสอบถามที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้กรอกข้อความให้สมบูรณ์ภายในกำหนดระยะเวลา 30 วัน ให้แก่ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าที่เกี่ยวข้องของสินค้าซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น
 - (ซี) การร้องขอให้จัดส่งบันทึกเกี่ยวกับการผลิตหรือการส่งออกสินค้าที่ได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น และ
 - (ดี) การเยี่ยมชมโรงงานหรือสถานที่ของผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือบุคคลอื่นใดในดินแดนของภาคีที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การนำเข้า หรือการส่งออกสินค้า ซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น
3. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแจ้งให้ภาคีผู้ส่งออกทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อตนติดต่อบุคคลใด ๆ ที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (ดี) ภายในดินแดนของภาคีผู้ส่งออกในระหว่างการปฏิบัติการเพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิ
4. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องไม่เยี่ยมชมโรงงานหรือสถานที่ของบุคคลใดที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (ดี) ภายในดินแดนของภาคีผู้ส่งออกโดยปราศจากความยินยอมล่วงหน้าของบุคคลนั้น

5. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งร่วมมืออย่างเต็มที่ในการดำเนินการใด ๆ เพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิและจะต้งกำหนดให้ผู้ผลิตและผู้ส่งออกให้ความร่วมมือในการดำเนินการใด ๆ เพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิเท่าที่จะอนุญาตได้โดยกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคินั้น

6. การดำเนินการเพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิในการได้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้งเสร็จสิ้นและจะต้งมีคำตัดสินภายใน 90 วันทีเริ่มต้นการดำเนินการดังกล่าว คำแนะนำที่เป็นลายลักษณ์อักษรว่าสินค้ามีสิทธิได้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือไม่นั้น ต้งจัดให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดภายใน 10 วันทีมีคำตัดสิน

ข้อ 413

การระงับและการปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. แม้ว่าจะมีข้อ 410 (1) ภาคิผู้นำเข้าอาจระงับการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าทีอยู่ในระยะเวลาระหว่างการดำเนินการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดหรือส่วนใด ๆ ของการดำเนินการนั้นภายใต้ข้อ 412

2. ภาคิผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือเรียกคืนอากรทียังมีได้ชำระในกรณีที

- (เอ) สินค้าไม่เป็นหรือไม่ได้เป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้
- (บี) ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือ ผู้นำเข้าสินค้าไม่ปฏิบัติหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทีเกี่ยวข้องใด ๆ เพื่อรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร หรือ
- (ซี) การดำเนินการภายใต้ข้อ 412 ไม่สามารถตรวจพิสูจน์ได้ว่าเป็นสินค้าทีมีสิทธิทีจะได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

ข้อ 414

การทบทวนและอุทธรณ์

ภาคิผู้นำเข้าจะต้งให้สิทธิในการอุทธรณ์ในเรื่องต่าง ๆ ทีเกี่ยวกับการมีสิทธิสำหรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าทีได้มีการค้าหรือทีจะมีการค้าระหว่างคู่ภาคิ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน

ข้อ 415

คณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแบบเดียวกันตามบทนี้ ให้จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า (“คณะกรรมการ”) ขึ้น ให้นำหน้าที่ของคณะกรรมการรวมถึง
 - (เอ) การตรวจสอบดูแลการดำเนินการและการบริหารจัดการตามข้อบทต่าง ๆ ของบทนี้
 - (บี) การหารือเรื่องใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินการตามข้อบทต่าง ๆ ของบทนี้รวมถึงเรื่องใด ๆ ที่อาจมีการเสนอต่อคณะกรรมการ โดยคณะกรรมการร่วม
 - (ซี) การหารือเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขใด ๆ ที่มีการเสนอเกี่ยวกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้บทนี้ และ
 - (ดี) การปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าและความร่วมมือในด้านบริหารจัดการ
2. ให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของคู่ภาคี และจะต้องพบปะกันอย่างน้อยปีละหนึ่ง ครั้ง และพบปะบ่อยครั้งมากขึ้นตามที่อาจกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราวระหว่างคู่ภาคี

บทที่ 5

การปกป้อง

ส่วนที่ 1

นิยาม

ข้อ 501

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “อุตสาหกรรมภายใน” หมายถึง ผู้ผลิตโดยรวมที่ผลิตสินค้าที่เหมือนกัน หรือสินค้าซึ่งแข่งขันกัน โดยตรงกับสินค้านำเข้า หรือผู้ผลิตภายในซึ่งมีผลผลิตรวมกันของสินค้าที่เหมือนกัน หรือซึ่งแข่งขันกัน โดยตรงกับสินค้านำเข้ารวมกันเป็นสัดส่วนใหญ่ของผลผลิตภายในทั้งหมดของสินค้าดังกล่าว
- (บี) “มาตรการชั่วคราว” หมายถึง มาตรการปกป้องชั่วคราวตามที่กำหนดในข้อ 505
- (ซี) “มาตรการปกป้อง” หมายถึง มาตรการปกป้องตามที่กำหนดในข้อ 502
- (ดี) “มาตรการปกป้องพิเศษ” หมายถึง มาตรการปกป้องพิเศษตามที่กำหนดในข้อ 509
- (อี) “ความเสียหายรุนแรง” หมายถึง ความเสียหายโดยรวมที่มีนัยสำคัญที่กระทบต่อสถานะของอุตสาหกรรมภายใน
- (เอฟ) “ช่วงเวลาปรับเปลี่ยน” ที่เกี่ยวข้องกับสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง หมายถึง ระยะเวลาจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ จนถึงวันที่ได้มีการยกเลิกอากรศุลกากรของสินค้านั้นตามภาคผนวก 2

ส่วนที่ 2

มาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน

ข้อ 502

การใช้มาตรการปกป้อง

หากการลดหรือการยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ทำให้สินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของภาคีฝ่ายหนึ่งถูกนำเข้ามายังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ทั้งในปริมาณที่เพิ่มขึ้นจริงหรือเพิ่มขึ้นโดย

เปรียบเทียบกับผลผลิตในประเทศ และอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่จะก่อให้เกิดความเสียหายรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงดังกล่าวต่ออุตสาหกรรมภายในที่ผลิตสินค้าเหมือนกัน หรือสินค้าที่แข่งขันกัน โดยตรงภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้นอาจใช้มาตรการปกป้องในขอบเขตที่น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเพื่อปกป้องหรือเยียวยาต่อความเสียหายรุนแรง และเพื่ออำนวยความสะดวกให้เกิดการปรับตัว ประกอบด้วย

- (เอ) การระงับการลดอัตราอากรศุลกากรใด ๆ ต่อไปสำหรับสินค้าตามที่กำหนดไว้ภายใต้ความตกลงนี้ หรือ
- (บี) การเพิ่มอัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจากสินค้าในระดับที่ไม่เกินอัตราที่ต่ำกว่าของ
 - (1) อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริงกับสินค้าของทุกประเทศเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (อัตราอากรปกติ) ในขณะที่ใช้มาตรการ หรือ
 - (2) อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจริงกับสินค้าของทุกประเทศเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (อัตราอากรปกติ) ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับหนึ่งวัน

ข้อ 503

ขอบเขตและระยะเวลาของมาตรการปกป้องในช่วงเวลาปรับเปลี่ยน

1. ให้ภาคีใช้มาตรการปกป้องได้เฉพาะในช่วงระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อปกป้องหรือเยียวยาความเสียหายรุนแรงและเพื่ออำนวยความสะดวกปรับตัว ภาคีอาจใช้มาตรการปกป้องในช่วงแรกได้ไม่เกินกว่าสองปี ระยะเวลาของมาตรการปกป้องอาจจะขยายได้อีกไม่เกินสองปี ทั้งนี้ จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในบทนี้ ระยะเวลาทั้งหมดของมาตรการปกป้องซึ่งรวมทั้งระยะเวลาที่ได้ขยายออกไปดังกล่าวจะต้องไม่เกินหกปี ให้ยกเลิกมาตรการปกป้องสินค้าภายในสองปีหลังจากสิ้นสุดช่วงเวลาปรับเปลี่ยนสำหรับสินค้านั้น ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงถึงระยะเวลาของมาตรการดังกล่าว หรือไม่ว่ามาตรการดังกล่าวจะได้รับการขยายออกไปหรือไม่ ห้ามใช้มาตรการปกป้องใหม่กับสินค้าหลังจากวันนั้น
2. เพื่ออำนวยความสะดวกปรับตัวในสถานการณ์ที่ระยะเวลาที่เสนอในการใช้มาตรการปกป้องเกินกว่าหนึ่งปี ให้ภาคีฝ่ายที่ใช้มาตรการดังกล่าวผ่อนคลายความเข้มงวดตามลำดับในช่วงปกติระหว่างที่ใช้มาตรการ รวมถึงในช่วงที่ขยายระยะเวลาออกไป
3. ห้ามมิให้ภาคีใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวเกินกว่าหนึ่งครั้งกับสินค้าเดียวกัน จนกว่าช่วงระยะเวลาได้ผ่านพ้นไปเท่ากับระยะเวลาของการใช้มาตรการในครั้งก่อน หลังจากการสิ้นสุดลงของการใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวก่อนหน้านี้

4. ภาคิไม่อาจใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวกับสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคิใช้ตามข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หรือข้อบพที่เกี่ยวข้ออื่นใดในความตกลงดับบลิวทีโอ หรือภาคิไม่อาจคงให้มิตต่อไปซึ่งมาตรการปกป้องหรือมาตรการชั่วคราวกับสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคิใช้ตามข้อ 19 ของแกตต์ 1994 และความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม หรือข้อบพที่เกี่ยวข้ออื่นใดในความตกลงดับบลิวทีโอ

5. เมื่อสิ้นสุดการใช้มาตรการปกป้อง ให้ภาคิฝ่ายที่ใช้มาตรการดังกล่าวใช้อัตราอากรศุลกากรที่กำหนดไว้ในตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตนตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 ณ วันที่มาตรการสิ้นสุดลง เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีการใช้มาตรการปกป้องนั้นมาก่อน

ข้อ 504

การไต่สวน

1. ภาคิอาจใช้หรือขยายมาตรการปกป้องเฉพาะภายหลังที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคิได้ทำการไต่สวนเพื่อตรวจสอบผลกระทบของการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งต่ออุตสาหกรรมภายใน โดยพิจารณาจากการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น ผลผลิต ความสามารถในการผลิต ระดับการขาย การใช้กำลังการผลิต สินค้าคงเหลือ ส่วนแบ่งการตลาด การส่งออก ค่าจ้างแรงงาน การจ้างงาน ราคาภายในประเทศ กำไร และการลงทุน ซึ่งไม่มีตัวแปรใดเป็นตัวชี้ขาด เมื่อปัจจัยซึ่งนอกเหนือจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ ได้ก่อให้เกิดความเสียหายในเวลาเดียวกันต่ออุตสาหกรรมภายใน ความเสียหายดังกล่าวจะต้องไม่ถือว่าเป็นความเสียหายอันเนื่องมาจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น

2. ให้การไต่สวนภายใต้วรรค 1 ดำเนินการตามกระบวนการที่จัดตั้งขึ้นและเปิดเผยต่อสาธารณชนก่อนหน้า นี้โดยสอดคล้องกับบทที่ 14 ของความตกลงนี้ ให้การไต่สวนดังกล่าวรวมถึงการประกาศสาธารณะที่สมเหตุสมผลต่อผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด และการรับฟังความเห็นของสาธารณชน หรือวิธีการอื่นใดที่เหมาะสมซึ่งผู้นำเข้า ผู้ส่งออกและผู้มีส่วนได้เสียอื่นสามารถแสดงหลักฐานและความเห็น รวมทั้งโอกาสที่จะตอบชี้แจงการนำเสนอของอีกฝ่ายหนึ่ง และเสนอความเห็นของตน รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะการใช้มาตรการปกป้องจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะหรือไม่ เมื่อการไต่สวนเสร็จสิ้นลง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเผยแพร่รายงานที่ระบุผลการไต่สวน และข้อสรุปเหตุผลที่บรรลุในประเด็นที่เกี่ยวข้องทั้งหมดทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโดยพลัน

3. ข้อมูลใด ๆ ที่มีความลับโดยสภาพหรือที่จัดให้เป็นความลับ จะต้องได้รับการปฏิบัติให้เป็นความลับตามเหตุที่ได้แสดงไว้โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ห้ามมิให้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยไม่ได้รับการ

อนุญาตจากคู่กรณีที่ให้ข้อมูลดังกล่าว คู่กรณีที่ให้ข้อมูลลับอาจได้รับการร้องขอให้จัดส่งสรุปข้อมูลดังกล่าวที่ไม่ใช่ความลับ หรือหากคู่กรณีดังกล่าวระบุว่าข้อมูลดังกล่าวไม่สามารถสรุปได้ ก็จะต้องให้เหตุผลถึงการไม่สามารถสรุปข้อมูลดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตาม หากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพบว่าคำขอเพื่อให้เป็นความลับไม่มีเหตุผลเพียงพอ และหากคู่กรณีที่เกี่ยวข้องไม่ยินยอมให้เผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวต่อสาธารณะ หรือไม่ยินยอมที่จะอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในรูปแบบที่เป็นการทั่วไปหรือสรุป เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจไม่รับฟังข้อมูลดังกล่าว เว้นแต่คู่กรณีนั้นจะสามารถแสดงต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจนเป็นที่พอใจว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ถูกต้องจากแหล่งที่เหมาะสม

ข้อ 505

มาตรการชั่วคราว

1. ในสภาวะการณ์ที่วิกฤตและไม่เป็นปกติอย่างสูง ซึ่งหากล่าช้าอาจก่อให้เกิดความเสียหายจนยากเกินกว่าที่จะแก้ไข ภาคิอาจใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวตามการวินิจฉัยเบื้องต้นว่ามีหลักฐานที่ชัดเจนว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผลมาจากการลดหรือการยกเลิกอากรตามความตกลงนี้ ได้ก่อหรือกำลังคุกคามให้เกิดความเสียหายรุนแรง ระยะเวลาการใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวจะต้องไม่เกิน 200 วัน ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระยะเวลาของข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในข้อ 502 503 และ 504 ระยะเวลาที่ใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวใดๆ จะต้องนับเป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาทั้งหมดที่กล่าวถึงในข้อ 503 (1) ให้คืนอากรศุลกากรใดๆ ที่เรียกเก็บเพิ่มเติมโดยผลของการใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวโดยพลัน หากการไต่สวนในภายหลังที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อ 504 ไม่ได้วินิจฉัยว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ได้ก่อหรือได้คุกคามให้เกิดความเสียหายรุนแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน ในกรณีดังกล่าว ภาคิซึ่งใช้มาตรการดังกล่าวจะต้องใช้อัตราอากรศุลกากรที่กำหนดไว้ในตารางพิกัดอัตราศุลกากรของตนตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 2 เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีการใช้มาตรการชั่วคราวนั้นมาก่อน
2. ในการพิจารณาว่ามีสภาวะการณ์ที่วิกฤตและไม่เป็นปกติอย่างสูงดังกล่าวหรือไม่ ภาคิจะต้องคำนึงถึงอัตราที่เพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งปริมาณที่เพิ่มขึ้นจริงหรือเพิ่มขึ้นโดยเปรียบเทียบ และปริมาณโดยรวมของการนำเข้าสินค้าของภาคีดังกล่าวจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเปรียบเทียบ กับปริมาณการนำเข้าสินค้านี้ดังกล่าวทั้งหมด ซึ่งเป็นผลจากการลดหรือยกเว้นอากรที่เรียกเก็บจากสินค้าตามความตกลงนี้

ข้อ 506

การแจ้งและการปรึกษาหารือ

1. ให้ภาคิแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบโดยพลันเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อ
 - (เอ) เริ่มทำการไต่สวนภายใต้ข้อ 504

- (บี) ทำการวินิจฉัยเกี่ยวกับความเสียหายรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงดังกล่าว ที่เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลจากการลดหรือการยกเลิกอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจากสินค้านี้ดังกล่าวตามความตกลงนี้
- (ซี) ทำการตัดสินใจที่จะใช้หรือขยายมาตรการปกป้อง รวมทั้งมาตรการชั่วคราว และ
- (ดี) ทำการตัดสินใจที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการปกป้องที่ใช้ก่อนหน้านี้

2. ภาคีจะต้องจัดหาสำเนารายงานฉบับที่เปิดเผยต่อสาธารณะของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในข้อ 504 ในทันทีที่จัดทำเสร็จ

3. ในการแจ้งข้อมูลตามวรรค 1 ภาคีที่ใช้หรือขยายมาตรการปกป้องจะต้องจัดหาหลักฐานเกี่ยวกับความเสียหายรุนแรงหรือเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงดังกล่าว ที่เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลจากการลดหรือการยกเลิกอากรศุลกากรที่เรียกเก็บจากสินค้านี้ดังกล่าวตามความตกลงนี้ ลักษณะที่ชัดเจนของสินค้าที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดของมาตรการที่เสนอ รวมทั้งมูลเหตุที่เหมาะสมในการไม่เลือกใช้มาตรการที่กำหนดไว้ในข้อ 502 (เอ) วันที่เริ่มใช้มาตรการ ระยะเวลาที่ใช้ และตารางเวลาสำหรับมาตรการผ่อนคลายนความเข้มงวดตามลำดับ หากใช้บังคับ ในกรณีที่มีการขยายการใช้มาตรการ ให้แสดงหลักฐานด้วยว่าอุตสาหกรรมภายในที่เกี่ยวข้องกำลังปรับตัว เมื่อมีการร้องขอภาคีที่ใช้หรือขยายการใช้มาตรการปกป้องจะต้องจัดหาข้อมูลเพิ่มเติมตามที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจเห็นว่าจำเป็น

4. ให้ภาคีฝ่ายที่เสนอที่จะใช้หรือขยายมาตรการปกป้องให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการปรึกษาหารือล่วงหน้ากับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อความมุ่งหมายที่รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะการทบทวนข้อมูลที่กำหนดไว้ในข้อ 3 แลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับมาตรการดังกล่าว และเพื่อบรรลุลความตกลงเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายตามที่กำหนดไว้ในข้อ 507 (1)

5. ในกรณีที่ภาคีใช้มาตรการชั่วคราวตามที่กำหนดในข้อ 505 เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้เริ่มทำการปรึกษาหารือทันทีหลังจากที่มีการใช้มาตรการชั่วคราวดังกล่าว

6. ข้อบทที่เกี่ยวกับการแจ้งข้อมูลภายใต้บทนี้ จะต้องไม่กำหนดให้ภาคีเปิดเผยข้อมูลลับ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดขวางการบังคับใช้กฎหมาย หรือมิฉะนั้นเป็นการขัดต่อประโยชน์สาธารณะ หรือจะเป็นการทำให้เสียหายซึ่งผลประโยชน์ด้านการพาณิชย์ที่ถูกต้องตามกฎหมายของวิสาหกิจใดๆ ไม่ว่าจะของเอกชนหรือของรัฐ

ข้อ 507

การชดเชยความเสียหาย

1. ภาคีที่ขยายการใช้มาตรการปกป้องเป็นระยะเวลาโดยรวมเกินกว่า 3 ปี ในการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง จะต้องให้การชดเชยสำหรับการเปิดเสรีทางการค้าโดยเป็นการตกลงร่วมกัน ในรูปของสิทธิประโยชน์

ที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญในระหว่างระยะเวลาการขยายการใช้มาตรการเกินกว่าสามปีที่กล่าวถึงข้างต้น ให้การปรึกษาหารือดังกล่าวเริ่มต้นขึ้นภายใน 30 วัน เมื่อมีการตัดสินใจที่จะมีการขยายการใช้มาตรการดังกล่าว โดยเป็นไปตามข้อ 506 (4) โดยจะต้องเริ่มต้นขึ้นก่อนมีการขยายการใช้มาตรการดังกล่าว

2. หากภาคีไม่สามารถที่จะบรรลุความตกลงเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายภายใน 30 วันหลังจากที่การปรึกษาหารือเริ่มขึ้น ให้ภาคีผู้ส่งออกสามารถระงับการให้สิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญต่อการค้าของภาคีที่ขยายการใช้มาตรการปกป้อง

3. ให้ภาคีแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างน้อย 30 วันก่อนที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์ภายใต้วรรค 2

4. ให้พันธกรณีในการชดเชยความเสียหายภายใต้วรรค 1 และสิทธิที่จะระงับการให้สิทธิประโยชน์ที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญภายใต้วรรค 2 สิ้นสุดลงในวันที่ยกเลิกการใช้มาตรการปกป้อง

ข้อ 508

มาตรการปกป้องทั่วไป

1. ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ข้อ 19 ของภาคี 1994 และความตกลงฉบับลิวทิง โอว่าด้วยมาตรการปกป้อง และข้อบทที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงฉบับลิวทิง โอ ความตกลงนี้ไม่ก่อให้เกิดสิทธิหรือพันธกรณีเพิ่มเติมต่อภาคีที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปกป้องทั่วไปดังกล่าว เว้นแต่ภาคีที่ใช้มาตรการดังกล่าวอาจไม่ใช้มาตรการกับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หากการนำเข้าดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดอันตรายรุนแรงหรือภัยคุกคามให้เกิดอันตรายรุนแรงดังกล่าว หรือความเสียหายรุนแรงหรือภัยคุกคามที่ก่อให้เกิดความเสียหายรุนแรงดังกล่าวจริง หรือปัจจัยดังกล่าวอื่นใดที่อาจกำหนดไว้ในข้อ 19 ของภาคี 1994 และความตกลงฉบับลิวทิง โอว่าด้วยมาตรการปกป้อง และข้อบทที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงฉบับลิวทิง โอ

2. ให้ภาคีที่พิจารณาจะใช้มาตรการปกป้องทั่วไปกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเริ่มการปรึกษาหารือกับภาคีฝ่ายนั้นก่อนที่จะดำเนินการใช้มาตรการดังกล่าวโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ส่วนที่ 3

มาตรการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าเกษตรอ่อนไหวบางรายการ

ข้อ 509

มาตรฐานสำหรับมาตรการปกป้องพิเศษ

1. ในสภาวะการณ์พิเศษ ภาคิอาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษในการจำกัดจำนวนสินค้าเกษตรอ่อนไหวเฉพาะตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 5
2. คู่ภาคิจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะใช้มาตรการปกป้องพิเศษในลักษณะที่สอดคล้องกับข้อผูกพันของตนภายใต้ข้อกำหนดของความตกลงนี้ เพื่อส่งเสริมการขยายการค้าทวิภาคิในการค้าสินค้าเกษตร
3. ภาคิอาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าในระหว่างระยะเวลาที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 5 สำหรับสินค้านั้น ๆ เท่านั้น
4. มาตรการปกป้องพิเศษดังกล่าวอาจใช้กับการนำเข้าสินค้าเกษตรที่ระบุไว้ในภาคผนวก 5 หากปริมาณการนำเข้าของสินค้าที่ได้ถึงกำหนดนั้นของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งเข้ามาในดินแดนศุลกากรของภาคิในระหว่างปีปฏิทินที่กำหนดไว้ใด ๆ เกินกว่าระดับปริมาณที่กำหนดไว้สำหรับปีนั้น ระดับปริมาณที่ใช้ดังกล่าวกำหนดไว้ในภาคผนวก 5
5. หากเป็นไปตามเงื่อนไขในวรรค 4 ภาคิอาจเพิ่มอัตราอากรศุลกากรที่ใช้บังคับกับสินค้าสำหรับช่วงระยะเวลาที่เหลือของปีปฏิทินนั้น โดยการใช้อัตราอากรศุลกากรที่เรียกเก็บกับสินค้าในอัตราเชิงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง (อัตราอากรปกติ) ณ ขณะนั้น หรืออัตราฐาน อัตราได้อัตราหนึ่งต่ำกว่า
6. ปริมาณใด ๆ ที่ส่งมาของสินค้านั้น ที่กำลังอยู่ระหว่างการขนส่งบนพื้นฐานของสัญญาที่ได้ตกลงกันก่อนมีการเรียกเก็บอากรศุลกากรเพิ่มเติมภายใต้ข้อกำหนดของข้อนี้ จะต้องได้รับการยกเว้นจากการเรียกเก็บอากรศุลกากรเพิ่มเติมดังกล่าวใดๆ โดยมีเงื่อนไขว่าปริมาณของสินค้านั้นที่จัดส่งมาจะถูกนับรวมอยู่ในปริมาณของการนำเข้าสินค้านั้นในช่วงปีถัดไป เพื่อความมุ่งประสงค์ของการใช้ระดับปริมาณที่กำหนดไว้ตามข้อบทของวรรค 4 ในปีนั้น
7. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องใช้มาตรการปกป้องพิเศษใดๆ ในลักษณะที่โปร่งใส โดยภาคิที่ใช้มาตรการพิเศษจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ทราบล่วงหน้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในกรณีใด ๆ ภายใน 10 วันทำการของการดำเนินการดังกล่าว
8. เมื่อมีการร้องขอ ภาคิที่ใช้มาตรการปกป้องพิเศษจะต้องปรึกษาหารือและร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูลตามความเหมาะสมกับภาคิอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับเงื่อนไขในการใช้มาตรการดังกล่าว
9. ภาคิไม่อาจใช้มาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของมาตรการที่ภาคิได้ใช้ตามข้อ 19 ของแอกต์ 1994 และความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยมาตรการปกป้อง หรือข้อบทที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความ

ตกลงดับลิวทีโอ หรือมาตรการที่กำหนดไว้ในข้อ 502-508 หรือภาคีไม่อาจคงไว้ต่อไปซึ่งมาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าที่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรการที่ภาคีใช้ตามข้อ 19 ของเกณฑ์ 1994 และความตกลงดับลิวทีโอว่าด้วยมาตรการปกป้อง หรือข้อบทที่เกี่ยวข้องอื่นใดในความตกลงดับลิวทีโอหรือมาตรการใด ๆ ที่กำหนดในข้อ 502-508

10. โดยไม่ช้าเกินกว่า 3 ปีนับจากวันที่เริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ คู่ภาคีจะต้องทบทวนการดำเนินการตามข้อนี้ รวมทั้งความเหมาะสมของรายการสินค้าและระดับปริมาณรวมถึงปัจจัยการเติบโตที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 5 การทบทวนจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการทางการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

11. ในกรณีที่ภาคีทำความตกลงหรือข้อตกลงกับประเทศที่มีได้เป็นภาคีนับจากที่เริ่มใช้บังคับความตกลงนี้ โดยมีได้มีมาตรการปกป้องพิเศษกับสินค้าหรือสินค้าต่างๆ ที่ครอบคลุมในส่วนที่เกี่ยวข้องของภาคผนวก 5 ของความตกลงนี้ และในกรณีที่ประเทศที่มีได้เป็นภาคีเป็นผู้ส่งออกที่สำคัญของสินค้าหรือสินค้าต่างๆ โดยความยินยอมร่วมกันคู่ภาคีจะต้องเริ่มการปรึกษาหารือเกี่ยวกับขอบเขตสำหรับสินค้านั้นหรือสินค้านั้นที่จะถอนออกจากภาคผนวก 5

บทที่ 6

มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร

ข้อ 601

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้คือ

- (เอ) ค้ำครองชีวิตหรือสุขภาพมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย
- (บี) อำนวยความสะดวกต่อการค้าสองฝ่ายที่ปลอดภัยในเรื่องของอาหาร พืช และสัตว์ รวมถึงผลิตภัณฑ์ และอาหารสัตว์
- (ซี) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลไทยและออสเตรเลีย ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องที่ครอบคลุมในบทนี้ และให้มีความเข้าใจร่วมกันในกฎระเบียบและขั้นตอนการดำเนินงานของภาคีแต่ละฝ่ายอย่างลึกซึ้ง และ
- (ดี) ส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างคู่ภาคีในองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อปฏิบัติตามความตกลงต่างๆ หรือพัฒนามาตรฐาน แนวทาง และข้อเสนอแนะระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อยู่ภายใต้บทนี้

ข้อ 602

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร” หมายถึง ข้อกำหนดภาคบังคับไม่ว่าเป็นมาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช หรือ กฎระเบียบทางเทคนิคอื่นๆ ที่ได้จัดทำตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของภาคีแต่ละฝ่าย
- (บี) “มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช” (มาตรการเอส พี เอส) ให้มีความหมายเดียวกันกับในภาคผนวก เอ วรรค 1 ของความตกลงเอส พี เอส มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช รวมถึงกระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาต แนวทางในการใช้ที่กำหนดไว้ในภาคผนวก ซี ของความตกลงเอส พี เอส
- (ซี) “ข้อบังคับทางเทคนิค” หมายถึง มาตรการที่ไม่ใช่มาตรการเอส พี เอส ซึ่งมีความหมายเดียวกันกับในภาคผนวก 1 ของความตกลงที่ บี ที และ
- (ดี) “ระดับที่เหมาะสมของการค้ำครองสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช” ให้มีความหมายเดียวกันกับในภาคผนวก เอ ของความตกลงเอส พี เอส

ข้อ 603

ขอบเขต

1. บทนี้ให้ใช้บังคับกับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชทั้งหมดของภาคีแต่ละฝ่าย ซึ่งอาจ มีผลกระทบ โดยทางตรงหรือทางอ้อมต่อการค้าสินค้าเกษตรและอาหารระหว่างคู่ภาคี โดยไม่คำนึงถึงถิ่นกำเนิดของ สินค้าเหล่านั้น
2. บทนี้ให้ใช้บังคับด้วยกับ
 - (เอ) มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่นทั้งหมด ที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าเกษตรและอาหารระหว่างคู่ ภาคี
 - (บี) การประเมินผู้ผลิตหรือกระบวนการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารที่ส่งออกจากภาคีฝ่ายหนึ่ง ไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และ
 - (ซี) การประเมินระบบการควบคุม การตรวจและการอนุญาตอย่างเป็นทางการ ที่เกี่ยวกับสินค้าเกษตร และอาหารที่ดำเนินการโดยคู่ภาคี

ข้อ 604

พันธกรณี

1. คู่ภาคียืนยันอีกครั้งหนึ่งถึงสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีอยู่ในส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันภายใต้ความ ตกลงเอส พี เอส และความตกลงที บี ที トラบเท่าที่สิทธิและพันธกรณีเหล่านั้นใช้บังคับกับการค้าสินค้า เกษตรและอาหาร
2. ไม่มีควมใดในบทนี้ที่ห้ามภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในการรับมาใช้หรือคงไว้ตามสิทธิและพันธกรณีระหว่าง ประเทศของตน ในเรื่องดังต่อไปนี้
 - (เอ) มาตรการเอส พี เอสที่จำเป็นต่อการบรรลุระดับที่เหมาะสมของการคุ้มครองชีวิตหรือ สุขภาพของมนุษย์ หรือสัตว์ หรือพืช และ
 - (บี) ข้อกำหนดทางเทคนิคอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคีตามความ เหมาะสมกับสภาวะแวดล้อมระดับชาติของตน
3. ภาคีแต่ละฝ่าย โดยสอดคล้องกับวรรค 1 และ 2 ของบทนี้ จะต้องคงไว้ซึ่งอำนาจหน้าที่ทั้งหมดภายใต้ กฎหมายของตน ที่จะปฏิบัติตามมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ รวมถึงอำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมสำหรับสินค้าซึ่งไม่สอดคล้องกับมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานอื่นดังกล่าวของภาคีนั้น

ข้อ 605

ความกลมกลืน

1. ตามข้อผูกพันของภาคีภายใต้ข้อ 604 (1) คู่ภาคีจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะดำเนินการให้เกิดความกลมกลืนระหว่างกันของมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ให้ครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3 ของความตกลงเอส พี เอส และข้อ 2 ของความตกลงที บี ที
2. ความกลมกลืนจะต้องดำเนินไปโดยไม่มีกำหนดให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนแปลงระดับที่เหมาะสมของการคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ซึ่งภาคีนั้นได้กำหนดว่าเหมาะสมตามข้อบทที่เกี่ยวข้องของข้อ 5 ของความตกลงเอส พี เอส

ข้อ 606

ความเท่าเทียมกัน

1. คู่ภาคียอมรับว่า หลักการของความเท่าเทียมกันตามที่กำหนดไว้ในข้อ 4 ของความตกลงเอส พี เอส และข้อ 2 ของความตกลงที บี ที ที่ใช้กับมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ก่อให้เกิดประโยชน์ร่วมกันสำหรับประเทศผู้ส่งออกและนำเข้า
2. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามกระบวนการการกำหนดความเท่าเทียมกันของมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ รวมถึงกระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตที่พัฒนาโดยองค์กรที่เกี่ยวข้องของดับบลิวทีโอ และคณะกรรมการโคเด็กซ์แอลิเมนต์แทเรียส องค์กรโรคระบาดสัตว์แห่งโลก และอนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ ตามที่มีการแก้ไขเป็นครั้งคราว
3. ผลิตภัณฑ์อาหารส่งออกที่เป็นไปตามมาตรฐานอาหารซึ่งได้รับการยอมรับว่าเท่าเทียมกันกับมาตรฐานอาหารของภาคีผู้นำเข้า จะต้องไม่ไปบดบังความจำเป็นที่ผลิตภัณฑ์นั้นจะต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดภาคีบังคับอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของภาคีผู้นำเข้า

ข้อ 607

กระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาต

1. คู่ภาคียอมรับว่า ต่างฝ่ายต่างมีการปฏิบัติในระบบที่แตกต่างกัน ที่จะนำสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของคู่ภาคีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตมาดำเนินการให้เกิดผล

2. เมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพิจารณาขอรับกระบวนการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการที่กำหนดไว้เป็นครั้งคราวโดยองค์กรที่เกี่ยวข้องของดับบลิวทีโอ และคณะกรรมการโคเด็กซ์เอลิเมนต์แทเรียส องค์กร โรคระบาดสัตว์แห่งโลก หรืออนุสัญญาการรักษาพืชรหว่างประเทศ ทั้งนี้ จะต้องเป็นที่พอใจว่า การดำเนินการข้างต้นมีผลเช่นเดียวกับระเบียบข้อบังคับของตน
3. เมื่อมีการร้องขอและเป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศ และกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทบทวนการตรวจ การทดสอบ การรับรอง และระบบหรือกระบวนการการอนุญาตนำเข้าและส่งออกที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าระบบหรือกระบวนการดังกล่าวมีเหตุผลและจำเป็น เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกต่อการค้าสินค้าไปยังดินแดนของตนต่อไปและลดต้นทุนของการดำเนินธุรกิจ
4. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในเรื่องระบบการตรวจสอบย้อนกลับของสินค้าเพื่อให้มีการแจ้งเรื่องสินค้านำเข้า **โรคภัย**ที่ไม่เป็นไปตามมาตรการเอส พี เอส หรือข้อกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ซึ่งนำมาจากแนวทางขององค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง หากมี
5. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 - (เอ) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามมาตรการเอส พี เอส หรือมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแจ้งให้ภาคีผู้ส่งออกทราบถึงรายละเอียดของสินค้านำเข้าดังกล่าว
 - (บี) เว้นแต่กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่มีผลใช้บังคับอยู่จะกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ในขณะที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีผู้นำเข้าจะต้องหลีกเลี่ยงการระงับการนำเข้าสินค้าโดยพิจารณาจากการนำเข้าเพียงครั้งเดียว แต่จะต้องติดต่อภาคีผู้ส่งออกโดยทันทีเพื่อหาสาเหตุของการเกิดปัญหา คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายที่ภาคีผู้ส่งออกจะดำเนินการเพื่อให้มั่นใจว่าการนำเข้าสินค้าในคราวต่อไปจะไม่ได้รับผลกระทบ
 - (ซี) ภาคีผู้ส่งออกจะต้องสอบสวนและแจ้งผลการสอบสวนเกี่ยวกับการไม่เป็นไปตามมาตรฐานข้างต้นแก่ภาคีผู้นำเข้าตามที่กำหนดในอนุวรรค (เอ) รวมถึงการแก้ไขให้ถูกต้องใด ๆ ซึ่งจะนำไปใช้กับการนำเข้าในคราวต่อไป เมื่อมีการร้องขอคู่ภาคีจะต้องร่วมกันตรวจสอบกระบวนการการควบคุม การนำเข้าหรือส่งออก การตรวจ และการอนุญาตที่เกี่ยวข้อง และ
 - (ดี) ถ้าหลังจากการสอบสวนและการทบทวน คู่ภาคีเห็นร่วมกันว่า ประเด็นดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากปัญหาเฉพาะทางเทคนิคอย่างเดียว ภาคีผู้นำเข้าจะต้องแยกเหตุการณ์ดังกล่าวให้ชัดเจนจากการจัดการด้านกระบวนการและสถาบันโดยรวม ที่ใช้กับระบบการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตที่เกี่ยวข้อง ในกรณีนี้ ภาคีผู้นำเข้าจะใช้มาตรการจำกัดใด ๆ ที่ใช้ในการขนส่งสินค้าในคราวนั้น ๆ เท่านั้น และจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะทำให้มั่นใจว่าเหตุการณ์นี้จะไม่ถูกนำมาใช้เป็นเหตุในการปฏิเสธการยอมรับการจัดการที่ใช้กับการขนส่งสินค้าอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความร่วมมือ

1. คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ของการทำงานที่มีประสิทธิภาพและใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานผู้ออกกฎข้อบังคับและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ของคู่ภาคี เพื่อที่จะดำเนินการให้วัตถุประสงค์ของบทนี้บังเกิดผล คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมกระบวนการปรึกษาหารือให้มากขึ้น เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการร่วมมือระหว่างกัน
2. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง
 - (เอ) จัดตั้งหน่วยติดต่อประสานงานในภาพรวม รวมทั้งหน่วยติดต่อเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้อง เพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างฉับไว และอำนวยความสะดวกอย่างเป็นพิเศษและทันเวลาในการพิจารณาคำร้องขอข้อมูลหรือคำชี้แจงจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หน่วยติดต่อประสานงานในภาพรวมจะต้องร่วมอยู่ในการปรึกษาหารือทั้งหมดที่มีขึ้นตามข้อนี้
 - (บี) จัดให้มีการแจ้งหน่วยติดต่อที่เกี่ยวข้องของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ถึงการออกใหม่หรือการเสนอเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของคนล่องหน้าเท่าที่จะปฏิบัติได้ก่อนที่จะบังคับใช้มาตรการดังกล่าว ในกรณีที่มาตรการเหล่านี้อาจจะกระทบโดยตรงหรือทางอ้อมต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี
 - (ซี) แจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบไม่ช้ากว่าวันที่การเปลี่ยนแปลงนั้นมีผลใช้บังคับ ในกรณีที่เกี่ยวกับสาธารณสุข สุขภาพและความปลอดภัยของสัตว์หรือพืช ที่ต้องการการดำเนินการที่เร่งด่วนขึ้น
 - (ดี) ทำให้มั่นใจว่าข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเหตุการณ์ได้จัดให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และคู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันอย่างเร่งด่วน โดยมีจุดมุ่งหมายในการลดผลกระทบต่อการค้าให้เหลือน้อยที่สุด ในกรณีที่ภาคีดำเนินมาตรการการจัดการฉุกเฉิน เพื่อแก้ไขปัญหาที่แน่ชัดแล้วว่าเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ พืช หรือสัตว์
3. คู่ภาคีจะต้องแสวงหาโอกาสเพื่อความร่วมมือและการทำงานร่วมกันต่อไป ในเรื่องกฎระเบียบในระดับทวิภาคี ภูมิภาค และพหุภาคีโดยสอดคล้องกับข้อบทของบทนี้
4. คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมความร่วมมือให้มากยิ่งขึ้นในข้อเสนอที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรก ในด้านที่เกี่ยวข้องกับความช่วยเหลือทางวิชาการ และกิจกรรมเสริมสร้างความสามารถ เพื่อให้มั่นใจว่าโอกาสเรื่องเงินทุนหรือการสนับสนุนอื่น ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันและที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจะใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของบทนี้ให้มากยิ่งขึ้น

เวทีในการปรึกษาหารือในเรื่องมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชและมาตรฐานอาหาร

1. คู่ภาคีจะต้องจัดตั้งคณะผู้เชี่ยวชาญด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอาหาร เพื่อใช้เป็นเวทีสำหรับการปรึกษาหารือในการส่งเสริมวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในข้อ 601 (ซี) และเพื่อสะท้อนถึงข้อผูกพันของคู่ภาคีภายใต้ข้อ 608 (1) ในการกระชับความร่วมมือระหว่างหน่วยงานกำกับดูแล ซึ่งรับผิดชอบด้านมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และมาตรฐานอาหาร
2. คณะผู้เชี่ยวชาญ พร้อมด้วยคณะทำงานร่วมว่าด้วยสินค้าเกษตรที่มีอยู่แล้ว จะต้องร่วมกันจัดทำวิธีการที่มีเอกภาพในการปรึกษาหารือและการร่วมมือกันในทุกด้านและสม่ำเสมอให้มากยิ่งขึ้นด้านการเกษตรและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกต่อการค้าที่ปลอดกัษระหว่างคู่ภาคี
3. ให้คณะผู้เชี่ยวชาญประชุมกัน ได้บ่อยครั้งตามความจำเป็นและโดยกำหนดร่วมกันของคู่ภาคี แต่จะต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้งต่อปี ในหลักการคู่ภาคีจะต้องประชุมสองครั้งต่อปีในระหว่างสองปีแรกของแผนการทำงานของคณะผู้เชี่ยวชาญ คณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องประชุมต่อเนื่องกันกับการประชุมปกติของคณะทำงานร่วมฯ ซึ่งจะสลับกันจัดขึ้นในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย
4. คู่ภาคีอาจร่วมกันกำหนดขั้นตอนที่เป็นทางเลือกอื่นเพื่อแก้ไขปัญหาใด ๆ และเพื่อความมุ่งประสงค์นี้จะต้องใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่จากหน่วยติดต่อและประสานงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 608 (2) (เอ)
5. คณะผู้เชี่ยวชาญอาจรับรองแผนการทำงานและกระบวนการการทำงานอย่างเป็นอิสระจากขอบเขตและแบบที่จัดตั้งขึ้นของคณะทำงานร่วมฯ คณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องแจ้งแก่คณะทำงานร่วมฯ ให้ทราบถึงผลการประชุมของตน
6. คณะผู้เชี่ยวชาญอาจจัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจชั่วคราวเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะที่เกิดขึ้น
7. ภาคีที่เป็นเจ้าภาพจัดประชุมคณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องรับเป็นประธานในการประชุม ผู้ซึ่งจะต้องเป็นผู้แทนจากกระทรวงเกษตรของภาคีนั้น คณะผู้แทนของคณะผู้เชี่ยวชาญอาจประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ด้านวิชาการและเจ้าหน้าที่ด้านนโยบาย หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งจากภาคีแต่ละฝ่าย ตามความเหมาะสมเป็นครั้งคราว ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าได้แต่งตั้งผู้แทนที่รับผิดชอบงานด้านมาตรการเอส พี เอส และ มาตรฐานอาหาร ที่เหมาะสมตามวาระการประชุมที่ตกลงกันในการประชุมแต่ละครั้งเข้าร่วมในการประชุมของคณะผู้เชี่ยวชาญ
8. คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับวันที่และสถานที่ของการประชุมที่วางแผนไว้ของคณะผู้เชี่ยวชาญ และคณะทำงานร่วมฯ เป็นการล่วงหน้า คู่ภาคีจะต้องร่วมกันกำหนดวาระการประชุมของคณะผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 30 วันล่วงหน้าก่อนการประชุมแต่ละครั้ง

9. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามวรรค 2 ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ คณะผู้เชี่ยวชาญจะต้องพัฒนาและปฏิบัติตามแผนการทำงานในการประชุมครั้งแรก โดยให้ช่วงแรกของแผนการทำงานแล้วเสร็จและได้รับการทบทวนภายใน 2 ปี นับแต่ที่มีการลงนามในความตกลงฉบับนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายในการ

- (เอ) ทบทวนความคืบหน้าและติดตามการปฏิบัติตามบทนี้อย่างต่อเนื่อง
- (บี) เพิ่มพูนความเข้าใจร่วมกันในมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร และขั้นตอนการกำกับดูแลที่เกี่ยวข้องของภาคีแต่ละฝ่าย
- (ซี) ปรีกษาหารือในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหรือการใช้บังคับมาตรการเอส พี เอส และ มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ ที่กระทบหรืออาจกระทบต่อการค้าระหว่างคู่ภาคี
- (ดี) ทบทวนและประเมินความคืบหน้าของผลประโยชน์ในการเข้าสู่ตลาดของสินค้าที่มีความสำคัญในลำดับแรกของภาคีแต่ละฝ่ายได้ระบุไว้ในภาคผนวก 6.1 ในขณะที่มีการลงนามในความตกลงนี้
- (อี) ปรีกษาหารือเกี่ยวกับการร้องขอเพื่อให้มีการยอมรับความเท่าเทียมกันของมาตรการเอส พี เอส หรือมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่นๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการควบคุม การตรวจ และการอนุญาตนั้น สาขาที่มีความสำคัญในลำดับแรกของภาคีแต่ละฝ่ายได้ระบุไว้ในภาคผนวก 6.2 ในขณะที่มีการลงนามในความตกลงนี้
- (เอฟ) ปรีกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำให้มาตรฐานมีความกลมกลืนกัน
- (จี) ปรีกษาหารือหรือประสานท่าทีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประชุมคณะกรรมการเอส พี เอส ของดับบลิวทีโอ คณะกรรมการโคเด็กซ์แอลิเมนต์แทเรียส องค์การโรคระบาดสัตว์แห่งโลก หรืออนุสัญญาอารักขาพืชระหว่างประเทศ หรือเวทีอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสุขภาพมนุษย์ พืช หรือสัตว์
- (เอช) ประสานงานและกำหนดความสำคัญในลำดับแรกของการเสริมสร้างความสามารถและแผนความร่วมมือทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับมาตรการเอส พี เอส และมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารอื่น ๆ และ
- (ไอ) แก้ไขข้อพิพาทซึ่งเกิดขึ้นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ภายใต้บทนี้ให้มีความคืบหน้า

ข้อ 610

การระงับข้อพิพาท

1. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจเสนอเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บทนี้ ซึ่งไม่สามารถหาข้อยุติได้โดยการปรีกษาหารือในคณะผู้เชี่ยวชาญที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 609 เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ ได้
2. บทที่ 18 ของความตกลงนี้ จะไม่ใช้บังคับกับข้อบทของบทนี้

บทที่ 7

อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าสินค้าอุตสาหกรรม

ข้อ 701

คำนิยาม

คำศัพท์ทั่วไปทั้งหมดที่เกี่ยวกับมาตรฐานและการประเมินเพื่อการรับรองที่ใช้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายตามที่ไว้ในคำนิยามที่อยู่ในคู่มือฉบับที่ 2 (ค.ศ.1996) ขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน / คณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐานสาขาอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งครอบคลุมสินค้า ขั้นตอน และบริการ บทนี้ใช้เฉพาะกับกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ หรือขั้นตอน และวิธีการผลิต นอกจากนี้คำศัพท์และคำนิยามต่อไปนี้จะต้องใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “การประเมินเพื่อการรับรอง” หมายถึง กระบวนการใดๆ ที่ใช้โดยตรงหรือทางอ้อมเพื่อวินิจฉัยว่าได้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องในกฎระเบียบทางเทคนิคหรือมาตรฐาน
- (บี) “ความเทียบเท่า” หมายถึง ภาวะการณ์ในกรณีที่มีข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีสู่ส่งออก เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องชอบธรรมของข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีสู่นำเข้า แม้จะแตกต่างจากข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับที่ใช้ในภาคีสู่นำเข้า
- (ซี) “ข้อกำหนดที่มีลักษณะเป็นข้อบังคับ” หมายถึง มาตรฐานบังคับและกฎระเบียบทางเทคนิคทั้งหมดในกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และนโยบายของคู่ภาคี
- (ดี) “มาตรฐาน” หมายถึง เอกสารที่ได้รับความเห็นชอบโดยองค์กรที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งกำหนดกฎเกณฑ์ แนวทาง หรือคุณลักษณะสำหรับผลิตภัณฑ์ หรือขั้นตอนและวิธีการผลิตที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการทั่วไปและใช้ซ้ำ ซึ่งการปฏิบัติตามไม่มีลักษณะเป็นการบังคับ เอกสารมาตรฐานดังกล่าวอาจกำหนดรวมหรือกำหนดเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องนิยามศัพท์ สัญลักษณ์ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลากที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ ขั้นตอน หรือวิธีการผลิต และ
- (อี) “กฎระเบียบทางเทคนิค” หมายถึง เอกสารซึ่งกำหนดคุณลักษณะสำหรับผลิตภัณฑ์ หรือขั้นตอนและวิธีการผลิตที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อบททางด้านบริหารที่ใช้ ซึ่งการปฏิบัติตามมีลักษณะเป็นการบังคับ กฎระเบียบทางเทคนิคดังกล่าวอาจกำหนดรวมหรือกำหนดเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับข้อกำหนดเรื่องนิยามศัพท์ สัญลักษณ์ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมาย หรือฉลากที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ ขั้นตอน หรือวิธีการผลิต

ข้อ 702

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

- (เอ) เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีโดยการพยายามร่วมมือกัน เพื่อลดผลกระทบจากกฎระเบียบทางเทคนิค และ/หรือการประเมินผู้ผลิตหรือขั้นตอนการผลิตสินค้าที่มีการค้าขายระหว่างคู่ภาคีให้เหลือน้อยที่สุด ในลักษณะที่เหมาะสมหรือคุ้มค่าที่สุด
- (บี) เพื่อเสริมความตกลงและข้อตกลงทวิภาคีระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิค และ
- (ซี) เพื่อวางรากฐานสำหรับข้อตกลงการยอมรับร่วมกัน โดยจัดทำในสาขาที่สมัครใจและในบริบทของเอเปก

ข้อ 703

ขอบเขตและพันธกรณี

1. คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีที่มีอยู่ของตนในส่วนที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ที่เกี่ยวกับกฎระเบียบทางเทคนิคภายใต้ความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า และความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ ทั้งหมด รวมถึงความตกลงด้านสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ ซึ่งคู่ภาคีเป็นภาคีอยู่
2. โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตนและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า ไม่มีความใดในบทนี้ห้ามภาคีที่จะนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่ง
 - (เอ) กฎระเบียบทางเทคนิคที่จำเป็นเพื่อทำให้มั่นใจในข้อกำหนดด้านความมั่นคงแห่งชาติ และ
 - (บี) กฎระเบียบทางเทคนิคที่จำเป็นเพื่อคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช หรือสิ่งแวดล้อม หรือเพื่อป้องกันการปฏิบัติที่หลอกลวง หรือเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องชอบธรรมอื่นๆ ตามที่ระบุไว้ในความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า
3. ให้ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งอำนาจหน้าที่ทั้งหมดภายใต้กฎหมายของตนในการบังคับใช้กฎระเบียบทางเทคนิค ซึ่งรวมถึงอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการที่เหมาะสมต่อสินค้าที่ไม่เป็นไปตามกฎระเบียบทางเทคนิคของภาคี มาตรการดังกล่าวอาจรวมถึงการเรียกเก็บสินค้าจากตลาด การห้ามวางจำหน่ายในตลาด หรือการจำกัดการเคลื่อนย้ายสินค้าอย่างเสรี การจัดเก็บผลิตภัณฑ์หรือการห้ามการนำเข้า

4. คู่ภาคียืนยันเจตนาของตนที่จะรับและใช้หลักการที่กำหนดไว้ในบันทึกข้อสนทนาของเอเปกว่าด้วยการปฏิบัติที่ดีในการออกกฎระเบียบด้านกฎระเบียบทางเทคนิค ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการประเมินเพื่อการรับรองและการให้ความเห็นชอบ โดยอาจปรับแก้ได้ตามความจำเป็น เพื่อเป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศของตนภายใต้ความตกลงดับบิวทีโอว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 704

ถิ่นกำเนิด

บทนี้ใช้กับสินค้าทั้งหมดที่ค้าขายระหว่างคู่ภาคี โดยไม่คำนึงถึงถิ่นกำเนิดของสินค้าเหล่านั้น เว้นแต่จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น โดยกฎระเบียบทางเทคนิคใดๆ ของภาคี

ข้อ 705

การปรับเข้าหากันและความเทียบเท่า

1. คู่ภาคีจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะดำเนินการไปสู่การปรับกฎระเบียบทางเทคนิคของแต่ละฝ่ายเข้าหากันตามความเหมาะสม โดยคำนึงถึงมาตรฐาน ข้อแนะนำ และแนวทางระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีระหว่างประเทศของตน
2. คู่ภาคีจะต้องให้การพิจารณาในทางที่จะยอมรับกฎระเบียบทางเทคนิคของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีความเทียบเท่า แม้ว่ากฎระเบียบเหล่านี้แตกต่างจากกฎระเบียบของตน โดยมีเงื่อนไขว่าคู่ภาคีพอใจว่ากฎระเบียบเหล่านี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบของตนอย่างเพียงพอ

ข้อ 706

กระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง

1. โดยยอมรับถึงความแตกต่างที่มีอยู่ในโครงสร้าง องค์กร และการดำเนินการของกระบวนการการประเมินในดินแดนของตน คู่ภาคีจะต้องทำให้กระบวนการเหล่านั้นเข้ากันได้เท่าที่จะปฏิบัติได้ให้มากที่สุด
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับผลของกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองที่ดำเนินการในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเท่าที่จะเป็นไปได้ ว่ามีความเทียบเท่ากับที่กำหนดโดยกระบวนการที่ตนปฏิบัติหรือกระบวนการที่มีการปฏิบัติในดินแดนของตนซึ่งมีผลที่ตนยอมรับ หากเป็นที่พอใจว่ากระบวนการดังกล่าว

ให้ความเชื่อมั่นว่าสินค้าที่เกี่ยวข้องเป็นไปตามกฎระเบียบทางเทคนิคที่ใช้หรือมาตรฐานที่นำมาใช้หรือคงไว้ในดินแดนของภาคี

3. ก่อนที่จะยอมรับผลของกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง และเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในความน่าเชื่อถืออย่างต่อเนื่องของผลการประเมินเพื่อการรับรองซึ่งกันและกัน คู่ภาคีอาจปรึกษาหารือกันในเรื่องต่างๆ ที่ความสามารถทางเทคนิคของหน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองมีความเกี่ยวข้อง ตามความเหมาะสม

4. คู่ภาคียอมรับว่าการดำเนินการต่อไปนี้จะควรจะเป็นประโยชน์ร่วมกัน โดยภาคีแต่ละฝ่ายอาจรับรองเห็นชอบ ออกใบอนุญาต หรือยอมรับหน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ตามข้อกำหนดที่ได้รับความอนุเคราะห์ไม่น้อยไปกว่าที่ให้แก่หน่วยตรวจประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของตน

5. เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการที่สมเหตุสมผลตามที่ตนอาจมีเพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองในดินแดนของตน

6. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาด้วยความเห็นอกเห็นใจต่อการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อเจรจาความตกลงเพื่อการยอมรับผลของกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองของภาคีฝ่ายนั้นในสาขาที่ตกลงกัน

7. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในข้อตกลงการยอมรับร่วมที่มีอยู่ที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับขั้นตอนและกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรอง

8. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินขั้นตอนเพื่อปฏิบัติตามส่วนที่ 1 2 และ 3 ของข้อตกลงเอเปกว่าด้วยการยอมรับร่วมสำหรับการประเมินเพื่อการรับรองเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

9. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาอย่างจริงจังเท่าที่จะเป็นไปได้ ในการเข้าร่วมข้อตกลงการยอมรับร่วมในอนาคตใดๆ ที่จัดทำภายในเอเปก

ข้อ 707

ความร่วมมือทางวิชาการและหน่วยติดต่อประสานงาน

1. โดยการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีจะต้อง

- (เอ) ให้คำแนะนำทางวิชาการ ข้อเสนอแนะ และความช่วยเหลือตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่กำหนดร่วมกันแก่ภาคีฝ่ายนั้น เพื่อส่งเสริมกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองของภาคีฝ่ายนั้น และ
- (บี) ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องโครงการความร่วมมือทางวิชาการของตนที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบทางเทคนิค มาตรฐาน และกระบวนการการประเมินเพื่อการรับรองในเรื่องที่มีความสนใจเฉพาะแก่ภาคีฝ่ายนั้น

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดตั้งหน่วยติดต่อประสานงาน

- (เอ) เพื่อรับผิดชอบในการประสานงานกับผู้มีส่วนได้เสียในดินแดนของตนเกี่ยวกับข้อเสนอสำหรับความร่วมมือที่มีการส่งเสริม และตอบสนองต่อข้อเสนอดังกล่าว รวมทั้งกิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการที่กำหนดภายใต้วรรค 1
- (บี) เพื่อพิจารณาและอำนวยความสะดวกในการยอมรับความเทียบเท่าของมาตรฐานเป็นรายสาขาบนพื้นฐานของแต่ละกรณี
- (ซี) เพื่อพิจารณาและอำนวยความสะดวกในข้อตกลงการยอมรับร่วมสำหรับการประเมินเพื่อการรับรองของผลิตภัณฑ์เฉพาะ ตามที่ได้รับการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ดี) เพื่อขยายการแลกเปลี่ยนข้อเสนอแนะ และ
- (อี) เพื่อให้การพิจารณาด้วยความอนุเคราะห์ต่อคำร้องขอข้อเสนอที่เป็นลายลักษณ์อักษรใด ๆ

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมหน่วยงานด้านมาตรฐานในดินแดนของตนเพื่อร่วมมือกับหน่วยงานด้านมาตรฐานในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเข้าร่วมในกิจกรรมด้านมาตรฐานตามความเหมาะสม เช่น ในฐานะสมาชิกในหน่วยงานมาตรฐานระหว่างประเทศ

บทที่ 8

การค้าบริการ

ส่วนที่ 1

วัตถุประสงค์ คำนิยาม และขอบเขต

ข้อ 801

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

- (เอ) เพื่อเปิดเสรีการค้าบริการระหว่างคู่ภาคีซึ่งเป็นไปตามข้อ 5 ของภาค 5 และ
- (บี) เพื่อขยายความร่วมมือด้านการค้าบริการระหว่างคู่ภาคีเพื่อที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพ ความสามารถทางการแข่งขัน และความหลากหลายของบริการและผู้ให้บริการ

ข้อ 802

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “นิติบุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง” หมายถึง นิติบุคคลซึ่งไม่ว่าจะ
 - (1) ก่อตั้งขึ้นหรือจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและประกอบธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญในดินแดนของภาคีนั้น หรือ
 - (2) ในกรณีการให้บริการผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ ซึ่งเป็นเจ้าของหรือควบคุมโดย
 - เอ บุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ
 - บี นิติบุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่ระบุไว้ในอนุวรรค (1)
- (บี) “มาตรการ” หมายถึง มาตรการใดของภาคี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบ กฎ ภาระบวณการ คำตัดสิน การดำเนินการทางฝ่ายบริหาร หรือรูปแบบอื่นใด
- (ซี) “มาตรการของภาคีที่มีผลกระทบต่อการค้าบริการ” หมายถึง มาตรการที่ใช้โดย
 - (1) รัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ

- (2) องค์กรที่มีใช้ของรัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น

รวมถึงมาตรการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ

- (1) การซื้อบริการ การชำระค่าบริการ หรือการใช้บริการ
- (2) การเข้าถึงและการใช้บริการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการซึ่งคู่ภาคีกำหนดให้เป็นบริการที่ให้แก่สาธารณะโดยทั่วไป
- (3) การปรากฏตัวรวมทั้งการจัดตั้งทางพาณิชย์ของบุคคลของภาคีเพื่อการให้บริการในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้บทนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการที่สมเหตุสมผลเท่าที่ตนอาจจะมีอยู่ เพื่อให้มั่นใจว่า รัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น และองค์กรที่มีใช้ของรัฐบาลจะดำเนินการตามข้อผูกพันภายในดินแดนของตน

- (ดี) “บุคคลธรรมดาของภาคี” หมายถึง บุคคลธรรมดาซึ่งพำนักอาศัยในดินแดนของภาคีหรือที่อื่น และผู้ซึ่งเป็นคนชาติของภาคีนั้นภายใต้กฎหมายของภาคีนั้น ๆ
- (อี) “กระบวนการด้านคุณสมบัติ” หมายถึง กระบวนการทางฝ่ายบริหารที่เกี่ยวข้องกับการบริหารข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ
- (เอฟ) “ข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ” หมายถึง ข้อกำหนดที่มีนัยสำคัญซึ่งกำหนดให้ผู้ให้บริการปฏิบัติตามเพื่อที่จะได้รับการรับรองหรือการอนุญาต
- (จี) “ผู้ให้บริการ” หมายถึง บุคคลใดซึ่งรับหรือใช้บริการ
- (เอช) “การให้บริการ” รวมถึง การผลิต การแจกจ่าย การตลาด การขาย และการส่งมอบบริการ และ
- (ไอ) “การค้าบริการ” หมายถึง การให้บริการ
 - (1) จากดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่งเข้าสู่ดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
 - (2) ในดินแดนของภาคีฝ่ายหนึ่งแก่ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
 - (3) โดยผู้ให้บริการของภาคีฝ่ายหนึ่งผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
 - (4) โดยผู้ให้บริการของภาคีฝ่ายหนึ่งผ่านบุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายหนึ่งที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 803

ขอบเขต

1. ให้ใช้บทนี้กับมาตรการของคู่ภาคีที่มีผลกระทบต่อการค้าบริการ
2. ห้ามใช้บทนี้กับ
 - (เอ) การอุดหนุนหรือการให้โดยภาคีหรือเงื่อนไขใดที่เกี่ยวข้องกับการรับหรือการคงไว้ซึ่งการบริการ

อุดหนุนหรือการให้เงิน ไม่ว่าจะการอุดหนุนหรือการให้เงินจะเสนอให้เฉพาะแก่การบริการ ผู้ใช้
บริการหรือผู้ให้บริการภายในประเทศ

- (บี) บริการที่ให้โดยการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐบาลภายในดินแดนของภาคีแต่
ละฝ่าย ซึ่งหมายถึงบริการใดที่มีได้ให้บนพื้นฐานของการพาณิชย์หรือการแข่งขันกับผู้ให้บริการตั้ง
แต่หนึ่งรายหรือมากกว่า
- (ซี) กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายที่ใช้บังคับการจัดซื้อบริการ โดยหน่วยงานของรัฐบาลเพื่อความมั่ง
ประสงค์ของรัฐบาลและไม่มี ความมุ่งหมายเพื่อนำไปขายต่อเพื่อการพาณิชย์หรือมีความมุ่งหมาย
เพื่อนำไปใช้ในการให้บริการเพื่อการพาณิชย์
- (ดี) มาตรการที่มีผลกระทบต่อบุคคลธรรมดาที่แสวงหาการเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของภาคี หรือ
- (อี) มาตรการที่เกี่ยวกับการถือสัญชาติ การมีถิ่นที่อยู่หรือการจ้างงานอย่างถาวร

3. บทนี้จะต้องไม่ห้ามภาคีในการคงไว้และการออกมาตรการควบคุมสาขาบริการภายในดินแดนของภาคี
นั้น หากว่าการใช้มาตรการดังกล่าวอยู่บนพื้นฐานการไม่เลือกปฏิบัติโดยปราศจากเจตนาที่จะทำให้
ประโยชน์ที่มีต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อกำหนดของบทนี้ต้องถูกลบล้างหรือเสียหายไป

4. บทนี้จะต้องไม่ห้ามภาคีในการใช้มาตรการควบคุมบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเข้าเมืองหรือ
พำนักชั่วคราวในดินแดนของตน รวมทั้งมาตรการที่จำเป็นในการปกป้องบูรณภาพ และในการทำให้มั่นใจว่า
มีการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาข้ามเขตแดนของตนอย่างเป็นระเบียบ หากว่ามาตรการดังกล่าวจะไม่นำมาใช้
ในลักษณะที่ทำให้ประโยชน์ที่มีต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อกำหนดของข้อผูกพันเฉพาะต้องถูกลบล้างหรือ
เสียหายไป ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่กำหนดให้มีการตรวจลงตราสำหรับบุคคลธรรมดาของบางประเทศ
โดยไม่ใช้บังคับกับบุคคลธรรมดาของประเทศอื่น ๆ จะต้องไม่ถือว่าทำให้ประโยชน์ตามข้อผูกพันเฉพาะถูก
ลบล้างหรือเสียหายไป

5. นอกจากได้นิยามไว้เฉพาะในบทนี้หรือในภาคผนวก 8 ข้อกำหนดที่ใช้ในบทนี้และในภาคผนวก 8 ซึ่งใช้
ในแกตส์ด้วย จะต้องได้รับการตีความให้เป็นไปตามความหมายในแกตส์ โดยอนุโลม

ข้อ 804

การปฏิเสธผลประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับ การแจ้งล่วงหน้าและการปรึกษาหารือ ภาคีอาจปฏิเสธผลประโยชน์ของบทนี้แก่ผู้ให้บริการ
ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อภาคีพิสูจน์ได้ว่าผู้ให้บริการเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีได้
เป็นภาคี

ส่วนที่ 2

พันธกรณีและกฎระเบียบทั่วไป

ข้อ 805

การชำระและการโอนเงิน

โดยขึ้นอยู่กับข้อ 1605 ภาคีจะต้องไม่ใช่ข้อจำกัดการ โอนและการชำระเงินระหว่างประเทศสำหรับธุรกรรม
เดินสะพัด³ ที่เกี่ยวกับข้อผูกพันเฉพาะของตน

ข้อ 806

การยอมรับ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปฏิบัติตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ในการอนุมัติ การอนุญาต หรือการ
รับรอง ภาคีแต่ละฝ่ายอาจยอมรับการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ต้องปฏิบัติตาม หรือการ
อนุญาต หรือการรับรองที่ให้ในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง การยอมรับดังกล่าวอาจอยู่บนพื้นฐานของความตกลงหรือ
ข้อตกลงระหว่างคู่ภาคี คู่ภาคีรับรู้ว่า การยอมรับควรอยู่บนพื้นฐานของหลักเกณฑ์ที่ตกลงกันในระดับพหุภาคี
หากเป็นการเหมาะสม
2. คู่ภาคีจะต้องผลักดันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของตนให้มีการเจรจาด้านการยอมรับข้อกำหนดด้านคุณสมบัติ
กระบวนการด้านคุณสมบัติ กระบวนการการอนุญาตหรือการจดทะเบียน เพื่อความมุ่งหมายที่จะบรรลุผล
โดยเร็ว ข้อผูกพันดังกล่าวอาจกำหนดเป็นข้อผูกพันเพิ่มเติมในภาคผนวก 8

ข้อ 807

สิทธิและพันธกรณีอื่น

1. ให้ถือว่าคู่ภาคีมีสิทธิและพันธกรณีภายใต้ความตกลงนี้เช่นเดียวกันกับที่คู่ภาคีอาจมีภายใต้ข้อบทที่
เกี่ยวข้องของแกตส์ โดยอนุโลม หากข้อผูกพันด้านการเข้าสู่ตลาดและการประติบัติเยี่ยงคนชาติที่ระบุใน
ภาคผนวก 8 ได้ระบุไว้ในข้อผูกพันเฉพาะของคู่ภาคีที่แนบท้ายแกตส์

³ “ธุรกรรมเดินสะพัด” หมายถึง ธุรกรรมเดินสะพัดตามที่นิยามโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ไอ เอ็ม เอฟ)

2. ข้อบทที่เกี่ยวข้องของแกตส์ คือ ข้อ 6 (1) (2) (3) (5) และ (6) ข้อ 8 (1) (2) (5) ภาคผนวกว่าด้วยการบริการการเงิน ภาคผนวกว่าด้วยการบริการขนส่งทางอากาศ วรรค (1) (2) (3) (4) (6) และภาคผนวกว่าด้วยการโทรคมนาคม วรรค (1) ถึง (5)

ส่วนที่ 3

ความร่วมมือ

ข้อ 808

สาขาความร่วมมือ

1. คู่ภาคีจะต้องกระชับและเพิ่มความพยายามร่วมมือที่มีอยู่ในสาขาบริการ และพัฒนาความร่วมมือในสาขาที่ไม่ครอบคลุมโดยข้อตกลงความร่วมมือที่มีอยู่ ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงเรื่องดังต่อไปนี้
 - (เอ) การวิจัยและการพัฒนา
 - (บี) การพัฒนาและการฝึกอบรมปฏิบัติงานด้านทรัพยากรมนุษย์และวิชาชีพ
 - (ซี) การจัดการข้อมูลการค้าบริการ
 - (ดี) การเพิ่มความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. คู่ภาคีจะต้องสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือด้านการศึกษา การดูแลสุขภาพ และการท่องเที่ยว
3. คู่ภาคีจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมการอำนวยความสะดวกด้านการเข้าเมืองชั่วคราวโดยเฉพาะแก่นักธุรกิจ โดยพัฒนาความสามารถในการให้อินนุญาติในต่างประเทศในการเข้าเมืองเพื่อธุรกิจ

ส่วนที่ 4

ข้อผูกพันเฉพาะ

ข้อ 809

การเข้าสู่ตลาด

1. ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ตลาดโดยรูปแบบการให้บริการตามที่ระบุไว้ในข้อ 802 (ไอ) ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติแก่การบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ค่อยไป

กว่าที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ข้อกำหนด ข้อจำกัด และเงื่อนไขที่ตกลงและระบุไว้ในภาคผนวก 8

2. ในสาขาซึ่งได้มีการยอมรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาด มาตรการซึ่งภาคีจะต้องไม่คงไว้หรือนำมาใช้ ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นฐานของการแบ่งเขตภูมิภาค หรือบนพื้นฐานของดินแดนของตนทั้งหมด นอกจากจะไว้ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในภาคผนวก 8 คือ

- (เอ) ข้อจำกัดในจำนวนผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของจำนวนตัวเลขโควตา การผูกขาด ผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียวหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (บี) ข้อจำกัดในมูลค่าทั้งหมดของธุรกรรมทางการค้าบริการหรือสินทรัพย์ในรูปแบบของจำนวนตัวเลขโควตา หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (ซี) ข้อจำกัดในจำนวนทั้งหมดของการประกอบการบริการ หรือในปริมาณทั้งหมดของผลได้จากการบริการแสดงออกเป็นหน่วยตัวเลขที่ได้รับการกำหนดในรูปแบบของโควตา หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ (วรรคนี้ไม่คลุมถึงมาตรการซึ่งจำกัดปัจจัยที่ใช้สำหรับการให้บริการ)
- (ดี) ข้อจำกัดในจำนวนทั้งหมดของบุคคลธรรมดาที่อาจถูกว่าจ้างในสาขาบริการใดโดยเฉพาะ หรือที่ผู้ให้บริการอาจจ้างและเป็นผู้ที่จำเป็นและเกี่ยวข้องโดยตรงต่อการให้บริการสาขาใดโดยเฉพาะในรูปแบบของจำนวนตัวเลขโควตา หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (อี) มาตรการซึ่งจำกัดหรือกำหนดประเภทเฉพาะขององค์กรตามกฎหมายหรือการร่วมลงทุนซึ่งผู้ให้บริการอาจให้บริการ โดยอาศัยองค์กรตามกฎหมายหรือการร่วมลงทุนนั้น และ
- (เอฟ) ข้อจำกัดในการเข้าร่วมของทุนต่างประเทศในด้านการจำกัดอัตราส่วนสูงสุดของการถือหุ้นต่าง ๆ หรือมูลค่าทั้งหมดของการลงทุนจากต่างประเทศเฉพาะรายหรือรวมกัน

ข้อ 810

การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

1. ในสาขาที่ระบุไว้ในภาคผนวก 8 และขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและคุณสมบัติใด ๆ ที่กำหนดไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อการบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการทั้งหมดที่มีผลกระทบต่อการให้บริการที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าการปฏิบัติที่ภาคีนั้นให้แก่การบริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน⁴

2. ภาคีอาจปฏิบัติตามข้อกำหนดในวรรค 1 โดยการให้ไม่จะเป็นการปฏิบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบ หรือ การปฏิบัติที่แตกต่างกันในทางรูปแบบแก่การบริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามที่ภาคีนั้นให้แก่การบริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน

⁴ ข้อผูกพันเฉพาะที่กำหนดภายใต้ข้อนี้จะต้องไม่ตีความให้ภาคีใดต้องให้การชดเชยสำหรับความเสียเปรียบทางการแข่งขันที่มีมาแต่เดิม ซึ่งเป็นผลจากการมีลักษณะต่างตัวของบริการหรือผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง

3. การปฏิบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือแตกต่างกันในทางรูปแบบจะต้องถือว่าดีกว่า ถ้าการปฏิบัติ นั้นแก้ไขเงื่อนไขในการแข่งขันที่เป็นการเอื้อประโยชน์ต่อการบริการหรือผู้ให้บริการของภาคีเมื่อ เปรียบเทียบกับการบริการหรือผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 811

ข้อผูกพันเพิ่มเติม

คู่ภาคีอาจเจรจาข้อผูกพันในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการที่มีผลกระทบต่อการค้าบริการซึ่งมิได้ขึ้นอยู่กับ การ กำหนดตารางข้อผูกพันภายใต้ข้อ 809 หรือ 810 รวมถึงข้อผูกพันที่เกี่ยวกับเรื่องคุณสมบัติ มาตรฐาน การจด ทะเบียน หรือการอนุญาต ข้อผูกพันดังกล่าวจะต้องระบุไว้ในภาคผนวก 8

ส่วนที่ 4

การเปิดเสรีแบบก้าวหน้าและการพัฒนากฎ

ข้อ 812

การทบทวนข้อผูกพัน

1. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของบทนี้ คู่ภาคีจะต้องเจรจากันต่อไปในด้านการค้าบริการภายใน 3 ปี นับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ โดยมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มข้อผูกพัน โดยรวมของคู่ภาคีที่ยอมรับ ภายใต้ความตกลงนี้
2. ในการเจรจาข้อผูกพันต่อไปตามข้อนี้ คู่ภาคีจะต้องยอมรับข้อบทของข้อ 5 (1) และ (3) ของแกตส์
3. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีทำความตกลงด้านการค้าบริการกับประเทศที่มีได้เป็นภาคี ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการรวมการปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ดีกว่าที่ ให้ภายใต้ความตกลงก่อนหน้านี้ ไว้ในความตกลงนี้
4. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีเปิดเสรีสาขา สาขาย่อย หรือกิจกรรมด้านบริการใดต่อไป ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการรวมการเปิดเสรีฝ่ายเดียวไว้ในความตกลงนี้
5. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าบริการที่ก่อนหน้านี้ให้โดยการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงาน ที่มีอำนาจของรัฐบาลต่อมาได้ให้บนพื้นฐานของการพาณิชย์หรือการแข่งขันกับผู้ให้บริการตั้งแต่หนึ่งราย

หรือมากกว่า ภาคิด้งกล่าวจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งในการรวมข้อผูกพันใหม่ที่เกี่ยวข้องกับบริการนั้นไว้ในความตกลงนี้

ข้อ 813

ตารางข้อผูกพันเฉพาะ

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดตารางข้อผูกพันเฉพาะที่ตนยอมรับภายใต้ส่วนที่ 4 ของบทนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาขาซึ่งได้มีการยอมรับข้อผูกพันเช่นว่านั้น ตารางแต่ละฉบับจะต้องระบุ
 - (เอ) ข้อกำหนด ข้อจำกัด และเงื่อนไขว่าด้วยการเข้าสู่ตลาด
 - (บี) เงื่อนไขและคุณสมบัติว่าด้วยการปฏิบัติเชิงคนชาติ
 - (ซี) การยอมรับเกี่ยวกับข้อผูกพันเพิ่มเติม
 - (ดี) กรอบเวลาในการปฏิบัติตามข้อผูกพันดังกล่าวตามที่เหมาะสม และ
 - (อี) วันที่ที่ข้อผูกพันเช่นว่านั้นจะมีผลใช้บังคับ
2. ตารางข้อผูกพันเฉพาะจะต้องนำมาผนวกท้ายความตกลงนี้ และให้ถือว่าเป็นส่วนสำคัญหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 814

การแก้ไขข้อผูกพัน

ภาคิอาจแก้ไขข้อผูกพันของตนได้โดยมีการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร 3 เดือนแก่ภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง โดยการร้องขอของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งภาคิที่แก้ไขจะต้องเจรจาโดยมีความมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุความตกลงเกี่ยวกับการปรับค่าชดเชยที่จำเป็นใด ๆ เพื่อคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ต่อการค้าที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ได้กำหนดไว้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะก่อนการเจรจาดังกล่าว หากไม่บรรลุความตกลง อาจเสนอเรื่องดังกล่าวต่ออนุญาโตตุลาการตามบทที่ 18

ข้อ 815

การอ้างอิงตามเกตส์

การอ้างอิงทั้งหมดตามเกตส์ในบทนี้เป็นไปตามเกตส์ที่มีผลในวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภายหลังจากวันดังกล่าว ภาคิเปลี่ยนตารางข้อผูกพันเฉพาะของตนที่ผนวกท้ายเกตส์ เกตส์มีการแก้ไข หรือผลของการเจรจาที่กำหนดในข้อ 6 (4) 10 (1) 13 (2) หรือ 15 (1) ของเกตส์มีผลใช้บังคับ บทนี้จะต้องได้รับการแก้ไขตามความเหมาะสมโดยการตกลงกันระหว่างคู่ภาคิ

ข้อ 816

การสงวนสิทธิตามแกตส์

ความตกลงนี้จะต้องไม่ลดขอบเขตของข้อผูกพันใด ๆ ซึ่งจัดทำโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งภายใต้แกตส์ที่ให้ภาคี
อีกฝ่ายหนึ่งเข้าถึง

บทที่ 9

การลงทุน

ส่วนที่ 1

คำนิยามและขอบเขต

ข้อ 901

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “การลงทุนที่ครอบคลุมถึง” หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับภาคี การลงทุนในดินแดนของภาคีของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่มีอยู่เมื่อวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับหรือที่มีการจัดตั้ง ได้มา หรือขยายในภายหลัง และที่รับเข้ามาโดยภาคีฝ่ายหลัง โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน
- (บี) “สกุลเงินตราที่ใช้โดยเสรี” หมายถึง สกุลเงินตราที่ใช้โดยเสรีตามที่กำหนดโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศภายใต้ข้อต่างๆ ของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และที่แก้ไขหลังจากนั้น หรือสกุลเงินตราใดที่ใช้ในการชำระหนี้ระหว่างประเทศและใช้ค้ำกันแพร่หลายในตลาดหลักในการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ
- (ซี) “การลงทุนทางตรง” หมายถึง การลงทุนทางตรงตามที่นิยามโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ภายใต้คู่มือคู่มือการชำระหนี้ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ห้า (ปีเอ็มพี 5) ตามที่ได้มีการแก้ไข
- (ดี) “มาตรการ” หมายถึง มาตรการใดของภาคี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบ กฎ กระบวนการ คำตัดสิน การกระทำของฝ่ายบริหาร หรือรูปแบบอื่นใด และรวมถึงมาตรการที่ใช้โดย

(1) รัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ

(2) องค์กรที่มีชื่อของรัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลหรือหน่วยงานที่มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น

ในการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการเช่นว่านั้นที่สมเหตุสมผลเท่าที่ตนอาจจะมิอยู่ เพื่อให้มั่นใจถึงการปฏิบัติตามข้อผูกพัน โดยรัฐบาลและหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น และองค์กรที่มีชื่อของรัฐบาลภายในดินแดนของตน

- (อี) “ผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวร” หมายถึง บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในภาคีซึ่งไม่ถูกจำกัดโดยเวลาภายใต้กฎหมายของตน และ
- (เอฟ) “ผลตอบแทน” หมายถึง จำนวนเงินซึ่งได้รับหรือได้มาจากการลงทุน รวมถึงกำไร เงินปันผล ดอกเบี้ย ส่วนเกินทุน การชำระค่าสิทธิ การชำระเงินที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา และรายได้อื่นทั้งหมดที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ข้อ 902

การใช้ของบท

1. บทนี้จะต้องไม่ใช้กับการอุดหนุนหรือการให้โดยภาคีหรือกับเงื่อนไขใด ๆ ในการได้รับหรือการได้รับต่อเนื่องของการอุดหนุนหรือการให้ดังกล่าว ไม่ว่าการอุดหนุนหรือการให้เช่นนั้นจะเสนอให้เป็นการเฉพาะแก่ผู้ลงทุนและการลงทุนภายในประเทศหรือไม่
2. บทนี้จะต้องไม่ใช้กับกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือนโยบายที่ควบคุมการจัดซื้อ โดยหน่วยงานของรัฐบาลเกี่ยวกับสินค้าและบริการที่จัดซื้อเพื่อความมุ่งประสงค์ของรัฐบาล และ ไม่มีความมุ่งหมายเพื่อการขายต่อในเชิงพาณิชย์ หรือมีความมุ่งหมายเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือการให้บริการเพื่อการขายในเชิงพาณิชย์
3. บทนี้จะต้องไม่ห้ามผู้ลงทุนของภาคีฝ่ายหนึ่งในการใช้ประโยชน์จากบทบัญญัติของกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือ นโยบายใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเป็นการให้การอนุเคราะห์ที่มากกว่าข้อบทของบทนี้

ส่วนที่ 2

การเปิดเสรีการลงทุน

ข้อ 903

ขอบเขต

1. ส่วนนี้ใช้กับมาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยภาคีที่เกี่ยวข้องกับ
 - (เอ) การลงทุนทางตรงของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และ
 - (บี) ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเว้นแต่มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่กระทบต่อการค้าบริการของภาคีฝ่ายนั้นตามที่กำหนดไว้ในข้อ 803
- (1)

ข้อ 904

การประติบัติเยี่ยงคนชาติก่อนการจัดตั้ง

ในสาขาที่ระบุในภาคผนวก 8 และโดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและคุณสมบัติใดที่กำหนดไว้ในนั้น ภาติแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อผู้ลงทุนของภาติอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาตินั้นให้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่ผู้ลงทุนของตนในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดตั้งและการได้มาซึ่งการลงทุนในดินแดนของตน

ข้อ 905

การปฏิเสธการให้ประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและการปรึกษาหารือล่วงหน้า ภาติอาจปฏิเสธการให้ประโยชน์ของส่วนนี้แก่ผู้ลงทุนของภาติอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นนิติบุคคลของภาตินั้นและแก่การลงทุนของผู้ลงทุนนั้น เมื่อภาติพิสูจน์ได้ว่านิติบุคคลดังกล่าวมีเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีได้เป็นภาติ

ส่วนที่ 3

การประติบัติเยี่ยงคนชาติหลังการจัดตั้ง

ข้อ 906

ขอบเขต

ส่วนนี้ใช้กับมาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดยภาติที่เกี่ยวข้อง

- (เอ) การลงทุนที่ครอบคลุมถึง และ
- (บี) ผู้ลงทุนของภาติอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เพียงเท่าที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นของการลงทุนที่ครอบคลุมถึงของผู้ลงทุนดังกล่าว

เว้นแต่มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่กระทบต่อการค้าบริการของภาติฝ่ายนั้นภายใต้ข้อ 803 (1)

ข้อ 907

การประติบัติเยี่ยงคนชาติหลังการจัดตั้ง

1. ภาติแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อการลงทุนที่ครอบคลุมถึงซึ่งเป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาตินั้นให้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันแก่การลงทุนในดินแดนของตนโดยผู้ลงทุนของตน เว้นแต่ที่ได้ระบุไว้

เป็นอย่างอื่นในข้อผูกพันเฉพาะของคนที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 8

2. ภาคิแต่ละฝายจะตองใหการปฏิบัติตอผูลงทุนของภาคิอีกฝายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไมดอยไปกวาที่ภาคินั้นใหในสถานการณที่คล้ายคลึงกันแกผูลงทุนของตน เว้นแตที่ไดระบุไวเป็นอย่างอื่นในข้อผูกพันเฉพาะของคนที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 8

สวนที่ 4

การสงเสริมและคุมครองการลงทุน

ขอ 908

ขอบเขต

1. ยกเวนวรรค 2 และขอ 914 สวนนี้ใชกับมาตรการที่นำมาใชหรือคงไวโดยภาคิที่เกี่ยวกับ
 - (เอ) การลงทุนที่ครอบคลุมถึงซึ่งได้รับความเห็นชอบเป็นลายลักษณอักษร โดยหน่วยงานที่มีอำนาจที่เกี่ยวของของภาคิอีกฝายหนึ่งว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์จากความตกลงที่เกี่ยวกับการลงทุน หากมีการกำหนดเช่นนั้น และ
 - (บี) ผูลงทุนของภาคิอีกฝายหนึ่ง แตเพียงเทาที่เกี่ยวกับการจัดการ การดำเนินการ การปฏิบัติการ และการขายหรือการจำหน่ายจ่ายโอนอื่นของการลงทุนที่ครอบคลุมถึงที่อ้างถึงในอนุวรรค (เอ)
2. ภาคิแต่ละฝายจะตองให
 - (เอ) การปฏิบัติตอผูลงทุนของภาคิอีกฝายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไมดอยไปกวาที่ภาคินั้นใหในสถานการณที่คล้ายคลึงกันแกผูลงทุนของประเทศใดๆ ที่มีได้เป็นภาคิ และ
 - (บี) การปฏิบัติตอการลงทุนของผูลงทุนของภาคิอีกฝายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ที่ไมดอยไปกวาที่ภาคินั้นใหในสถานการณที่คล้ายคลึงกันแกการลงทุนของผูลงทุนของประเทศใด ๆ ที่มีได้เป็นภาคิ

ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการที่นำมาใชหรือคงไวโดยภาคิที่เกี่ยวกับข้อกำหนด (หากมี) ซึ่งผูลงทุนและการลงทุนจำเป็นต้องปฏิบัติตามเพื่อรับประโยชน์จากความตกลงที่เกี่ยวกับการลงทุน ตามที่อ้างถึงในอนุวรรค 1 (เอ)
3. ในกรณีทีนิติบุคคลของภาคิมีเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยคนชาติหรือนิติบุคคลของประเทศที่สามใดๆ คู่ภาคิอาจตัดสินใจร่วมกันในการปรึกษาหารือว่าจะไม่ขยายสิทธิและประโยชน์ของสวนนี้ให้แก่นิติบุคคลดังกล่าว
4. นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นโดยชอบหรือมิฉะนั้นได้จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของภาคิ จะตองไม่ได้รับการปฏิบัติในฐานะเป็นผู้ลงทุนของภาคิอีกฝายหนึ่ง แต่การลงทุนใดในนิติบุคคลนั้น โดยผูลงทุนของภาคิอีกฝายหนึ่ง

จะต้องได้รับการคุ้มครองโดยส่วนนี้

5. ส่วนนี้จะต้องไม่ใช้กับบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรที่ไม่ใช่คนชาติของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในกรณีที่ทับัญญัติของความตกลงด้านการลงทุนระหว่างภาคีอีกฝ่ายหนึ่งกับประเทศของบุคคลที่มีสัญชาติซึ่งได้ใช้สิทธิแล้วในลักษณะเดียวกัน

ข้อ 909

การส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนในดินแดนของตน โดยผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าจะให้การปฏิบัติที่เป็นธรรมและเท่าเทียมต่อการลงทุน ในดินแดนของตน
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความคุ้มครองและความมั่นคงต่อการลงทุนภายในดินแดนของตน

ข้อ 910

การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่ง

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันต่อนักลงทุนของประเทศที่มีใช้ภาคี
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติต่อการลงทุนที่ครอบคลุมถึงทั้งหมดที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ตนให้ในสภาวะการณ์ที่คล้ายคลึงกันต่อการลงทุนในดินแดนของตน ของผู้ลงทุนของประเทศที่มีใช้ภาคี

ข้อ 911

การปฏิเสธการให้สิทธิประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับการแข่งขันและการปรึกษาหารือล่วงหน้า ภาคีอาจปฏิเสธการให้ประโยชน์ของส่วนนี้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นนิติบุคคลของภาคีดังกล่าวและแก่การลงทุนของผู้ลงทุนดังกล่าว เมื่อภาคีพิสูจน์ได้ว่านิติบุคคลมีเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีได้เป็นภาคีและไม่มี การดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญอยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 912

การเวนคืน

1. ห้ามมิให้ภาคีโอนเป็นของรัฐ เวนคืน หรืออยู่ภายใต้มาตรการที่มีผลเทียบเท่ากับการโอนเป็นของรัฐหรือการเวนคืน (ต่อไปในที่นี้เรียกว่า “การเวนคืน”) การลงทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเว้นแต่จะเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (เอ) การเวนคืนเพื่อความมุ่งประสงค์สาธารณะที่เกี่ยวกับความจำเป็นภายในของภาคีนั้นและภายใต้ขั้นตอนโดยชอบตามกฎหมาย
- (บี) การเวนคืนที่ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ และ
- (ซี) การเวนคืนที่มีการชำระค่าทดแทนโดยพลัน เพียงพอ และมีประสิทธิผล

2. ค่าทดแทนที่กล่าวถึงในอนุวรรค 1 (ซี) ของข้อนี้จะต้องคำนวณบนพื้นฐานของมูลค่าตลาดของการลงทุนโดยทันทีก่อนการเวนคืนหรือการเวนคืนที่จะเกิดขึ้นเป็นที่รับทราบของสาธารณะชน ในกรณีที่มีมูลค่าดังกล่าวไม่สามารถเสาะหาได้โดยง่าย ค่าทดแทนจะต้องกำหนดให้เป็นไปตามหลักการที่ยอมรับโดยทั่วไปในการประเมินมูลค่าและหลักการความเที่ยงธรรม โดยคำนึงถึงเงินลงทุน ค่าเสื่อมราคา เงินทุนที่ส่งกลับแล้ว มูลค่าทดแทน การเคลื่อนไหวของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา และปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ตามความเหมาะสม

3. ค่าทดแทนจะต้องชำระโดยปราศจากความล่าช้าโดยมิชอบ จะต้องรวมดอกเบี้ยในอัตราที่สมเหตุสมผลในเชิงพาณิชย์และจะต้องโอนได้โดยเสรีระหว่างดินแดนของกลุ่มภาคีในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

ข้อ 913

ค่าทดแทนความสูญเสีย

เมื่อภาคีออกมาตรการใดที่เกี่ยวกับการสูญเสียในเรื่องการลงทุน โดยบุคคลของประเทศอื่นใดในดินแดนของตนอันเนื่องมาจากสงครามหรือการขัดแย้งด้วยอาวุธ การปฏิวัติ สภาวะฉุกเฉินแห่งชาติ ความไม่สงบทางพลเรือนอื่น หรือสถานการณ์ที่เหมือนกันอื่น ๆ การปฏิบัติที่ให้แก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องการให้คืน การชดเชย การชำระค่าทดแทน หรือการแก้ไขอื่น ๆ จะต้องเป็นการอนุเคราะห์ไม่น้อยไปกว่าที่ภาคีฝ่ายแรกให้แก่บุคคลของประเทศที่สามใด ๆ

ข้อ 914

การชำระและการโอน

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 1605 เมื่อได้รับการร้องขอโดยผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องอนุญาตให้เงินทุนทั้งหมดของผู้ลงทุนนั้นที่เกี่ยวกับการลงทุนในดินแดนของตนสามารถโอนเข้ามาและออกไปได้โดยเสรีจากดินแดนของตน⁵ และปราศจากความล่าช้าโดยมิชอบในสกุลเงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี เงินทุนนั้นรวมถึงดังต่อไปนี้

- (เอ) ทุนขั้นต้นรวมทุนเพิ่มเติมใด ๆ ที่ใช้รักษาและขยายการลงทุน
- (บี) ผลตอบแทน
- (ซี) เงินที่ได้รับจากการขาย หรือการขายบางส่วน หรือการเลิกลงทุน
- (ดี) การชำระคืนเงินที่เรียกร้องให้ชำระ
- (อี) การชำระสำหรับความสูญเสียที่กล่าวถึงในข้อ 913 และ
- (เอฟ) รายได้และค่าตอบแทนอื่นของบุคลากรที่เกี่ยวข้องจากต่างประเทศที่ทำงานเกี่ยวพันกับการลงทุนดังกล่าว

2. เว้นแต่ได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นโดยผู้ลงทุนและภาคีที่เกี่ยวข้อง การโอนจะต้องใช้อัตราแลกเปลี่ยนตามราคาตลาดที่เป็นอยู่ในวันที่มีการโอน โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีผู้รับการลงทุน

3. โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 และ 2 ภาคีอาจห้ามการโอนโดยการใช้กฎหมายของตนอย่างเที่ยงธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และโดยสุจริตในเรื่องที่เกี่ยวกับ

- (เอ) การล้มละลาย การไม่สามารถชำระหนี้ หรือการคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้ หรือ
- (บี) การทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามคำพิพากษาในกระบวนการพิจารณาทางศาล

ข้อ 915

การรับช่วงสิทธิ

1. ถ้าภาคีหรือหน่วยงานของภาคีฝ่ายหนึ่งชำระเงินแก่ผู้ลงทุนของภาคีนั้นภายใต้การค้ำประกัน สัญญาประกันภัยต่อความเสี่ยงที่มีใจเชิงพาณิชย์ หรือรูปแบบอื่น ๆ ของการชดเชยค่าเสียหายที่ตนได้ให้เกี่ยวกับการลงทุน ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องยอมรับการสวมสิทธิหรือการโอนสิทธิหรือกรรมสิทธิ์ใด ๆ ที่เกี่ยวกับการลงทุนดังกล่าว สิทธิหรือสิทธิเรียกร้องที่รับช่วงหรือที่ถูกโอนจะต้องไม่มากกว่าสิทธิหรือสิทธิเรียกร้องเดิมของผู้ลงทุน

2. เมื่อภาคีหรือหน่วยงานของภาคีฝ่ายหนึ่งชำระเงินแก่ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและได้สิทธิและสิทธิเรียกร้องของผู้ลงทุน ผู้ลงทุนนั้นจะต้องไม่ดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิและสิทธิเรียกร้องเหล่านั้นต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่ได้รับมอบอำนาจให้กระทำการในนามของภาคีหรือองค์กรของภาคีที่ชำระเงิน

⁵ เรื่องนี้รวมถึงเงินทุนของผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งถูกใช้เพื่อการจัดตั้งหรือได้มาซึ่งการลงทุนในดินแดนของภาคี ที่การโอนดังกล่าวจะถูกกำหนดเพื่อไม่ให้ข้อผูกพันของภาคีที่ครอบคลุมโดยบทนี้ถูกกลับล้างหรือเสียหายไป

ข้อ 916

การเข้าถึงกลไกการระงับข้อพิพาท

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้อง โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน
 - (เอ) ให้ผู้ลงทุนของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งได้ลงทุนภายในดินแดนของตนและบุคลากรที่ว่าจ้างโดยผู้ลงทุน ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนเข้าถึงองค์กรทางศาลหรือฝ่ายบริหารที่มีอำนาจของตนอย่างเต็มที่เพื่อที่จะให้มีวิธีการในการรักษาสติธิเรียกร้องและบังคับใช้สิทธิเกี่ยวกับข้อพิพาทกับนักลงทุนของตน
 - (บี) อนุญาตให้ผู้ลงทุนของตนที่จะเลือกวิธีการ โดยความสมัครใจของผู้ลงทุนในการระงับข้อพิพาทกับผู้ลงทุนของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน รวมถึงอนุญาโตตุลาการที่ดำเนินการในประเทศที่สาม และ
 - (ซี) ทำให้มั่นใจว่ามีการบังคับตามผลคำพิพากษาหรือคำชี้ขาดใด ๆ
2. ไม่มีควมใดในข้อนี้ที่กำหนดให้ภาคิต้องยอมรับหรือบังคับคำพิพากษาหรือคำชี้ขาดขององค์กรทางศาลหรือฝ่ายบริหารของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งหรือของประเทศที่มีได้เป็นภาคิ

ข้อ 917

การระงับข้อพิพาทระหว่างภาคิกับผู้ลงทุนของภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง

1. ในกรณีที่มีข้อพิพาทระหว่างภาคิกับผู้ลงทุนของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนที่ครอบคลุมถึง ให้มีการปรึกษาหารือกันระหว่างคู่กรณีที่เกี่ยวข้องด้วยความมุ่งหมายที่จะระงับข้อพิพาทอย่างสันติมิตร
2. ถ้าข้อพิพาทที่เกิดขึ้นไม่สามารถระงับได้โดยการปรึกษาหารือและการเจรจา⁶ ผู้ลงทุนโดยความสมัครใจของตน อาจเลือกที่จะ
 - (เอ) ฟ้องคดีต่อองค์กรทางศาลหรือองค์กรฝ่ายบริหารที่มีอำนาจของภาคิ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของภาคิ หรือ
 - (บี) ระงับโดยศาลอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศเฉพาะกิจที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์อนุญาโตตุลาการของคณะกรรมการสิทธิการสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ (อันซีทริล)
3. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคิทำความตกลงระหว่างประเทศกับประเทศที่มีใช้ภาคิ⁷ ซึ่ง

⁶ ตามหลักการ การหรือและการเจรจาควรกระทำต่อเนื่องกันเป็นเวลา 3 เดือน

⁷ ไม่รวมถึงความตกลงระหว่างประเทศอื่น ๆ กับสมาชิกของสมาคมชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

- (เอ) ให้สิทธิผู้ลงทุนของประเทศที่มีใช้ภาคนั้นในการยื่นฟ้องต่ออนุญาโตตุลาการในเรื่องสิทธิเรียกร้อง
ที่เกี่ยวกับข้อพิพาทระหว่างผู้ลงทุนนั้นกับภาคีเกี่ยวกับการลงทุน และ
- (บี) จัดให้มีวิธีการในการระงับข้อพิพาทที่ไม่รวมอยู่ในวรรค 2

ในกรณีนั้น ผู้ลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทีกล่าวถึงในวรรค 1 โดยความสมัครใจของตน อาจเลือกใช้วิธีการ
นั้นในการระงับข้อพิพาท

4. เมื่อได้ดำเนินการตามที่กล่าวถึงในวรรค 2 หรือ 3 ของข้อนี้แล้ว ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องไม่ดำเนินการ
เกี่ยวกับข้อพิพาทโดยผ่านช่องทางทางการทูต นอกจาก

- (เอ) องค์กรระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องได้ตัดสินว่าตนไม่มีเขตอำนาจในข้อพิพาทที่เกิดขึ้น หรือ
- (บี) ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่รักษาหรือปฏิบัติตามคำพิพากษา คำชี้ขาด คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยอื่นของของ
องค์กรระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวข้อง

5. ในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ที่เกี่ยวข้องข้อพิพาทเกี่ยวกับการลงทุนที่ครอบคลุมถึง ในขั้นตอนใด ๆ ของ
กระบวนการพิจารณาที่อ้างถึงในอนุวรรค 2 (บี) หรือวรรค 3 ภาคีจะต้องไม่อ้างสิทธิว่าผู้ลงทุนที่เกี่ยวข้องได้รับ
หรือจะรับค่าชดใช้หรือค่าทดแทนตามประกันภัยหรือสัญญาค้ำประกันสำหรับความเสียหายทั้งหมดหรือ
บางส่วนของความสูญเสียใด ๆ ที่ถูกกล่าวอ้าง

6. ศาลอนุญาโตตุลาการที่ตั้งขึ้นภายใต้ข้อนี้จะต้องตัดสินบนพื้นฐานของข้อบทของความตกลงนี้รวมทั้ง
กฎเกณฑ์ที่ใช้ในกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายใน ในกรณีที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิด
พันธกรณีที่ถูกกล่าวอ้างของบทนี้

7. ให้คำชี้ขาดทั้งหมดของอนุญาโตตุลาการถือเป็นที่สุดและผูกพันคู่กรณีในข้อพิพาท

8. จำนวนเงินทั้งหมดที่ได้รับหรือชำระอันเป็นผลมาจากการระงับข้อพิพาทจะต้องโอนได้โดยเสรีโดยสกุล
เงินตราที่ใช้ได้โดยเสรี

9. ข้อนี้จะต้องไม่ตีความว่าเป็นการอนุญาตให้ผู้ลงทุนของภาคีในการอ้างสิทธิเรียกร้องต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
ในเรื่องที่เกี่ยวกับคำตัดสินใดๆ ของหน่วยงานผู้มีอำนาจด้านการลงทุนต่างประเทศใด ๆ ของภาคนั้น หรือ
เงื่อนไขที่หน่วยงานผู้มีอำนาจด้านการลงทุนต่างประเทศของภาคนั้นอาจกำหนดขึ้น หรือที่เกี่ยวกับการบังคับ
เงื่อนไขใดๆ ดังกล่าว ที่เกี่ยวกับการจัดตั้ง การได้มา หรือการขยายการลงทุนของผู้ลงทุนนั้น

ส่วนที่ 5

การเปลี่ยนแปลงแก้ไขและการทบทวนข้อผูกพัน

ข้อ 918

การเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อผูกพัน

ภาคีอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อผูกพันของตนได้โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร 3 เดือนแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีฝ่ายที่เปลี่ยนแปลงแก้ไขจะต้องดำเนินการเจรจาด้วยความมุ่งหมายที่จะบรรลุการตกลงเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนที่จำเป็นใด ๆ ในการคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ร่วมกันที่เป็นการอนุเคราะห์ต่อการค้าที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ให้ในตารางข้อผูกพันเฉพาะก่อนการเจรจาดังกล่าว ถ้าไม่สามารถบรรลุความตกลง อาจเสนอเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการตามบทที่ 18

ข้อ 919

การทบทวนข้อผูกพัน

1. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีทำความตกลงด้านการลงทุนกับประเทศที่มีได้เป็นภาคี ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้ความร่วมมือปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ไม่ด้อยไปกว่าที่ให้ภายใต้ความตกลงก่อนหน้านี้ไว้ในความตกลงฉบับนี้
2. ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ถ้าภาคีเปิดเสรีมาตรการใด ๆ ของตนที่ใช้กับผู้ลงทุนหรือการลงทุนมากขึ้น ภาคีจะต้องพิจารณาคำร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้ความร่วมมือเปิดเสรีฝ่ายเดียวไว้ในความตกลงฉบับนี้

บทที่ 10

การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา

ข้อ 1001

วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

- (เอ) เพื่อจัดให้มีสิทธิและพันธกรณีเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในบทที่ 8 และบทที่ 9 ที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาระหว่างคู่ภาคี และ
- (บี) เพื่อเพิ่มการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคี โดยอำนวยความสะดวกในการเข้าเมืองชั่วคราวทางธุรกิจและกำหนดพิธีการเข้าเมืองสำหรับบุคคลทางธุรกิจที่ไม่ยุ่งยากและโปร่งใส

ข้อ 1002

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “ผู้เยี่ยมชมธุรกิจ” หมายถึงบุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็น
 - (1) ผู้ขายบริการ
 - (2) ผู้ลงทุนของภาคี หรือผู้แทนของผู้ลงทุน ซึ่งแสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวเพื่อจัดตั้งการลงทุน หรือ
 - (3) แสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเจรจาขายสินค้า ซึ่งการเจรจาดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับการขายตรงต่อสาธารณะทั่วไป
- (บี) “ผู้ให้บริการตามสัญญา” หมายถึง บุคคลธรรมดาของภาคีซึ่งปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดการยอมรับมาตรฐานใด ๆ หรือหลักเกณฑ์ที่ตกลงกันระหว่างคู่ภาคีในการให้บริการดังกล่าวในดินแดนของภาคีนั้น และ
 - (1) เป็นลูกจ้างของผู้ให้บริการหรือนิติบุคคลของภาคีซึ่งไม่มีการจัดตั้งทางพาณิชย์หรือการลงทุน

ทุนในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งได้ทำสัญญาบริการกับนิติบุคคลที่จดทะเบียนและมีการดำเนิน
ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญอยู่ในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ

- (2) เป็นคนชาติของภาคีและได้รับการว่าจ้างตามสัญญาจ้าง โดยนิติบุคคลที่จดทะเบียนและมี
การดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญอยู่ในภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

และกำลังแสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวเพื่อให้บริการในตำแหน่งผู้จัดการ ผู้บริหาร หรือผู้เชี่ยวชาญ

- (ซี) “ผู้บริหาร” หมายถึง บุคคลธรรมดาภายในองค์กรซึ่งมีหน้าที่หลักในการอำนวยการด้านการจัด
การองค์กร มีอำนาจอย่างกว้างขวางในการตัดสินใจ และเพียงถูกกำกับดูแลหรืออำนวยการทั่วไป
จากผู้บริหารในระดับสูงกว่า จากคณะกรรมการ หรือจากผู้ถือหุ้นของธุรกิจ ผู้บริหารจะไม่
ปฏิบัติงานโดยตรงที่เกี่ยวกับการให้บริการตามความเป็นจริง หรือการดำเนินการในการลงทุน
- (ดี) “พิธีการเข้าเมือง” หมายถึง การตรวจลงตรา ใบอนุญาตทำงาน หรือเอกสารอื่นหรือการอนุญาต
ทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่ให้สิทธิพำนักอาศัยหรือทำงานแก่บุคคลธรรมดาของภาคีฝ่ายหนึ่งในดินแดน
ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (อี) “ผู้โอนย้ายภายในกิจการ” หมายถึง ลูกจ้างของผู้ให้บริการ ผู้ลงทุน หรือนิติบุคคลของภาคีที่จัดตั้ง
ขึ้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในรูปของสาขาหรือธุรกิจในเครือ และเป็นผู้จัดการ ผู้บริหาร
หรือผู้เชี่ยวชาญ
- (เอฟ) “ผู้จัดการ” หมายถึง บุคคลธรรมดาภายในองค์กรซึ่งมีหน้าที่หลักในการอำนวยการองค์กรหรือ
ฝ่ายหรือส่วนย่อยขององค์กร กำกับดูแลและควบคุมงานของลูกจ้างอื่นๆ ในระดับหัวหน้างาน
ผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพ หรือการจัดการ โดยมีอำนาจหน้าที่ในการจ้างและไล่ออกหรือดำเนินการ
อื่นๆด้านงานบุคคล (เช่น มีอำนาจหน้าที่ในการเลื่อนตำแหน่งหรือการลา) และมีอำนาจหน้าที่ใช้
ดุลยพินิจในการดำเนินงานประจำวัน ผู้จัดการไม่รวมถึงหัวหน้างานระดับต้น เว้นแต่ลูกจ้างที่อยู่
ภายใต้การกำกับดูแลเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพ
- (จี) “ผู้ขายบริการ” หมายถึง บุคคลธรรมดาของภาคีซึ่งเป็นผู้แทนขายของผู้ให้บริการของภาคีนั้นและ
กำลังแสวงหาการเข้าเมืองชั่วคราวในภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเจรจาขาย
บริการสำหรับผู้ให้บริการนั้น โดยที่ผู้แทนดังกล่าวจะไม่เกี่ยวข้องกับการทำการขายตรงต่อ
สาธารณะทั่วไปหรือในการให้บริการโดยตรง
- (เอช) “ผู้เชี่ยวชาญ” หมายถึง บุคคลธรรมดาภายในองค์กรซึ่งมีความรู้ความชำนาญทางวิชาการใน
ระดับสูง และมีความรู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในด้านการบริการ เครื่องมือวิจัย เทคนิค หรือการจัดการ
ในองค์กร หรือบุคคลธรรมดาที่มีคุณวุฒิ ทักษะ และประสบการณ์ทางวิชาการหรือทางวิชาชีพใน
ระดับสูง และ
- (ไอ) “การเข้าเมืองชั่วคราว” หมายถึง การเข้าเมืองของผู้เยี่ยมชมธุรกิจ หรือผู้โอนย้ายภายในกิจการ หรือ
ผู้ให้บริการตามสัญญา แล้วแต่กรณี โดยไม่มีเจตนาที่จะมีถิ่นที่อยู่ถาวรและเพื่อความมุ่งประสงค์
ในการเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจนกับความมุ่งประสงค์ทางธุรกิจของตน นอกจากนี้

ในกรณีของผู้เยี่ยมชมธุรกิจ เงินเดือนหรือการชำระเงินที่เกี่ยวข้องใดๆแก่ผู้เยี่ยมชมดังกล่าว ควรจ่ายทั้งหมดโดยผู้ให้บริการหรือนิติบุคคลซึ่งว่าจ้างผู้เยี่ยมชมนั้นในประเทศของผู้เยี่ยมชม

ข้อ 1003

ขอบเขต

1. บทนี้จะต้องใช้กับมาตรการที่มีผลกระทบต่อ การเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาของภาคีเข้าสู่ดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยบุคคลนั้น เป็น
 - (เอ) ผู้ให้บริการตามสัญญาของภาคีฝ่ายแรก
 - (บี) ผู้โอนย้ายภายในกิจการของภาคีฝ่ายแรก
 - (ซี) ผู้ขายบริการของภาคีฝ่ายแรก
 - (ดี) ผู้ลงทุนของภาคีฝ่ายแรกที่เกี่ยวกับการลงทุนของผู้ลงทุนนั้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ
 - (อี) บุคคลธรรมดาที่ได้รับการว่าจ้างโดยผู้ลงทุนของภาคีฝ่ายแรกที่เกี่ยวกับการลงทุนของผู้ลงทุนนั้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
2. บทนี้จะต้องไม่ใช้กับมาตรการที่มีผลกระทบต่อบุคคลธรรมดาที่กำลังแสวงหาทางเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของภาคี หรือมาตรการที่เกี่ยวกับสัญชาติ ถิ่นที่อยู่ หรือการจ้างงานบนพื้นฐานถาวร

ข้อ 1004

การเข้าเมืองชั่วคราวระยะสั้น

ภาคี โดยคำร้องขอของผู้เยี่ยมชมธุรกิจของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการให้อนุญาตตามพิธีการเข้าเมืองของตน จะต้องให้สิทธิแก่ผู้เยี่ยมชมธุรกิจนั้นโดยผ่านพิธีการเข้าเมือง สิทธิในการเข้าเมืองชั่วคราวในดินแดนของภาคีฝ่ายที่ให้สิทธิเป็นระยะเวลาจนถึง 90 วัน

ข้อ 1005

การเข้าเมืองชั่วคราวระยะยาว

โดยเป็นไปตามข้อผูกพันในภาคผนวก 8 ภาคีจะต้องอนุญาตการเข้าเมืองชั่วคราวให้แก่ผู้โอนย้ายภายในกิจการหรือผู้ให้บริการตามสัญญาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการให้อนุญาตตามพิธีการเข้าเมืองของตน เว้นแต่มีการฝ่าฝืนเงื่อนไขใดๆที่ใช้บังคับการเข้าเมืองชั่วคราว หรือคำร้องขออยู่ต่อตามพิธีการเข้าเมืองได้ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลด้านความมั่นคงแห่งชาติหรือความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ โดยภาคีฝ่ายที่อนุญาตตามที่ภาคีนั้นเห็นว่าเหมาะสม

ข้อ 1006

การให้ข้อมูล

ภาคีจะต้องเผยแพร่หรือมิฉะนั้นจัดให้มีแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งข้อมูลที่จะทำให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีความคุ้นเคยกับมาตรการของตนที่เกี่ยวข้องกับบทนี้

ข้อ 1007

มาตรการตรวจคนเข้าเมือง

ไม่มีความใดในบทนี้ที่ห้ามภาคีในการใช้มาตรการควบคุมบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเข้าเมืองหรือพำนักชั่วคราวในดินแดนของตน รวมทั้งมาตรการที่จำเป็นในการปกป้องบูรณภาพในเขตแดนของตน และเพื่อทำให้มั่นใจว่ามีการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดาข้ามเขตแดนของตนอย่างเป็นระเบียบ โดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการดังกล่าวจะต้องไม่ใช่ในลักษณะที่ทำให้ประโยชน์ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่มีภายใต้ข้อกำหนดของบทนี้ถูกลบล้างหรือเสียหายไป ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่กำหนดให้มีการตรวจลงตราสำหรับบุคคลธรรมดาของบางประเทศ โดยไม่ใช่บังคับกับบุคคลธรรมดาของประเทศอื่นๆ จะต้องไม่ถือว่าทำให้ประโยชน์ภายใต้ข้อผูกพันเฉพาะถูกลบล้างหรือเสียหายไป

ข้อ 1008

พิธีการคำร้องขอที่รวดเร็ว

ภาคีจะต้องดำเนินการอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับคำร้องตามพิธีการเข้าเมือง รวมทั้งการร้องขอตามพิธีการเข้าเมืองขั้นต่อไปหรือการขอยุ่ต่อตามคำร้องนั้นจากบุคคลธรรมดาของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

บทที่ 11

พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 1101

วัตถุประสงค์และคำนิยาม

1. คู่ภาคียอมรับว่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ได้ก่อให้เกิดความเจริญเติบโตและโอกาสทางเศรษฐกิจ และยอมรับความสำคัญในการหลีกเลี่ยงอุปสรรคในการใช้และการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และการปรับใช้กฎเกณฑ์ฉบับลิวทิงโกที่เกี่ยวข้อง
2. วัตถุประสงค์ของบทนี้คือเพื่อส่งเสริมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ระหว่างคู่ภาคี รวมทั้งการกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในการเป็นพันธมิตรทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้
 - (เอ) “รูปแบบอิเล็กทรอนิกส์” หมายถึง เอกสารในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่กำหนดโดยภาคี รวมทั้งเอกสารที่ส่งทางโทรสาร และ
 - (บี) “เอกสารการดำเนินการทางการค้า” หมายถึง เอกสารในรูปกระดาษที่ออกหรือควบคุมโดยรัฐบาลของภาคี ซึ่งต้องทำให้สมบูรณ์โดยหรือสำหรับผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือการส่งออกสินค้า

ข้อ 1102

อากรศุลกากร

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งการปฏิบัติที่เป็นอยู่ โดยการไม่เรียกเก็บอากรศุลกากรกับการรับ-ส่งทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างไทยกับออสเตรเลีย

ข้อ 1103

กรอบของกฎระเบียบภายในประเทศ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งกรอบของกฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการควบคุม ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายแม่แบบว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ค.ศ. 1996 ของคณะกรรมการการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศของสหประชาชาติ

2. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้อง

- (เอ) ลดคภูระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อพาคิซย์อเล็กทรอนิกส์ให้เหลือน้อยที่สุด และ
- (บี) ทำให้ม่ั่นใจว่ากรอบของคภูระเบียบต้งๆ จะสนับสนุนการพัฒนาพาคิซย์อเล็กทรอนิกส์ที่นำโดยภาคอุตสาหกรรม

ข้อ 1104

การยื่นยัันตัวบุคคลทางอิเล็กทรอนิกส์และใบรับรองดิจิทัล

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งกฎหมายภายในประเทศที่ใช้ในการยื่นยัันตัวบุคคลทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่ง
 - (เอ) อนุญาตให้คู้กรณิที่ประกอบธุรกิจรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เลือกใช้เทคโนโลยีในการยื่นยัันตัวบุคคลและรูปแบบในการดำเนินการสำหรับธุรกิจรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เหมาะสม โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยีและรูปแบบในการดำเนินการนั้น และ
 - (บี) อนุญาตให้คู้กรณิที่ประกอบธุรกิจรรมทางอิเล็กทรอนิกส์มีโอกาสพิสูจน์ในชั้นศาลว่าการประกอบธุรกิจรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของตนเป็นไปตามข้อกำหนดในกฎหมายใด ๆ
2. คู้ภาคิจะต้องทำงานเพื่อมุ่งไปสู่การยอมรับร่วมกันของใบรับรองดิจิทัลในระดับรัฐบาลบนพื้นฐานของมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล
3. คู้ภาคิจะต้องส่งเสริมให้ใบรับรองดิจิทัลสามารถใช้งานระหว่างระบบได้ในภาคธุรกิจ

ข้อ 1105

การคุ้มครองผู้บริโภคทางออนไลน์

ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องให้การคุ้มครองผู้บริโภคที่ใช้พาคิซย์อเล็กทรอนิกส์ อย่างน้อยในระดับที่เท่าเทียมกับที่ให้กับผู้บริโภคในรูปแบบพาคิซย์อื่น ๆ ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคิแต่ละฝ่าย โดยเท่าที่จะเป็นไปได้และในลักษณะที่ภาคิแต่ละฝ่ายเห็นว่าเหมาะสม

ข้อ 1106

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทางออนไลน์

1. แม้วว่าในดินแดนของคู้ภาคิจะมีระบบการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการมาตรการที่เห็นว่าเหมาะสมและจำเป็น เพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้พาคิซย์อเล็กทรอนิกส์
2. ในการพัฒนามาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศและหลักเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 1107

การค้าไร้กระดาษ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับเอกสารการดำเนินการทางการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ให้มีความเท่าเทียมกันในทางกฎหมายกับเอกสารในรูปแบบกระดาษ เว้นแต่ในกรณีที่
 - (เอ) มีข้อกำหนดทางกฎหมายภายในหรือระหว่างประเทศที่ขัดแย้ง หรือ
 - (บี) การกระทำดังกล่าวจะลดประสิทธิภาพของขั้นตอนการดำเนินการทางการค้า
2. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในระดับทวิภาคีและในเวทีระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมให้มีการยอมรับเอกสารการดำเนินการทางการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น

ข้อ 1108

ความร่วมมือด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

1. คู่ภาคีจะต้องกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในกิจกรรมด้านการทำวิจัยและการฝึกอบรม ที่จะส่งเสริมการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ให้มากขึ้น รวมทั้งการแลกเปลี่ยนแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
2. คู่ภาคีจะต้องกระตุ้นให้มีกิจกรรมความร่วมมือ เพื่อส่งเสริมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งกิจกรรมที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

ข้อ 1109

การไม่ใช้บังคับข้อบทเรื่องการระงับข้อพิพาท

บทที่ 18 ของความตกลงนี้จะต้องไม่ใช้บังคับกับข้อบทต่าง ๆ ของบทนี้ ยกเว้นข้อ 1102

บทที่ 12

นโยบายการแข่งขัน

ข้อ 1201

วัตถุประสงค์และค่านิยม

1. ความมุ่งหมายของบทนี้ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ โดยการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและจัดการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “การปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน” หมายถึง การดำเนินการทางการค้าหรือการดำเนินธุรกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการแข่งขันอย่างรุนแรง เช่น
 - (เอ) ข้อตกลงที่จำกัดการแข่งขันระหว่างคู่แข่งที่เป็นผู้ประกอบการระดับเดียวกันในตลาด
 - (บี) การใช้อำนาจทางการตลาดอย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งรวมถึงการกำหนดราคาเพื่อทำลายคู่แข่ง
 - (ซี) ข้อตกลงที่จำกัดการแข่งขันของผู้ประกอบการต่างระดับกันในตลาด และ
 - (ดี) การควบกิจการและการซื้อกิจการที่เป็นการจำกัดการแข่งขัน

ข้อ 1202

การส่งเสริมการแข่งขัน

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมการแข่งขัน โดยแก้ปัญหาการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันในดินแดนของตน และโดยการนำมาใช้และบังคับใช้วิธีการหรือมาตรการดังกล่าวตามที่ตนถือว่าเหมาะสมและมีประสิทธิผล เพื่อตอบโต้การปฏิบัติดังกล่าว

ข้อ 1203

การใช้กฎหมายการแข่งขัน

1. คู่ภาคีจะต้องทำให้มั่นใจว่าธุรกิจทั้งหมดอยู่ภายใต้กฎหมายทั่วไปว่าด้วยการแข่งขัน หรือกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันรายสาขาธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจมีผลใช้บังคับในดินแดนของคู่ภาคี
2. มาตรการใด ๆ ที่ใช้โดยภาคีในการยุติการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขัน และการดำเนินการในการบังคับใช้ที่ดำเนินการตามมาตรการเหล่านั้น จะต้องสอดคล้องกับหลักการของความโปร่งใส ความเหมาะสมกับกาลเวลา การไม่เลือกปฏิบัติ การเข้าใจง่ายและมีกระบวนการที่เป็นธรรม

ข้อ 1204

ข้อยกเว้น

ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจยกเว้นมาตรการหรือสาขาธุรกิจใดจากบทนี้ หากว่าข้อยกเว้นดังกล่าวมีความโปร่งใส และได้ดำเนินการบนพื้นฐานของนโยบายสาธารณะหรือผลประโยชน์สาธารณะ

ข้อ 1205

ความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนข้อมูล

คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของการร่วมมือและการประสานงานเพื่อบรรลุผลลัพธ์ของการบังคับใช้ที่มีประสิทธิภาพภายใต้กฎหมายการแข่งขันของคู่ภาคี คู่ภาคียอมรับเช่นกันถึงความสำคัญของการรักษาความลับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อตกลงเหล่านี้ ดังนั้น คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันตามความเหมาะสมในเรื่องของการบังคับใช้กฎหมายการแข่งขัน รวมถึงโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูล การแจ้ง การปรึกษาหารือ และการประสานงานในเรื่องการบังคับใช้ที่มีลักษณะข้ามพรมแดน

ข้อ 1206

การปรึกษาหารือและการทบทวน

1. โดยการร้องขอของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเพื่อมุ่งหมายที่จะกำจัดการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันใดๆ ที่กระทบต่อการค้าหรือการลงทุนระหว่างคู่ภาคี
2. ภายในสามปีของการบังคับใช้ความตกลงนี้ คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันเพื่อมุ่งหมายที่จะทบทวนขอบเขตและการดำเนินการของบทนี้ เพื่อให้มีการเจรจาแก้ไขบทนี้ที่อาจมีความจำเป็นเพื่อที่จะทำให้มั่นใจว่ามีการคุ้มครองโดยครอบคลุมถึงผลประโยชน์ทางการค้าที่ถูกต้องชอบธรรมของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในดินแดนของคู่ภาคี
3. ในการดำเนินการปรึกษาหารือใดๆ ตามวรรค 2 คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือกันถึงความต้องการในการจัดทำข้อตกลงเพื่อความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านนโยบายการแข่งขันและการบังคับใช้ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขบทนี้หรือเป็นข้อตกลงแยกต่างหากระหว่างหน่วยงานผู้มีอำนาจในการแข่งขัน
4. ข้อมูลหรือเอกสารใด ๆ ที่แลกเปลี่ยนระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวกับการปรึกษาหารือหรือการทบทวนร่วมกันใด ๆ ที่ดำเนินการตามข้อบทของบทนี้ จะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ คู่ภาคีจะต้องไม่เผยแพร่หรือเปิดเผยข้อมูลหรือเอกสารดังกล่าว แก่บุคคลใดๆ โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคีที่ให้ข้อมูลหรือเอกสารดังกล่าว เว้นแต่เพื่อปฏิบัติตามข้อกำหนดทางกฎหมายภายในของตน ในกรณีที่มีการเปิดเผยข้อมูลหรือ

เอกสารดังกล่าวมีความจำเป็นเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายภายในของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งก่อนมีการเปิดเผยดังกล่าว

ข้อ 1207

ความโปร่งใส

คู่ภาคีจะต้องเผยแพร่กฎหมายที่ส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรม และกฎหมายว่าด้วยการปฏิบัติที่จำกัดการแข่งขันของตน หรือจัดให้สาธารณะหาได้โดยง่าย

ข้อ 1208

เรื่องทั่วไป

1. บทที่ 18 จะต้องไม่ใช้กับข้อบทต่าง ๆ ของบทนี้
2. ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องกันหรือการขัดแย้งกันระหว่างข้อบทใด ๆ ในบทนี้ และข้อบทใด ๆ ที่มีอยู่ในบทอื่นใดของความตกลงนี้ ให้ถือตามข้อบทในบทอื่นเป็นสำคัญเท่าที่เกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกันหรือการขัดแย้งกันดังกล่าว

บทที่ 13

ทรัพย์สินทางปัญญา

ข้อ 1301

วัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์ของบทนี้คือเพื่อเพิ่มผลประโยชน์ทางการค้าและการลงทุน โดยการคุ้มครองและการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา
2. “สิทธิทรัพย์สินทางปัญญา” หมายถึงลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียง สิทธิในเครื่องหมายการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ การออกแบบผลิตภัณฑ์ สิทธิบัตร การออกแบบผังภูมิวงจรรวม สิทธิในพันธุ์พืช และสิทธิในความลับทางการค้า ตามที่ได้นิยามและบัญญัติไว้ภายใต้ความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า

ข้อ 1302

การปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ

คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามข้อบ่งชี้ของความตกลงฉบับลิวทิงโฮว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้าและความตกลงพหุภาคีอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญาที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีอย่างเต็มที่

ข้อ 1303

มาตรการป้องกันการส่งออกสินค้าที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้า

ภาคีแต่ละฝ่าย เมื่อได้รับข้อมูลหรือการร้องเรียน จะต้องดำเนินการเพื่อป้องกันการส่งออกสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์หรือเครื่องหมายการค้าตามกฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของภาคีนั้น

ข้อ 1304

ความร่วมมือเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย

คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันเพื่อจัดการค้าสินค้าที่ละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาภายใต้กฎหมาย ระเบียบ หรือนโยบายของภาคีนั้นๆ ความร่วมมือดังกล่าวอาจรวมถึง

- (เอ) การแจ้งชื่อหน่วยติดต่อที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา

- (บี) การแลกเปลี่ยนข้อมูลด้านการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบในด้าน การบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา
- (ซี) การหารือด้านนโยบายเกี่ยวกับความริเริ่มในการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในเวทีพหุ ภาคิและภูมิภาค และ
- (ดี) กิจกรรมและความคิดริเริ่มอื่นๆ ในการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาตามที่อาจกำหนด ร่วมกัน โดยคู่ภาคี

ข้อ 1305

ความร่วมมืออื่นๆ

คู่ภาคี โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ จะต้อง

- (เอ) แลกเปลี่ยนข้อมูลและวัสดุเกี่ยวกับ โครงการการศึกษาและความตื่นตัวเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สิน ทางปัญญา และการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์ เท่าที่ทำได้ภายใต้กฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของภาคีแต่ละฝ่าย และ
- (บี) ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการพัฒนาให้มีการติดต่อและร่วมมือระหว่างหน่วยงานรัฐบาล สถาบันการศึกษา องค์กรและหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและการพัฒนาสิทธิใน ทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อมุ่งหมายที่จะ
 - (1) ปรับปรุงและเพิ่มความแข็งแกร่งของระบบบริหารงานทรัพย์สินทางปัญญาในเรื่องต่างๆ เช่น การตรวจสอบสิทธิบัตร และการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า
 - (2) กระตุ้นให้เกิดการสร้างสรรคและการพัฒนาทรัพย์สินทางปัญญา โดยบุคคลของภาคีแต่ละ ฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประดิษฐ์และผู้สร้างสรรค์ที่เป็นปัจเจกชน รวมทั้งวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อม (เอส เอ็ม อี) และ
 - (3) เพิ่มขีดความสามารถและโอกาสของเจ้าของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อให้มีการใช้ ประโยชน์สูงสุดและได้รับประโยชน์ทางการค้าจากสิทธิดังกล่าว

บทที่ 14

การบริหารจัดการกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่โปร่งใส

ข้อ 1401

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ “การวินิจฉัยทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับทั่วไป” หมายถึง การวินิจฉัยหรือการตีความทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับต่อบุคคลทุกคน และทุกสถานการณ์ตามข้อเท็จจริงที่อยู่ภายใต้กรอบของคำนิยามนี้ และที่เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติ แต่ไม่รวมถึง

- (เอ) การกำหนดหรือการวินิจฉัยซึ่งจัดทำขึ้นในกระบวนการพิจารณาทางฝ่ายบริหารหรือกิ่งศาล ซึ่งใช้บังคับกับเฉพาะบุคคล สินค้า บริการ หรือการลงทุนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นกรณีเฉพาะ หรือ
- (บี) คำวินิจฉัยที่ชี้ขาดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำหรือการปฏิบัติเฉพาะ

ข้อ 1402

การเผยแพร่

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่ากฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และการวินิจฉัยทางฝ่ายบริหารที่มีผลใช้บังคับทั่วไปของตน ที่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน จะได้รับการเผยแพร่ หรือจัดให้มีขึ้นโดยทันทีในลักษณะที่ทำให้ผู้มีส่วนได้เสียจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกิดความคุ้นเคย
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งวารสารทางราชการฉบับหนึ่งหรือหลายฉบับและเผยแพร่มาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ไว้ในวารสารเหล่านั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่วารสารดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ และจัดให้มีสำเนาที่พร้อมสำหรับสาธารณชน
3. ภาคีอาจปฏิบัติตามวรรค 1 และ 2 โดยการเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต
4. เมื่อเป็นไปได้ ภาคีจะต้องเผยแพร่เป็นการล่วงหน้าซึ่งมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ที่เสนอจะนำมาใช้ และจะต้องเปิดโอกาสที่สมเหตุสมผลให้ผู้มีส่วนได้เสีย ให้ข้อคิดเห็นต่อมาตรการที่เสนอดังกล่าวเท่าที่จะปฏิบัติได้
5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามอย่างดีที่สุดที่จะให้ข้อมูลและตอบคำถามจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกัมาตรการใด ๆ ในวรรค 1 โดยทันที

ข้อ 1403

หน่วยงานติดต่อ

1. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งหน่วยงานติดต่อเพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารระหว่างคู่ภาคิในเรื่องใด ๆ ที่อยู่ภายใต้ความตกลงนี้
2. เมื่อมีการร้องขอ หน่วยงานติดต่อจะต้องระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ และช่วยเหลือตามความจำเป็น เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารกับภาคิที่ร้องขอ

ข้อ 1404

กระบวนการพิจารณาทางฝ่ายบริหาร

ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า กระบวนการพิจารณาทางฝ่ายบริหารของตนที่ใช้บังคับกับมาตรการใด ๆ ที่กล่าวถึงในข้อ 1402 นั้น

- (เอ) เมื่อเป็นไปได้ บุคคลของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากกระบวนการพิจารณา จะได้รับการแจ้งล่วงหน้าอย่างมีเหตุผลตามกระบวนการภายในประเทศ เมื่อเริ่มต้นกระบวนการพิจารณา รวมถึงคำบรรยายเกี่ยวกับสภาพกระบวนการพิจารณา คำแถลงการณ์ของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายตามที่มีการเริ่มกระบวนการพิจารณา และคำบรรยายทั่วไปในประเด็นที่เป็นปัญหา
- (บี) บุคคลดังกล่าวจะได้รับ โอกาสให้แสดงข้อเท็จจริงและข้อโต้แย้ง เพื่อสนับสนุนท่าทีของตน ก่อนที่จะมีการดำเนินการขั้นสุดท้ายใด ๆ เมื่อเวลา สภาพกระบวนการพิจารณา เมื่อส่วนได้เสียทางสาธารณะเอื้ออำนวย และ
- (ซี) กระบวนการของตนเป็นไปตามกฎหมายภายใน

ข้อ 1405

การทบทวนและการอุทธรณ์

ในกรณีที่มีการอนุญาตให้ดำเนินการได้ ภาคิจะต้องทำให้มั่นใจว่ามีกระบวนการภายในที่เหมาะสมที่สามารถให้มีการทบทวนโดยเร็วและแก้ไขการดำเนินการขั้นสุดท้ายของฝ่ายบริหารเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่อยู่ ในบทนี้ ยกเว้นการดำเนินการที่มีเหตุผลในการป้องกันล่วงหน้า โดย

- (เอ) จัดให้มีศาลหรือคณะพิจารณาที่ยุติธรรมและเป็นอิสระจากหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจบังคับใช้ทางฝ่ายบริหาร และไม่มีประโยชน์ได้เสียที่สำคัญต่อผลในเรื่องนั้น
- (บี) เปิดโอกาสอย่างมีเหตุผลให้คู่กรณีในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ที่จะแสดงท่าทีของตน
- (ซี) จัดให้คู่กรณีในกระบวนการพิจารณาใด ๆ ได้รับการตัดสินที่อยู่บนพื้นฐานของพยานหลักฐานและการยื่นสำเนา หรือบันทึกที่รวบรวมโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางฝ่ายบริหารในกรณีที่ถูกกฎหมายภายในกำหนดไว้ และ
- (ดี) ทำให้มั่นใจว่าการตัดสินดังกล่าวได้รับการปฏิบัติตามโดยและควบคุมการปฏิบัติของสำนักงานหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเกี่ยวกับการดำเนินการทางฝ่ายบริหารของเรื่อง นั้น ๆ ทั้งนี้ โดยขึ้นอยู่กับการอุทธรณ์และการทบทวนเพิ่มเติมภายใต้กฎหมายภายใน

บทที่ 15

การจัดซื้อโดยรัฐ

ข้อ 1501

ความมุ่งประสงค์

คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของการจัดซื้อโดยรัฐที่มีต่อเศรษฐกิจของคนและความสำคัญของการรวมเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐไว้ในความตกลงฉบับนี้ในโอกาสแรกที่สุด

ข้อ 1502

การจัดตั้งคณะทำงาน

1. คณะทำงานประกอบด้วยผู้แทนของภาครัฐของคู่ภาคี ซึ่งรับผิดชอบเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐได้จัดตั้งขึ้น ณ ที่นี้
2. คณะทำงานจะต้องพบปะกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อหารือในประเด็นที่เกี่ยวข้องทั้งหมด
3. คณะทำงานจะต้องรายงานต่อคณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ ภายใน 12 เดือนที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในเรื่องขอบเขตสำหรับการเริ่มต้นการเจรจาทวิภาคี เพื่อนำเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐให้อยู่ภายใต้ความตกลงนี้ รวมถึงความครอบคลุมของการเจรจาดังกล่าว

ข้อ 1503

หลักการเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐ

ในการเตรียมการสำหรับผลการเจรจาตามที่กำหนดไว้ในข้อ 1502 คู่ภาคีจะต้องส่งเสริมและใช้ความโปร่งใส ความคุ้มค่าของเงิน การแข่งขันอย่างเปิดกว้างและมีประสิทธิผล การปฏิบัติอย่างเป็นธรรม ความรับผิดชอบและขั้นตอนโดยชอบ และการไม่เลือกปฏิบัติ ในกระบวนการจัดซื้อโดยรัฐของตนเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 1504

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศในเรื่องการจัดซื้อโดยรัฐ

คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนข้อสนเทศในเรื่องนโยบายและการปฏิบัติด้านการจัดซื้อโดยรัฐ โดยขึ้นอยู่กับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของตน

ข้อ 1505

การระงับข้อพิพาท

บทที่ 18 จะต้องไม่ใช้กับบทนี้ เว้นแต่จะมีการให้อำนาจไว้เป็นการเฉพาะ โดยการเจรจาต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ 1502

บทที่ 16

ข้อยกเว้นทั่วไป

ข้อ 1601

ข้อยกเว้นทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 2-7 ข้อ 20 ของเกณฑ์ 1994 จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 8-10 ข้อ 14 ของเกณฑ์ จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม
3. ข้อ 20 (อี)-(จี) ของเกณฑ์ 1994 จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของบทที่ 9 โดยอนุโลม

ข้อ 1602

ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 2-7 ข้อ 21 ของเกณฑ์ 1994 จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 8-10 ข้อ 14 ทวิของเกณฑ์ จะรวมเข้าไว้และเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ โดยอนุโลม

ข้อ 1603

การเปิดเผยข้อมูล

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่กำหนดให้ภาคีต้องให้ข้อมูลลับ ซึ่งเมื่อเปิดเผยแล้วจะขัดขวางการบังคับใช้กฎหมายหรือขัดกับประโยชน์ของสาธารณะ หรือทำให้เสียหายต่อผลประโยชน์ทางการค้าที่ถูกต้องชอบธรรมของวิสาหกิจใดๆ ของรัฐหรือเอกชน

ข้อ 1604

ดุลการชำระเงิน

1. ในกรณีของการค้าสินค้า ภาคิอาจนำมาใช้ซึ่งมาตรการจำกัดการนำเข้าเพื่อปกป้องสถานะทางการเงินด้านต่างประเทศ และดุลการชำระเงินของตน โดยเป็นไปตามเกณฑ์ 1994 และความเข้าใจว่าด้วยบทบัญญัติเรื่องดุลการชำระเงินของความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรและการค้า 1994
2. ภาคิฝ่ายที่นำมาใช้ซึ่งมาตรการจำกัดภายใต้ข้อนี้ จะต้องเป็นฝ่ายริเริ่มการปรึกษาหารือกับภาคิอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทบทวนมาตรการจำกัดที่ภาคินั้นนำมาใช้

ข้อ 1605

มาตรการจำกัดเพื่อปกป้องดุลการชำระเงิน

1. ในกรณีที่เกิดปัญหาดุลการชำระเงินและปัญหาทางการเงินด้านต่างประเทศที่รุนแรงหรือความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาดังกล่าว ภาคิอาจนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการจำกัดการชำระและโอนเงินของผู้ลงทุนใดๆ ของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนใดที่ครอบคลุมโดยบทที่ 9 และการชำระและโอนเงินระหว่างประเทศสำหรับธุรกรรมเดินสะพัด⁸ ที่เกี่ยวข้องกับข้อผูกพันเฉพาะของตนภายใต้บทที่ 8 เป็นที่ยอมรับว่าแรงกดดันเฉพาะที่มีต่อดุลการชำระเงินของภาคิในระหว่างกระบวนการการพัฒนาเศรษฐกิจอาจก่อให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการจำกัดเพื่อทำให้มั่นใจซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะการรักษาระดับเงินสำรองที่เพียงพอสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมีเสถียรภาพ
2. มาตรการจำกัดที่อ้างถึงในวรรคที่ 1 จะต้อง
 - (เอ) สอดคล้องกับข้อต่าง ๆ ของความตกลงของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
 - (บี) หลีกเลี่ยงความเสียหายโดยไม่จำเป็น ต่อผลประโยชน์ทางด้านพาณิชย์ เศรษฐกิจ และการเงินของภาคิอีกฝ่ายหนึ่ง
 - (ซี) ไม่เกินความจำเป็นเพื่อแก้ไขสภาวะการณ์ที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1
 - (ดี) เป็นการชั่วคราวและค่อยๆ ยกเลิกแบบก้าวหน้าเป็นลำดับ เมื่อสถานการณ์ที่ระบุในวรรค 1 ดีขึ้นและ
 - (อี) ใช้โดยอยู่บนพื้นฐานของการประติบัติเยี่ยงคนชาติ และในลักษณะที่ภาคิอีกฝ่ายหนึ่งได้รับการปฏิบัติเป็นการอนุเคราะห์ที่ไม่ด้อยไปกว่าประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคิ

8

“ธุรกรรมเดินสะพัด” อ้างอิงตามธุรกรรมเดินสะพัดตามนิยามของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

3. ในการพิจารณาการใช้มาตรการจำกัดดังกล่าว คู่ภาคีอาจให้ลำดับความสำคัญต่อภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ ซึ่งมีความจำเป็นมากกว่าในการพัฒนาเศรษฐกิจของตน อย่างไรก็ตาม มาตรการจำกัดดังกล่าวจะไม่นำมาใช้หรือคงไว้เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกป้องภาคเศรษฐกิจใดเป็นการเฉพาะ
4. มาตรการจำกัดใดที่นำมาใช้หรือคงไว้ภายใต้วรรค 1 หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ของมาตรการจำกัดนั้น จะต้องแจ้งภาคีอีกฝ่ายหนึ่งให้ทราบโดยเร็ว
5. ภาคีที่ใช้มาตรการจำกัดตามวรรค 1 จะต้องเริ่มต้นการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทบทวนมาตรการจำกัดที่ใช้โดยภาคีนั้น

ข้อ 1606

มาตรการป้องกันล่วงหน้า

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ห้ามภาคีที่จะใช้มาตรการเพื่อเหตุผลในการป้องกันล่วงหน้า รวมทั้งเพื่อคุ้มครองผู้ลงทุน ผู้ฝากเงิน ผู้ถือกรรมธรรม์ หรือบุคคลที่มีผู้ให้บริการทางการเงิน⁹ ทำหน้าที่ดูแลทรัพย์สินให้ หรือเพื่อทำให้มั่นใจว่าจะมีความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบการเงิน ในกรณีที่มาตรการดังกล่าวไม่สอดคล้องกับข้อบทยของความตกลงนี้ จะต้องไม่ใช่มาตรการดังกล่าวเพื่อเป็นวิธีการหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 1607

มาตรการทางภาษี

1. ให้ความตกลงนี้ให้สิทธิหรือกำหนดพันธกรณีที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษีเท่านั้น
 - (เอ) ในกรณีที่สิทธิหรือพันธกรณีนั้นได้ให้ไว้หรือกำหนดโดยความตกลงฉบับลิวีที่โอด้วยเช่นกัน และ
 - (บี) ภายใต้ข้อ 912¹⁰
2. หากมีข้อพิพาทตามที่ระบุไว้ในข้อ 917 (1) ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษี คู่ภาคี รวมถึงผู้แทนจากหน่วยงานทางภาษีของตน จะต้องจัดให้มีการปรึกษาหารือกัน ศาลใด ๆ ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 917 จะต้องยอมรับคำตัดสินของคู่ภาคีที่ว่ามาตรการที่เป็นประเด็นข้อพิพาทนั้นเป็นมาตรการทางภาษีหรือไม่

⁹ บริการทางการเงิน หมายถึง การบริการใดๆ ที่มีลักษณะทางการเงิน ซึ่งเสนอโดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคี การบริการทางการเงินรวมถึงการประกันภัย และบริการที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยทั้งปวง และการธนาคารและการบริการทางการเงินอื่นๆ ทั้งปวง รายการของการบริการทางการเงินที่ได้แสดงไว้ในวรรค 5 ของภาคผนวกว่าด้วยการบริการทางการเงินของความตกลงแคดส์

¹⁰ อนุวรรคนี้เกี่ยวข้องกับมาตรการทางภาษีที่มีผลเทียบเท่ากับการเวนคืนหรือการยึดเป็นของรัฐ

3. ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องใด ๆ เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีระหว่างความตกลงนี้กับความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับออสเตรเลียเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ซึ่งจัดทำ ณ กรุงแคนเบอร์รา เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ.1989 ให้ถือความตกลงฉบับหลังเป็นสำคัญ ในการปรึกษาหารือใด ๆ ระหว่างคู่ภาคีที่มีความไม่สอดคล้อง ที่เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีหรือไม่ จะต้องรวมผู้แทนจากหน่วยงานทางภาษีของภาคีแต่ละฝ่าย¹¹

¹¹ ไม่มีใครในความตกลงนี้ที่ผูกมัดภาคีที่ต้องให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องการให้การปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใดๆที่เกิดจากความตกลงที่มีอยู่ หรือในอนาคตว่าด้วยการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนใด ๆ หรือจากข้อบ่งชี้ว่าด้วยการหลีกเลี่ยงภาษีซ้อนในความตกลงหรือข้อตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่ภาคีผูกพันอยู่

บทที่ 17

ข้อบททางสถาบัน

ข้อ 1701

การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี

ให้จัดตั้งคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี (คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ) ขึ้นมาเพื่อให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามความตกลงนี้โดยถูกต้อง และเพื่อทบทวนความสัมพันธ์และความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างคู่ภาคี เป็นระยะ ๆ คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ อาจประชุมกันในระดับรัฐมนตรีหรือเจ้าหน้าที่อาวุโส ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราว ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบในองค์ประกอบคณะผู้แทนของตน

ข้อ 1702

อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการร่วมความตกลงการค้าเสรี

1. คณะกรรมการร่วมเอฟ ที เอ จะต้อง
 - (เอ) ทบทวนการดำเนินงานทั่วไปของความตกลงนี้
 - (บี) ทบทวนและพิจารณาเรื่องเฉพาะที่เกี่ยวกับการปฏิบัติและการดำเนินการตามความตกลงนี้
 - (ซี) พิจารณาข้อเสนอดูแล ในการแก้ไขความตกลงนี้
 - (ดี) จัดตั้งองค์กรย่อยถาวรและองค์กรย่อยเฉพาะกิจ ในกรณีที่เป็น และเสนอเรื่องต่อองค์กรย่อยดังกล่าวเพื่อรับคำแนะนำและให้พิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่ยกขึ้น โดยองค์กรย่อยทั้งหมด ที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้
 - (อี) แสวงหาคำแนะนำจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอยู่ในภาครัฐในเรื่องใด ๆ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของตน ในกรณีที่สามารถช่วยคณะกรรมการเอฟ ที เอ ในการจัดทำคำตัดสินในเรื่องที่ได้รับแจ้ง
 - (เอฟ) สืบหามาตรการในการขยายการค้าและการลงทุนระหว่างคู่ภาคีให้มากขึ้น และระบุสาขาความร่วมมือที่เหมาะสมในด้านพาณิชย์ อุตสาหกรรม และวิชาการ ระหว่างวิสาหกิจและองค์กรที่เกี่ยวข้องของคู่ภาคี และ
 - (จี) ดำเนินการอื่น ๆ ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกัน

2. คณะกรรมาธิการร่วมเอฟ ที เอ จะต้องพัฒนากระบวนการในการกำหนดขอบเขตที่ผู้แทนจากภาคเอกชน อาจเข้าร่วมในการพิจารณาของคณะกรรมาธิการฯ

ข้อ 1703

การประชุมคณะกรรมาธิการร่วมความตกลงการค้าเสรี

1. คณะกรรมาธิการร่วมเอฟ ที เอ จะต้องประชุมภายใน 1 ปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และหลังจากนั้นจะประชุมกันทุกๆ ปี หรือตามที่กำหนดร่วมกันโดยคู่ภาคี
2. การประชุมคณะกรรมาธิการร่วมเอฟ ที เอ จะต้องจัดขึ้นสลับกันในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 1704

การทบทวนทั่วไป

1. คู่ภาคีจะต้องให้มีการทบทวนทั่วไปในการปฏิบัติตามความตกลงนี้ในระดับรัฐมนตรี ภายใน 5 ปีนับจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และอย่างน้อยที่สุดทุกๆ 5 ปีหลังจากนั้น
2. การดำเนินการทบทวนทั่วไปจะต้องมีพร้อมกับการประชุมปกติของคณะกรรมาธิการร่วมเอฟ ที เอ

บทที่ 18

การปรึกษาหารือและการระงับข้อพิพาท

ข้อ 1801

ขอบเขต

1. บทนี้ให้ใช้บังคับกับการหลีกเลี่ยงและการระงับข้อพิพาทระหว่างคู่ภาคีเกี่ยวกับการตีความ การปฏิบัติ ตาม หรือการใช้ความตกลงนี้ ยกเว้นบทที่ 6 บทที่ 12 และบทที่ 15 ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทที่ 11 ให้ใช้บังคับ เฉพาะกับข้อ 1102
2. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 4 ไม่มีความใดในบทนี้ที่จะกระทบต่อสิทธิของคู่ภาคีที่จะใช้กระบวนการระงับข้อ พิพาทที่มีอยู่ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่นใดที่คู่ภาคีเป็นภาคี
3. หากภาคีฝ่ายหนึ่งตกลงใจที่จะใช้กระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศอื่น ภาคี ดังกล่าวจะต้องแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเจตนาของตนที่จะนำข้อพิพาทขึ้นสู่เวทีเฉพาะ นั้นก่อนที่จะดำเนินการดังกล่าว
4. ทันทีที่กระบวนการระงับข้อพิพาทได้เริ่มต้นขึ้นระหว่างคู่ภาคีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทเฉพาะภายใต้ บทนี้หรือภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่คู่ภาคีเป็นภาคี กระบวนการดังกล่าว จะต้องใช้เป็นการยกเว้น กระบวนการอื่นใดสำหรับข้อพิพาทเฉพาะนั้น วรรคนี้ไม่นำมาใช้หากมีการพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ที่ แยกต่างหากและแตกต่างอย่างสำคัญภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่ต่างกัน
5. ห้ามมิให้ใช้วรรค 4 ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงอย่างเปิดเผยที่จะใช้กระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้บทนี้ และความตกลงระหว่างประเทศอื่น
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ให้ถือว่ากระบวนการระงับข้อพิพาทภายใต้ความตกลงดับลิวีไอได้ เริ่มต้นขึ้นโดยคำร้องขอของภาคีฝ่ายหนึ่งเพื่อให้มีคณะพิจารณาภายใต้ข้อ 6 ของความเข้าใจว่าด้วยกฎเกณฑ์ และกระบวนการที่ใช้กับการระงับข้อพิพาท

ข้อ 1802

การปรึกษาหารือ

1. ภาคิจะต้งให้ออกาสที่เพิงพอสำหรัการปรกิษาหริอที่ร้งขอโดยภาคิอีกฝายหนึ่งในส่วนที่เก่ยวกับเรื่งใด ๆ ที่กระทบต้งการดีความ การปฏิบติตาม หรือการใช้ความตกลงนี้
2. หากมีการร้งขอการปรกิษาหริอ ภาคิที่ไ้รับการร้งขอจะต้งตอบคำร้งขอภายในเจ็ดวันหล้งจากวันที่ไ้รับคำร้งขอและต้งเข้าสู่การปรกิษาหริอภายใน 30 วันหล้งจากวันที่ไ้รับคำร้งขอเพื่่อมุงหมายให้บรรลุช้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน
3. คู่ภาคิจะต้งใช้ความพยายามทุกวิถีทางที่จะบรรลุช้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกันโดยการปรกิษาหริอในเรื่งใด ๆ ที่มีการยกขึ้นตามช้อยนี้

ช้อย 1803

การเป็นสื่อกลาง การประนอม และการไ้ล่เกลี่ย

1. คู่ภาคิอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ให้มีการเป็นสื่อกลาง การประนอม หรือการไ้ล่เกลี่ย โดยอาจเริ่มต้งเมื่อใดก็ได้และยกเลิกเมื่อใดก็ได้
2. การเป็นสื่อกลาง การประนอม หรือการไ้ล่เกลี่ย อาจดำเนินต่อไปได้ในขณะที่กระบวนการศาลอนุญาโตตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้นตามบทนี้กำลังดำเนินอยู่

ช้อย 1804

คำร้งขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

1. หากการปรกิษาหริอที่กล่าวถึงในช้อย 1802 ล้มเหลวในการระงับข้อพิพาทภายใน 60 วันนับจากวันที่ไ้รับคำร้งขอเพื่อปรกิษาหริอ ภาคิซึ่งร้งขอให้มีการปรกิษาหริออาจมีคำร้งขอเป็นลายลักษณ์อักษรต้งภาคิอีกฝายหนึ่งเพื่่อจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ
2. คำร้งขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้งระบุ
 - (เอ) มาตรการเฉพาะในประเด็นพิพาท
 - (บี) มูลฐานทางกฎหมายของคำฟ้องรวมทั้งข้อบทของความตกลงนี้ที่ถูกกล่าวอ้างว่าถูกละเมิดและข้อบทอื่นใดที่เก่ยวข้อง และ
 - (ซี) มูลฐานข้อเท็จจริงสำหรับคำฟ้อง

ช้อย 1805

การจัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ให้ศาลอนุญาโตตุลาการประกอบด้วยอนุญาโตตุลาการสามคน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการหนึ่งคนภายใน 30 วันหลังจากที่ได้รับคำร้องขอภายใต้ข้อ 1804 อนุญาโตตุลาการทั้งสองที่ได้รับการแต่งตั้งจะต้องแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม โดยการตกลงร่วมกันภายใน 30 วันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สอง
2. คู่ภาคีจะต้องให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ภายในเจ็ดวันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ผู้ซึ่งหากได้รับความเห็นชอบจะเป็นประธานของศาล
3. หากอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ไม่ได้ได้รับการแต่งตั้งภายใน 30 วันหลังจากที่มีการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สอง หรือหากภาคีฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายไม่เห็นชอบการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเพื่อร่วมกันแต่งตั้งประธานศาลอนุญาโตตุลาการภายในกำหนดเวลาต่อไปอีก 30 วัน
4. ให้ถือว่าศาลอนุญาโตตุลาการจัดตั้งขึ้นในวันที่การแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการคนที่สาม ได้รับความเห็นชอบหรือตกลงโดยคู่ภาคีตามข้อนี้
5. หากอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการแต่งตั้งภายใต้ข้อนี้ลาออกหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ ให้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการแทนด้วยวิธีการเช่นเดียวกับการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการที่ถูกแทนที่ และให้อนุญาโตตุลาการที่แต่งตั้งแทนมีอำนาจและหน้าที่ทั้งหมดของอนุญาโตตุลาการที่ถูกแทนที่
6. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุญาโตตุลาการในศาล
 - (เอ) จะต้องมีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมาย การค้าระหว่างประเทศ เรื่องอื่นๆ ที่ความตกลงนี้ครอบคลุมหรือการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้ความตกลงการค้าระหว่างประเทศ
 - (บี) จะต้องได้รับการคัดเลือกอย่างเคร่งครัดบนพื้นฐานของความไม่ลำเอียง ความน่าเชื่อถือ การตัดสินใจที่ถูกต้อง และความเป็นอิสระ และ
 - (ซี) จะต้องเป็นอิสระจาก และไม่ขึ้นกับหรือได้รับคำสั่งจากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
7. บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่เป็นคนชาติ หรือมีถิ่นพำนักในดินแดน หรือได้รับการว่าจ้าง โดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และต้องไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในข้อพิพาทไม่ว่าในสถานะใดๆ

ข้อ 1806

หน้าที่ของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ศาลอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งภายใต้ข้อ 1804

- (เอ) จะต้องปรึกษาหารือกับคู่ภาคีตามความเหมาะสมและให้โอกาสอย่างเพียงพอ เพื่อให้การระงับข้อพิพาทเป็นไปด้วยความพึงพอใจร่วมกัน
- (บี) จะต้องมีคำชี้ขาดโดยเป็นไปตามความตกลงนี้และกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับของกฎหมายระหว่างประเทศ
- (ซี) จะต้องระบุไว้ในคำชี้ขาดของศาลถึงคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง พร้อมกับเหตุผล และ
- (ดี) นอกเหนือจากคำวินิจฉัยในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ในคำชี้ขาดของศาลอาจรวมทางเลือกสำหรับคู่ภาคีในการพิจารณาการปฏิบัติตามคำชี้ขาด

2. คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการให้ถือว่าเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

3. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องพยายามมีคำวินิจฉัย รวมทั้งคำชี้ขาด โดยฉันทามติ แต่อาจตัดสินด้วยการใช้การออกเสียงข้างมากได้ด้วย

ข้อ 1807

กระบวนการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องประชุมแบบปิด ให้คู่ภาคีอยู่ในการประชุมได้เฉพาะเมื่อได้รับเชิญโดยศาลอนุญาโตตุลาการให้ปรากฏตัวต่อหน้าศาลเท่านั้น

2. การดำเนินการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการและเอกสารที่ยื่นต่อศาลจะต้องเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะห้ามภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่จะเปิดเผยต่อสาธารณะถึงคำแถลงท่าทีหรือคำร้องของตน แต่ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลที่ยื่น โดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งต่อศาลอนุญาโตตุลาการซึ่งภาคีดังกล่าวกำหนดให้เป็นความลับ

3. คู่ภาคีจะต้องจัดส่งคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาลซึ่งในคำร้องคู่ภาคีจะเสนอข้อเท็จจริงในคดีและข้อต่อสู้ของตน และจะต้องดำเนินการดังกล่าวภายใต้กำหนดเวลาดังต่อไปนี้

- (เอ) สำหรับภาคีซึ่งร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ ภายใน 21 วันหลังจากวันที่จัดตั้งศาลนั้น และ
- (บี) สำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภายใน 21 วันหลังจากวันที่จัดส่งคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการ

4. ในการประชุมที่เป็นสาระสำคัญครั้งแรกของศาลกับคู่ภาคี ศาลจะต้องขอให้ภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลยื่นคำร้องของตน ในการประชุมเดียวกันศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องขอให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งส่งคำร้องของตน

5. การโต้แย้งอย่างเป็นทางการจะต้องมีขึ้นในการประชุมที่เป็นสาระสำคัญครั้งที่สองของศาลอนุญาโตตุลาการ ให้ภาคีฝ่ายที่ไม่ร้องขอให้จัดตั้งศาลมีสิทธิที่จะเสนอคำร้องของตนเป็นลำดับแรก ก่อนการประชุมคู่ภาคีจะต้องเสนอคำโต้แย้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาล
6. ศาลอนุญาโตตุลาการอาจซักถามและขอคำชี้แจงจากคู่ภาคีเมื่อใดก็ได้ไม่ว่าในระหว่างการประชุมหรือเป็นลายลักษณ์อักษร
7. คู่ภาคีจะต้องจัดให้มีคำแถลงโดยวาจาของตนที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่ศาล
8. การยื่นคำร้อง การโต้แย้ง และคำแถลงที่กล่าวถึงในวรรค 4 ถึง 6 จะต้องกระทำโดยมีคู่ภาคีอยู่ด้วย การยื่นคำร้องที่เป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีแต่ละฝ่าย รวมทั้งข้อสังเกตใด ๆ เกี่ยวกับร่างคำชี้ขาดซึ่งจัดทำขึ้นตามข้อ 1809 (2) คำแถลงและการตอบข้อซักถามโดยวาจาที่ถามโดยศาลอนุญาโตตุลาการที่เป็นลายลักษณ์อักษร จะต้องจัดให้มีสำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
9. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องไม่มีการติดต่อกับภาคีเพียงฝ่ายเดียวเกี่ยวกับข้อพิพาทที่ศาลกำลังพิจารณา
10. โดยคำร้องของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือโดยการริเริ่มของศาล ศาลอนุญาโตตุลาการอาจขอข้อมูลและข้อเสนอแนะทางวิชาการจากบุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่ศาลเห็นว่าเหมาะสม หากคู่ภาคีตกลงกันดังกล่าวและให้ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่คู่ภาคีอาจกำหนด วรรคนี้ไม่ใช้กับข้อมูลและคำแนะนำทางวิชาการที่จัดให้โดยบุคคลหรือองค์กรใด ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของคำร้องที่กล่าวถึงในวรรค 4 ถึง 6
11. โดยการปรึกษาหารือกับคู่ภาคี ให้ศาลอนุญาโตตุลาการกำหนดวิธีพิจารณาของศาลเกี่ยวกับสิทธิของคู่ภาคีที่จะได้รับการพิจารณาจากศาลและการพิจารณาของศาลในกรณีที่วิธีพิจารณาดังกล่าวไม่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้

ข้อ 1808

การระงับหรือการยุติกระบวนการพิจารณา

1. ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกัน ศาลอนุญาโตตุลาการอาจระงับการพิจารณาเมื่อใดก็ได้เป็นเวลาไม่เกิน 12 เดือน หากการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการถูกระงับเป็นระยะเวลาเกินกว่า 12 เดือน ให้อำนาจหน้าที่ของศาลในการพิจารณาข้อพิพาทสิ้นสุดลงเว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น
2. คู่ภาคีอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ที่จะยกเลิกกระบวนการพิจารณาของศาลอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้

ความตกลงนี้โดยแจ้งร่วมกันต่อประธานของศาลอนุญาโตตุลาการนั้น

3. ศาลอนุญาโตตุลาการอาจเสนอให้คู่ภาคีหาทางยุติข้อพิพาทอย่างฉันทมิตรในขั้นตอนใด ๆ ของกระบวนการพิจารณาก่อนที่จะมีคำชี้ขาดสุดท้ายของศาล

ข้อ 1809

คำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ

1. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องมีคำชี้ขาดบนพื้นฐานของคำร้องและข้อต่อสู้ของคู่ภาคีและข้อมูลใด ๆ ที่ศาลได้รับตามข้อ 1807 (10)
2. ศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องเตรียมร่างคำชี้ขาดและให้โอกาสอย่างเพียงพอแก่คู่ภาคีที่จะทบทวนร่างคำชี้ขาดนี้ คู่ภาคีอาจเสนอข้อสังเกตเป็นลายลักษณ์อักษรต่อศาลเกี่ยวกับร่างคำชี้ขาดภายใน 14 วันหลังจากวันที่ได้รับร่างคำชี้ขาด ศาลจะต้องพิจารณาข้อสังเกตใด ๆ ที่ได้รับจากคู่ภาคีในการจัดทำคำชี้ขาดสุดท้าย
3. ให้ศาลอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดสุดท้ายแก่คู่ภาคีเกี่ยวกับข้อพิพาทภายใน 120 วันหลังจากที่มีการจัดตั้งศาล หากศาลพิจารณาว่าศาลไม่สามารถมีคำชี้ขาดสุดท้ายภายใน 120 วัน ศาลจะต้องแจ้งแก่คู่ภาคีเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเหตุผลสำหรับความล่าช้านั้น รวมทั้งระยะเวลาที่ศาลคาดว่าจะมีคำชี้ขาดได้
4. คำชี้ขาดสุดท้ายของศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องจัดทำเป็นเอกสารสาธารณะภายใน 10 วันที่ศาลมีคำชี้ขาดให้แก่คู่ภาคี

ข้อ 1810

การปฏิบัติตาม

1. คู่ภาคีจะต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ โดยทันที
2. ให้ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงการดำเนินการใด ๆ ที่ตนเสนอที่จะปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการภายใน 30 วันหลังจากวันที่คู่ภาคีได้รับคำชี้ขาดสุดท้าย
3. หากภาคีฝ่ายหนึ่งพิจารณาว่าการปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ โดยทันทีไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือหากภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการพิจารณาเห็นว่าการดำเนินการที่เสนอหรือที่ได้ดำเนินการไปในภายหลังโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่เป็นการปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาล คู่ภาคีจะต้องเข้าสู่การปรึกษาหารือโดยทันทีเพื่อหาข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน เช่น การชดเชยหรือการดำเนินการที่เป็นทางเลือกอื่นใด ๆ และตกลงกันในเรื่องระยะเวลาที่สมเหตุสมผลในการปฏิบัติตามข้อยุติดังกล่าว การชดเชยและการดำเนินการที่เป็นทางเลือกอื่นใด ๆ เป็นมาตรการชั่วคราว ไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติตามคำชี้ขาดเดิมอย่าง

ข้อ 1811

การชดเชยและการระงับสิทธิประโยชน์ชั่วคราว

1. หาก

- (เอ) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการไม่ได้รับการแจ้งใด ๆ จากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ข้อ 1810 (2) หรือ
- (บี) คู่ภาคีไม่สามารถตกลงข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันภายใต้ข้อ 1810 (3) ภายใน 30 วันของการเริ่มต้นการปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 1810 (3) หรือ
- (ซี) คู่ภาคีได้ตกลงกันในเรื่องข้อยุติตามข้อ 1810 (3) และภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของการตกลงดังกล่าว

ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจมีหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อใดก็ได้ในภายหลังว่า ตนประสงค์ที่จะระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ที่มีผลกระทบเทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย หนังสือแจ้งดังกล่าวจะต้องกำหนดระดับของสิทธิประโยชน์ที่ภาคีเสนอที่จะระงับ ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจเริ่มต้นการระงับสิทธิประโยชน์ 30 วันหลังจากวันที่ที่ตนได้มีหนังสือแจ้งแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

2. ในการพิจารณาสิทธิประโยชน์ใดบ้างที่จะระงับภายใต้ข้อนี้

- (เอ) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องหาทางที่จะระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาเดียวกันเป็นลำดับแรก หรือสาขาที่ได้รับผลกระทบจากเรื่องที่ศาลวินิจฉัยว่าไม่สอดคล้องกับความตกลงนี้
- (บี) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการอาจระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาอื่น หากตนพิจารณาว่าการระงับการใช้บังคับสิทธิประโยชน์ในสาขาเดียวกันไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือไม่มีประสิทธิผล และ
- (ซี) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอให้จัดตั้งศาลอนุญาโตตุลาการจะต้องมุ่งหมายที่จะทำให้มั่นใจว่าระดับของการระงับสิทธิประโยชน์เป็นผลกระทบที่เทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย

การระงับสิทธิประโยชน์ใดๆ ภายใต้ข้อนี้จะต้องเป็นการชั่วคราวและให้ใช้บังคับได้เฉพาะจนกระทั่งถึงเวลาที่ภาคีฝ่ายที่ต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของศาลอนุญาโตตุลาการ ได้ปฏิบัติตาม หรือจนกระทั่งได้มีข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

3. หากภาคีฝ่ายที่ถูกฟ้องพิจารณาว่า

- (เอ) ระดับของสิทธิประโยชน์ที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้เสนอที่จะระงับภายใต้วรรค 2 มากเกินไป หรือ
- (บี) ตนได้ขจัดความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย

ภาคีดังกล่าวอาจร้องขอให้ศาลอนุญาโตตุลาการประชุมใหม่เพื่อพิจารณาเรื่องดังกล่าว ภายใน 30 วัน หลังจากที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งมีหนังสือแจ้งภายใต้วรรค 1 ภาคีฝ่ายที่ถูกฟ้องจะต้องส่งคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ศาลอนุญาโตตุลาการประชุมใหม่ภายใน 30 วันหลังจากการส่งคำร้องขอแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งและศาลจะต้องมีคำวินิจฉัยแก่คู่ภาคีภายใน 90 วันหลังจากที่ศาลประชุมใหม่ หากศาลวินิจฉัยว่าระดับของสิทธิประโยชน์ที่เสนอให้หรือได้ระงับไปแล้วมากเกินไป ศาลจะต้องวินิจฉัยระดับของสิทธิประโยชน์ที่ศาลพิจารณาว่ามีผลกระทบที่เทียบเท่ากับความไม่สอดคล้องที่ศาลวินิจฉัย ซึ่งได้รับการปรับเพื่อสะท้อนถึงความเสียหายที่ภาคีได้รับอันเป็นผลมาจากการระงับที่มากเกินไปนั้น

4. ค่าใช้จ่ายของศาลเพื่อให้ปฏิบัติตามให้ถือว่าเป็นที่สุดและผูกพันคู่ภาคี

ข้อ 1812

ค่าใช้จ่าย

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของอนุญาโตตุลาการที่ตนแต่งตั้งและค่าใช้จ่ายของตน ค่าใช้จ่ายของประธานศาลอนุญาโตตุลาการและค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลจะต้องรับผิดชอบเท่า ๆ กัน โดยคู่ภาคี

บทที่ 19

ข้อบทสุดท้าย

ข้อ 1901

หัวข้อเรื่อง

หัวข้อเรื่องของบทและข้อบทต่าง ๆ ของความตกลงนี้กำหนดขึ้นเพื่อความสะดวกแก่การอ้างอิงเท่านั้น และจะไม่กระทบต่อการตีความของความตกลงนี้

ข้อ 1902

ภาคผนวก และเชิงอรรถ

ภาคผนวกและเชิงอรรถของความตกลงนี้ให้ประกอบเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 1903

การแก้ไข

ความตกลงนี้อาจแก้ไขได้โดยการตกลงเป็นลายลักษณ์อักษร โดยคู่ภาคี และให้การแก้ไขดังกล่าวมีผลใช้บังคับในวันที่ หรือวันที่ต่าง ๆ ที่อาจตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 1904

การใช้

ภาคีแต่ละฝ่ายมีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติตามข้อบททั้งหมดในความตกลงนี้ และจะต้องดำเนินมาตรการที่สมเหตุสมผลที่ตนอาจมีอยู่ เพื่อทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามโดยรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ระดับภูมิภาคและท้องถิ่น

ข้อ 1905

การเข้าเป็นสมาชิกในความตกลง

ความตกลงนี้เปิดให้มีการภาคยานุวัตรหรือการเข้าเป็นสมาชิก โดยสมาชิกใด ๆ ของดับบลิวทีโอ หรือโดยรัฐ หรือดินแดนศุลกากรแยกต่างหากอื่นใด ตามข้อกำหนดที่ตกลงกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 1906

การปรึกษาหารือเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกับความตกลงอื่น

หากภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นว่ามีความไม่สอดคล้องใด ๆ ระหว่างความตกลงนี้กับความตกลงอื่นใดที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคี คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเพื่อหาข้อยุติที่เป็นที่พอใจร่วมกัน

ข้อ 1907

สิทธิพิเศษภายใต้ความตกลงอื่น

1. เว้นแต่สำหรับข้อ 908 (2) ข้อ 917 (3) และข้อ 1605 ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ให้อธิบายผูกพันภาคีที่จะให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากสหภาพศุลกากร เขตการค้าเสรี ข้อตกลงการค้าเสรี ตลาดร่วม สหภาพการเงิน หรือความตกลงระหว่างประเทศที่คล้ายคลึงกันใด ๆ ที่มีอยู่หรือที่จะมีในอนาคต หรือรูปแบบที่คล้ายคลึงของความร่วมมือทวิภาคีหรือระดับภูมิภาคที่ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของคู่ภาคีเป็นหรืออาจเป็นภาคี หรือที่จะห้ามการรับรองความตกลงเพื่อนำไปสู่การจัดตั้งหรือขยายสหภาพ เขต หรือข้อตกลง หรือตลาดดังกล่าว

2. โดยผลของภาคผนวกในข้อ 2 ข้อยกเว้นตามแกตส์ ในกรณีที่ภาคีได้รับการยกเว้นจากพันธกรณีของวรรค 1 ของข้อ 2 ของแกตส์ที่เกี่ยวข้องกับความตกลงหรือข้อตกลงกับประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคี ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่ให้อธิบายผูกพันภาคีนั้นที่จะให้ประโยชน์แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากความตกลงหรือข้อตกลงดังกล่าว ให้ใช้วรรคนี้ไม่ว่าการปฏิบัติ สิทธิพิเศษ หรือเอกสิทธิ์ภายใต้ความตกลงหรือข้อตกลงนั้นจะอยู่ภายใต้พันธกรณีของวรรค 1 ของข้อ 2 ของแกตส์หรือไม่ก็ตาม เว้นแต่สำหรับภาคผนวกของข้อ 2 การยกเว้นตามแกตส์

ข้อ 1908

การยกเลิกความตกลงทางการค้า ค.ศ. 1979

ให้ความตกลงการค้าระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลออสเตรเลีย ซึ่งจัดทำที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ. 1979 สิ้นสุดลงในวันที่เริ่มใช้บังคับความตกลงนี้

ข้อ 1909

ข้อบททางการเงิน

กิจกรรมความร่วมมือใด ๆ ที่เกิดขึ้นหรือดำเนินการภายใต้ความตกลงนี้ ให้ขึ้นอยู่กับความมีอยู่ของทรัพยากร และตามกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายของกลุ่มภาคี ค่าใช้จ่ายของกิจกรรมความร่วมมือให้เป็นภาระตาม ลักษณะที่อาจกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราวระหว่างกลุ่มภาคี

ข้อ 1910

การมีผลใช้บังคับ ระยะเวลา และการบอกเลิก

1. ให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนด 30 วันหลังจากวันที่กลุ่มภาคีได้แจ้งซึ่งกันและกันเป็นลายลักษณ์อักษรว่าได้เสร็จสิ้นขั้นตอนภายในของตนเพื่อให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
2. ให้ความตกลงนี้คงมีผลใช้บังคับจนกว่าภาคีฝ่ายหนึ่งมีหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรแสดงความจำนงที่จะบอกเลิกความตกลงนี้ ในกรณีเช่นนั้นให้ความตกลงนี้สิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนด 12 เดือนหลังจากวันที่ในหนังสือแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของตน ได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำเป็นฉบับ ณ กรุงแคนเบอร์รา เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ปีคริสต์ศักราชสองพันสี่ เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับราชอาณาจักรไทย

สำหรับออสเตรเลีย

(ลงนาม) วัฒนา เมืองสุข

(ลงนาม) มาร์ก เวล

นายวัฒนา เมืองสุข

นายมาร์ก เวล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

รัฐมนตรีการค้า